mircea marian

poveste de dragoste cu andra cantuniari

roman

mircea marian

poveste de dragoste cu andra cantuniari

Editura Dacia
Cluj-Napoca
1978

Coperta de *Ovidiu Magheran*

1. Deşi a trecut aproape un an (mai precis: unsprezece luni) de cînd scurta mea poveste de dragoste cu Andra Cantuniari a luat sfîrşit, totul mi se pare extrem de — risc cuvîntul: actual; de parcă s-ar fi întîmplat ieri, alaltăieri, acum o săptămînă. Nimic, nici un amănunt, nici o nuanţă, nici un accent nu şi-a pierdut precizia, uitarea nu şi-a aşternut aripile peste nimic din ceea ce, cu un singur cuvînt, am să-l numesc astăzi: trecut!

Înainte de toate, cred, ar fi necesar să-i schiţez portretul — aşa cum era el în realitate sau aşa cum îl descoperisem eu, deşi nu ştiu dacă o astfel de treabă are, realmente, vreun rost. Dar cîte lucruri nu facem, într-o zi sau alta, fără a merita cea mai mică osteneală... Prin urmare, Andra Cantuniari a fost... Nu, nu pot vorbi despre ea la trecut deşi cele ce urmează, cum am mai spus, s-au petrecut cu mult timp în urmă. Să revin deci: Andra Cantuniari *este* femeia pe care o iubesc... Ce-aş putea mărturisi mai mult: că am iubit-o cu disperare, că ne-am iubit *în patimă?*... Ar mai fi, cred, cîteva amănunte, chiar dacă nu revelatoare, totuşi, necesare: Andra iubea marea, păsările cerului, norii, depărtările, muzica cîntată de Jimmy Hendrix, dintre flori prefera frezia, îi plăcea să danseze, niciodată istovită, o dată pe an, toamna, pentru cîteva zile, cînd plecau păsările, devenea tristă, fugea suta de metri în unsprezece şi opt, vorbea la perfecţie franceza şi engleza, era tandră, sensibilă, schia, patina, îi plăceau la nebunie filmele poliţiste, romanele de dragoste o făceau să caşte, îl adora pe Cassius Clay, cînta la pian Palestrina şi Bocherini, cădea în extaz citind *Cîntarea cîntărilor*, pe clasici îi privea destul de ireverenţios, era afurisit de lucidă, chiar cinică, îşi bătea joc de fricoşi, de *caiafe*, nu se temea de nimic — poate de asta, dintre, probabil,

miile de versuri citite, nu reținuse decît unul singur: „moartea e o parte a vieții — mai grea!"...

Fără îndoială portretul pe care am încercat să i-l schițez e destul de superficial: dacă ar fi să citească ea, acum, aceste rînduri, nu știu dacă s-ar arăta deosebit de mulțumită. O, dar ce n-aș da, cu orice risc, ca Andra să poată citi aceste însemnări, să mă certe, să-mi smulgă părul din cap, să arunce cu pietre în mine... Dar de-acum e prea tîrziu, așa cum am mai spus, povestea mea de dragoste cu Andra Cantuniari a luat sfîrșit. Definitiv!

Totul a început în urmă cu cinci ani, în ziua în care, spre sfîrșitul unui turneu nefericit întreprins în vestul Franței, echipa noastră a pierdut și cel de-al treilea meci la un scor greu de acceptat: patru la zero! Deși vina nu-mi aparținea sau, mai exact, nu-mi aparținea în totalitate, ca de fiecare dată în astfel de situații, tot în capul portarului s-au spart toate! De parcă n-aș fi fost și așa suficient de cătrănit de cele întîmplate, băieții m-au mai amărît manifestîndu-și ostentativ nemulțumirea, chiar dușmănia lor. În această situație nu-mi rămînea decît să mă spînzur, să-mi dau foc, să mă arunc în apele oceanului — dar nu pentru asta făcusem cu avionul peste două mii de kilometri pînă în vestul cel mai de vest al bătrînului continent! În consecință nu m-am spînzurat, nu m-am aruncat în Atlantic, nici măcar nu mi-am înecat necazul în alcool ci, profitînd de prezența (și invitația) lui Sergiu Anastasescu, unul dintre cei mai autoritari comentatori sportivi ai televiziunii noastre, aflat întîmplător la Rouen, avînd și o duminică liberă în față, am pornit hai-hui prin lume. Departe de privirile, cum am mai spus, dușmănoase ale băieților cu care împărțisem, totuși, ani și ani, atîtea bune și rele... Dar nu e după cum vrem noi, viața îți joacă feste cînd nici nu te aștepți. Parcă întîlnirea de mai tîrziu cu Andra Cantuniari n-a fost și ea o festă pe care mi-a jucat-o viața?!

Prin urmare fusese o duminică albastră de septembrie, ultima duminică, cred, a lunii, mă aflam într-un *Peugeot* 204 alb împrumutat de Sergiu Anastasescu de la unul din colegii lui francezi; dormitam, dată fiind ora matinală la care pornisem din Caen, în timp ce mașina înghițea, nesățioasă, kilometru după kilometru.

— Nu fi trist, bătrîne, încercase el să mă liniștească, în viață sînt nenorociri mai mari decît acest patru la zero!

Pînă mîine lumea are să le și uite... Dealtfel, tu nu poți să-ți reproșezi decît cel mult un gol, restul le-ai încasat din vina împiedicatului de Cipariu, ăla nu e bun nici să vîndă vechituri! Prin urmare lasă grijile și *oboseşte-ți* ochii cu toate frumusețile astea, să ai și tu vreun folos...

— Tie îți vine ușor să vorbești...

— Hai să nu dramatizăm...

— Lasă-mă!...

Imaginile din ziua trecută erau neclare. Fusese călătoria aceea chinuitoare cu mașina, era spre asfințit, cerul negru coborîse adînc-jos, priveam indiferent peisajul ce se derula cu repeziciune în jurul meu și nu simțeam nici o emoție... Honfleur, sute de bărci priponite la țărm, case, stîlpi, steaguri, afișe, vopsite în culori stridente, în cenușiul din jur, indecente... Trouville, Deauville, localități care altădată mi-ar fi stîrnit ciudate pasiuni... Alături de noi se zbătea oceanul vînăt și amenințător, plaja era murdară, păstra resturile unei îndelungi promiscuități, din cer păsări nevăzute țipau urît, a sfîrșit de lume... A urmat apoi landa întinsă, dezolantă, prin livezile întinse arborii dezmățați își zvîrleau la pămînt frunzele uscate, pavilioanele albe aveau geamurile oarbe, oameni triști și însinguraţi treceau strîngîndu-se în hainele ușoare ale verii ce trecuse, mașini mari ca niște pacheboturi transportau ultimii turiști... Seara am ajuns într-un oraș mare, era Caen, am rătăcit destul de mult în căutarea unui hotel, în sfîrșit am găsit camere libere, am coborît din mașină culegîndu-mi de pe bancheta din spate un sac de voiaj în care nici nu știu, în grabă, ce-mi aruncasem și, cu gesturi mecanice, l-am urmat pe Sergiu Anastasescu. Aveam camerele alăturate: o sută treisprezece — eu, o sută cincisprezece — el.

— Te aștept jos la bar, mi-a spus. Poate găsim niște fete și-ți trece supărarea...

— Nu, nu vin. Vreau să dorm.

— Hai, lasă nazurile, prea te lași rugat...

— Iartă-mă, acum trebuie să dorm! și i-am închis ușa în nas.

— M-ai dezamăgit, băiete, cumplit ce m-ai dezamăgit... îmi zise Anastasescu a doua zi, în mașină. Cine și-ar fi imaginat că ai să pui totul la inimă... Unde sînt timpurile cînd urlai cît era ziua de lungă: „Vremea vine, vremea trece / și noi facem ce ne place..."?

— Uite ce e, nu mă mai tot pisa... Ţi-ai făcut un pustiu de bine cu mine, nu zic ba, dar de-acum gata, nu aştepta veşnică recunoştinţă! Dacă nu încetezi, mă azvîrlu chiar acum pe uşă afară... S-o găsi să mă ducă cineva mai departe...

Pesemne Sergiu Anastasescu se atacase ca nimeni altul, nu ştiu ce anume voise să facă: să oprească, să mă arunce pe marginea drumului sau, pur şi simplu, să depăşească o maşină; cert e că am văzut zburînd pe lîngă noi, strîns, un *Mercedes* gri-metalizat, care ne închise drumul, obligîndu-l pe Sergiu să frîneze de moarte. Cînd ne-am revenit, fiara era deja departe.

— Asasino! ţipă vînăt Sergiu. Ţi s-a făcut de dric de cu dimineaţă? Să ne frîngem gîtul din cauza unei idioate! se năpusti apoi asupra mea. Care, pe deasupra, mai e şi de-a noastră! *De acasă!* I-ai văzut numărul, da?

— După ea, bătrîne! am urlat, brusc cuprins de pofte agresive. De-o prindem, nu mă las pînă nu-i rad două palme! Aşa, de învăţătură!

— După ea! urlă la rîndu-i Sergiu Anastasescu, lansîndu-se într-o urmărire ca în filmele poliţiste.

— Ţine-te strîns după ea! i-am biciuit avîntul. Apoi, pe geamul coborît, am scos pistolul mitralieră (!) şi am încercat să ochesc pneurile de la maşina din faţă. La un moment dat Sergiu părea să se fi dat bătut: ce faci, vrei să ne scape? am strigat.

— Nu scapă, n-are voie să ne scape... Aici, vezi şi tu, toate drumurile duc la Roma! încercă să mă liniştească. După ce punem mîna pe ea, îţi dau voie să-i faci felul... Pînă atunci hai să oprim la *station-service* şi să bem o cafea!

— Mă rog, tu eşti *boss*-ul, tu hotărăşti...

— Pînă la urmă am să regret că te-am luat cu mine... Trebuia să te fi lăsat printre ai tăi, să colinzi magazinele în căutare de suveniruri de duzină, să scotoceşti după reviste sexy, iar seara, pe şest, să nu se afle cumva acasă, să fi mers şi tu la *Ultimul tango la Paris*, că era sfîrşitul lumii de nu-l vedeai pe Marlon Brando! Ce face văru-tău Dinu? trecu brusc la altceva. Nu l-am mai întîlnit de cîţiva ani...

— Habar n-am, nu vezi şi tu, toată ziua sînt pe drumuri! Dă-i şi tu un telefon, fă-i o vizită... Ce-ar fi s-o pornim, totuşi, mai departe, i-am spus după ce ne-am băut cafelele. Ziceai că vrei să-mi arăţi cea de a opta minune a lumii! l-am luat în derîdere.

— Ei da, chiar așa e... Și dacă n-am dreptate, să nu-mi spui tu pe nume... Deși, căpățînos cum te știu, ai fi în stare...

— Gata, fără pronosticuri... Am să joc cinstit, i-am promis. Dar mai întîi, să prindem „criminala"!

Peste o jumătate de oră o uitasem însă cu totul pe individa din pricina căreia era să ne frîngem gîtul și care nici n-avusese măcar bunul simț să oprească și să-și ceară scuze: ceea ce se zărea în depărtare îmi luase cu totul mințile! Catedrala aceea stranie cocoțată pe vîrf de stîncă, țîșnită brusc din apele oceanului sau ale landei pustii, era de o frumusețe care-ți tăia respirația.

— Trebuia să fi pariat pe o sticlă de șampanie! spuse Sergiu, intuindu-mi emoția. O bem acolo, da?

— Ce mare lucru?! am ripostat răutăcios. Decor de teatru, nimic altceva... Prost gust cu carul... Marfă excelentă pentru provinciali și pentru gură-cască de aiurea!...

— Îți rîzi de mine, individ scîrbos și afurisit! Și ziceai c-o să joci cinstit... Dă-aș fi știut...

— Uf, pisălogule...

— Nu știu dacă n-ai merita să întorc în clipa asta... Să regreți o viață întreagă de-acum înainte că n-ai fost *acolo*... Ei, ce zici, rîști?

Riscînd, continuînd jocul meu stupid și inutil, acceptînd să mă întorc din drum, să nu mă mai duc *acolo*, ei bine, în acest caz n-aș mai fi întîlnit-o pe Andra Cantuniari. Și toată viața mea, a mea și, poate, a ei, ar fi luat un alt curs... Mai bun, mai rău, nu-mi dau seama... Nu știu dacă trebuie să regret alegerea făcută, pentru că nu mă pricep să citesc viitorul în tainițele a fel de fel de amănunte... Nu, nu regret nimic din ce s-a întîmplat, pentru că puținul, atît de puținul răgaz de fericire ce mi s-a acordat, a fost atît de plin, atît de intens, încît...

— Ai avut dreptate, o să bem șampanie!...

— Perfect, acceptă el scuzele. Și-acum gata, debarcarea. Tu ia-o înainte, te-ajung eu din urmă... Cred că am făcut o pană...

— Vrei să te ajut? m-am oferit de îndată.

— Nu, nu e nevoie. Hai, du-te!

Era tot ce-mi doream. Sergiu mai fusese *acolo* de cîteva ori, s-ar fi simțit obligat, probabil, să-mi dea explicații, să-mi spună istorii, ori eu n-aveam nevoie de așa ceva. Îmi plăcea

să descopăr lumea de unul singur! De asta, chiar și mai tîrziu, în timp ce urcam spre catedrală, văzîndu-l căutîndu-mă prin mulțimea pestriță și gălăgioasă, m-am refugiat într-un magazin cu suveniruri.

Mă *pierdeam* de fiecare dată în astfel de *boutique*-uri, mă atrăgeau sumedenia de fleacuri, de minuni fără de importanță, care, tîrziu peste ani, atît de banale și stupide cum erau, îmi reaminteau de anumite momente din viața mea. Iată azvîrlite de-a valma ceasuri de nisip, brichete, brelocuri, pipe, păpuși, eșarfe, mașinuțe de concurs, scoici, flori uscate, sticle purtînd în pîntecele lor vaporașe cu pînze, evantaie, păsări împăiate, ilustrate, pliante, hărți... Priveam micul babilon fermecat întrebîndu-mă de cîți bani dispuneam, calculînd cîte obligații mondene aveam, cînd o lungană cît se poate de bine făcută mă interpelă obraznic:

— Ei, băiatu' n-ai de gînd să te hotărăști odată? Vrei să ne apuce prînzul aici pe amîndoi?

Acestea au fost primele cuvinte ale Andrei. Nu erau dintre cele care să-ți rămînă în memorie prin profunzimea lor, prin inteligența lor; cum de le-am reținut, totuși, nu știu. În schimb știam cu toată certitudinea că individa din *Mercedes*-ul gri metalizat se afla acum în fața mea.

— Ei, ce-ai rămas cu gura căscată? M-am exprimat pe românește, vezi bine! Nu te simți obligat să-mi răspunzi în limbi străine! Sau de cînd ai încasat patru boabe ți-ai pierdut și graiul?!

— Bravo, ești a-ntîia! mi-am spus. Prin urmare fîța asta știe cine sînt, de unde sînt și mai știe și de nenorocirea ce mi se întîmplase. Dar cine dracu' era de-și permitea să-și bată joc de mine? Ce fiică de ministru sau mai știu eu ce știab o fi fiind de se lega așa de sufletul omului?

— Hei, băiatu', ești și surd pe deasupra?

— Ce-ți pasă cum sînt? După ce era să ne dăm peste cap din pricina dumitale, acum ți-ai găsit să-ți și bați joc de mine! Află că prietenul meu te caută înnebunit prin toată insula. Și-a procurat o armă automată și o să te facă strecurătoare!

— Foarte nostim! Oricum, sper ca tipul să fie mai amuzant ca tine, băiatu'!

În timp ce-mi alegeam cuvintele — voiam să-i arunc o replică sclipitoare, usturătoare — individa mi-a întors spatele și a plecat. În clipa în care schițasem și eu cîțiva pași

spre ușă, mi-am dat seama că, prins de dispută, era s-o șterg cu fleacurile pe care le aveam în mînă. Am zîmbit încurcat, le-am pus înapoi în raft, apoi, cu ochii în pămînt, m-am strecurat afară. În stradă, scăpat de privirile ucigătoare ale doamnei în vîrstă care mă servise, am luat-o la fugă după individă! Hotărît s-o strîng de gît, s-o calc în picioare, s-o azvîrl de pe cea mai înaltă turlă direct în ocean! Am descoperit-o la cîțiva pași de mine: mă aștepta!

— Te-am așteptat, vezi? N-am vrut să spui că sînt o fată rea...

— Nu ești în toate mințile, nu-i așa? În fond ce dorești de la mine? Ce vrei? Nu te cunosc, nu știu cine ești...

— În schimb eu știu cine ești. Și dacă ai avea ceva mai multă memorie, ți-ai aminti că într-un prilej oarecare am fost împreună o seară întreagă. Sau n-ai tinere de minte?

Individa își pusese în gînd, văd bine, să mă scoată din sărite. Și ce dacă petrecusem cu ea o seară — ce înțelegea ea prin asta, doar nu mă culcasem, sper, cu ea? În rest cunoșteam un milion de fete, de ce trebuia s-o fi reținut tocmai pe ea? Sir Stanley Mathews (cum îi spuneam noi antrenorului) zicea cîndva că fotbalistul e ca marinarul: are o iubită în fiecare oraș! Uite că mi-a fost dat să-mi găsesc o iubită chiar și la Mont Saint Michel!

— Nu știu cine ești și nici nu țin să aflu! m-am răstit la ea. Individe ca dumneata — chiar așa i-am spus, bănuiam că asta are s-o enerveze — am mai văzut eu! Le-am fumat cu zecile în urmă! Prin urmare, ar fi bine ca de-acum înainte să mă ocolești! Dacă soarta a făcut să ne întîlnim aici la capătul lumii, mă doare undeva de această doamnă soartă!

— Băiatu', ești de-a dreptul fermecător! Regret din inimă faptul de a nu te fi cunoscut pînă acum! își rîse ea pe mai departe de mine.

— Naiba să te ia, lungano! i-am mai strigat și, întorcîndu-i spatele cu o evidentă satisfacție, am pornit în sus spre catedrală. N-am întors capul chiar dacă mi s-a părut că fusesem strigat pe nume. Gata, n-are decît să-mi stea de-acum și în genunchi, pe mine unul nu mă mai prinde de fraier!

— Ei, vorbești de unul singur? mă interpelă Sergiu Anastasescu apărut, pe neobservate, lîngă mine. Mă uit de două minute la tine și nu știu ce să cred. Trebuie să ți se fi dereglat o rotiță...

— N-o începe şi tu, nu-mi arde de sfaturi... Mi-a fost destul pentru astăzi! şi i-am povestit tot ce se întîmplase, cum mă luase necunoscuta — deoarece habar n-aveam cine era — peste picior, cum nu izbutisem să-i răspund nimic mai ca lumea, ce mai, toată istoria tîmpită de adineaori.

— Cum arată individa? Merită măcar să-ţi faci sînge rău şi din pricina ei?

— Ştiu eu?! Mă rog, tipa nu e *rele*, şi am încercat să i-o descriu, deşi nu ştiu dacă descrierea mea se potrivea prea bine cu realitatea. Adevărul e că fusesem atît de iritat de obrăznicia — cu totul inexplicabilă pentru mine — încît stătusem mai mult cu ochii în pămînt.

— O ştii? O cunoşti de undeva?

— Nu. Deşi ea susţine că ne-am cunoscut cîndva. Tot ce e posibil, eu unul însă nu-mi aduc aminte de ea.

— Nu ştii cine e, nu ştii ce voia de la tine, nu ştii nici măcar cum arată — ce să zic, ai făcut o cucerire a-ntîia! Ştii ce, las-o şi hai să ne vedem de-ale noastre!

— Ai dreptate, bătrîne. Deşi nu-mi ardea de nimic. Povestea fusese atît de idioată încît nu mai eram bun de nimic. De asta n-am reuşit să-mi încarc ochii şi sufletul — cum zicea Sergiu Anastasescu — cu toate frumuseţile ce se ofereau — impudic — de peste tot şi, ca să spun adevărul, m-am întors de acolo mai prost decît plecasem! Dar pînă a doua zi, izbutisem s-o uit pe nesuferita de lungană!

2. Patru luni am izbutit să mă ţin de cuvînt, deşi, la urma urmelor, n-a fost vorba de o promisiune în adevăratul sens al cuvîntului; dar după cele întîmplate atunci demult, pe ţărmul oceanului, cine şi-ar mai fi dorit să se gîndească măcar la ea?! Cu toate astea, într-o bună zi mi-a fost dat s-o reîntîlnesc pe Andra şi din acel moment nu ne-am mai despărţit vreodată!

Patru luni, asta vrea să însemne ianuarie; evident: octombrie, noiembrie, decembrie şi ianuarie. În acest caz mă înşel: n-au fost patru luni ci de-abia trei. Ne-am revăzut într-una

din ultimele zile ale lui decembrie, perioada aceea tulbure dintre Crăciun şi Anul Nou cînd, fără să vrei sau fără să-ţi dai seama, o duci într-un veşnic şi nesăţios carnaval.

Mai tîrziu Andra mi-a precizat că de fapt înainte cu cîteva săptămîni (cînd anume, nu ştia nici ea cu absolută certitudine) ne văzusem o dată sau de două ori. Sînt înclinat să cred că amintirile Andrei au fost exacte deoarece în acea perioadă, îmi spun acum, mi s-a întîmplat ceva ciudat, poate nu chiar ciudat, ci întrucîtva neobişnuit. Treceam pe stradă, tocmai se lăsase seara, veneam de la un antrenament cînd Ovidiu Cosma, filologul convertit la politehnică pentru a se reîntoarce din nou la filologie, prietenul meu din copilărie dealtfel, mă atenţionă:

— Ce faci, dom'le, mai nou nu vezi lumea pe stradă?

— Ce vrei să spui? m-am răstit la el.

— Dacă nu eşti beat şi n-ai nici orbul găinilor, de ce nu ţi-ai căscat cît de cît botul? Fata numai că nu ţi-a spus „sărut-mîna"!

— Cine, domnule?

— Andra... Andra Cantuniari!

Atunci aflasem pentru prima dată numele ei.

— Regret, nu cunosc...

— Chiar nu-ţi spune nimic numele ei?

— Cantuniari... Cantuniari... Am auzit de un doctor Cantuniari... Prof. univ. — nu-i aşa?

— Exact. Şi tovarăşa de care-ţi vorbesc e fiica domniei sale!

— Da? Îmi pare bine. Dar tot n-o cunosc.

— Atunci ce căsca ochii la tine de parcă te-ar fi ştiut de undeva? Sau la urma urmelor o ştii şi nu vrei s-o cunoşti! S-o *mai* cunoşti!

— Prostii! În fond mă cunoaşte un oraş întreg, o ţară, ce mare lucru să mă cunoască şi fata unui *prof?!*

M-am oprit, am privit îndărăt, dar fata care se numea Andra Cantuniari dispăruse.

— Treaba ei, dacă voia să mă cunoască, n-avea decît să mă oprească în drum. Doar nu mănînc oameni!

Scena s-a mai repetat (de data asta eram cu Sir Stanley Mathews) cîteva zile mai tîrziu. Fără a izbuti s-o întîlnesc nici de astădată pe Andra.

— Bravo, domnule, felicitări! mă bătu pe umeri Sir Stanley Mathews. Văd că ţinteşti sus, aşa şi trebuie, şi eu dacă aş fi

mai tînăr aș proceda la fel, dar ce vrei, sînt bătrîn, părul și dinții mă lasă, mă mai lasă și altele, he-he, și rîse stupid, nici nu știi ce te fixa tipesa! Dacă pui mîna pe ea, ai dat lovitura, ești cineva!

— Ce tot vorbești, domnule! Fii bun și lămurește-mă și pe mine.

— N-o să-mi spui că nu știi... Dar, dacă așa dorești, eu n-am să mai scot o vorbă... Deși nu e cazul să te ascunzi tocmai de mine... Un secret nu e secret dacă nu-l știu măcar doi oameni! îmi servi apoi panseul zilei. Treaba ta, băiete, în orice caz primește felicitările mele și să știi că Sir Stanley Mathews e domn, la nuntă am să vin cu un cadou de să vă rup gura, pentru tine am avut dintotdeauna toată considerația!

— Mă rog, mă rog, și cu asta am considerat discuția încheiată. Apoi, văzînd autobusul în stație, mi-am luat rămas bun de la antrenor și m-am aruncat în mașină.

Ajuns acasă — eram obosit, nu-mi doream nimic altceva decît să mă arunc în pat, să dorm pînă la ziuă — am găsit un plic pe numele meu. L-am cercetat pe față și pe dos fără a găsi vreo mențiune privind persoana expeditorului sau locul de unde fusese trimis. Calitatea plicului, eleganța literelor ca și parfumul delicat, dar persistent pe care-l degaja, m-au făcut să nu-l sfîșii, ca de obicei, cu degetul arătător, ci să folosesc, evident, *coupe-papier*-ul. Am scos hîrtia, și ea de cea mai bună calitate, am avut satisfacția de a descoperi parfumul folosit: de fresii — și am citit următoarele: „Îmi este deosebit de plăcut să vă invit la aniversarea zilei mele de naștere care va avea loc sîmbătă 29 decembrie a.c., în salonul albastru al vilei din strada Ateneului nr. 14. Ținuta obligatorie. Rugăm comunicați în scris participarea. Andra Cantuniari."

Primul lucru după ce am înjurat insolența neobișnuită a acestei misterioase Andra Cantuniari, a fost să-i telefonez lui Sir Stanley Mathews: cunoștea foarte multă lume, știa tot, avea relații inimaginabile, ce mai, era tocmai ce-mi trebuia mie acum!

— N-ai vrea să-mi spui și mie cine e de fapt această domnișoară Cantuniari? — apoi i-am citit și lui scrisoarea tocmai primită. Spune-mi și mie ceva despre ea, scoate din *fișierul* dumitale toate datele pe care le ai.

— Ei, băiete, vezi că tot la vorbele mele ai ajuns? Ce ți-am spus? (Nu țin minte să-mi fi spus ceva pe această temă).

Uite ce cred eu: fata s-a prins mortal de tine! De unde te cunoaşte, nu mă întreba, asta n-am aflat-o încă, dar dacă vrei, pot să mă interesez şi în cîteva zile îşi spun tot-tot; dar faptul că te-a invitat de ziua ei, în casa ei, a *profului* adică, asta se poate tălmăci uşor, chiar şi unui orb i-ar sări în ochi. Îi-a pus gînd rău, ăsta e adevărul, a pus ochii pe tine şi nu vrea să te scape.

— Mie spune-mi de altele, de rest aflu eu singur ...

— Ce vrei să-ţi spun? Fata e înaltă — gen sportiv, practică şi ceva sport, înot şi tenis, dar nu prea mult, atît cît e la modă, e frumuşică, asta da, frumuseţea e de la maică-sa, se spune că era printre cele mai frumoase femei de prin partea locului ... Aşa, fata e în ultimul sau penultimul an de medicină, *profu'* ţine la ea în sălbăticie deşi nu prea e mulţumit că n-are un băiat să-i ducă mai departe numele. Se zice că fata e voluntară, modernă, n-o doare nici în cot de sfaturile lui taică-său sau a numeroaselor rudenii care li se învîrt prin casă ... Nu ştiu să fi avut aventuri, cel puţin nu de nivelul celor care să scandalizeze un tîrg puritan ca al nostru, nici fată mare nu cred să fie, nu se mai poartă şi n-o fi ea chiar atît de retrogradă să ... mă rog ... înţelegi şi tu, băiete ... Mai vrei şi altceva?

— Nu, Sir, mulţumesc, asta e tot ce voiam să ştiu.

— Prea multe nu aflasem, nu mai bîjbîiam însă în tenebre, ceea ce, la urma urmelor, însemna un pas înainte.

— Dacă vrei informaţii mai detaliate, eu mă angajez să le obţin în timp util ... Adică pînă sîmbătă ... Şi nici nu te costă cine ştie ce, eu sînt negustor cinstit ...

— Nu, nu e nevoie ... Tot n-am de gînd să răspund la apel ... Aşa că nu te mai osteni degeaba ... Salut! Şi, spre surprinderea lui, am pus receptorul în furcă. Mă hotărîsem chiar din primul moment să nu accept invitaţia, mi se părea de prost gust, ne mai vorbind de tonul de-a dreptul jignitor pe care-l folosise! Ce însemnau aerele pe care şi le dădea? Şi ce-mi păsa mie că era fata profesorului Cantuniari? N-aveam unul cu altul nici în clin, nici în mînecă, nu-l cunoşteam, nu mă cunoştea, dacă era s-o luăm pe adevăratelea, el trebuia să mă cunoască, cîţi mai erau ca mine în tîrgul ăsta, cînd apăram cîte un gol gata făcut, zeci de mii de oameni scandau în delir numele meu ... Şi-atunci ce însemnau ifosele de casă mare a fecioarei suspomenite? Iar ultimele cuvinte de pe hîrtie — *ţinuta obligatorie* erau cu totul inacceptabile. Ce-şi

închipuia înălțimea sa, cu cine mă confunda, ce și-o fi vîrît în cap în ceea ce privește persoana mea? Să fie sănătoasă cucoana, pe mine n-are să mă prindă în țarc, chiar să fie aurit! Pesemne, scriind ce scrisese, voia să-și rîdă, să-și bată joc de mine... Credea că aveam să vin în tricou, maieu și ghete cu crampoane? Se temea să nu-i zgîriu parchetul? Nimeni nu-și permisese pînă atunci să mă ia peste picior, nici chiar cel mai bun prieten. Să fi încercat numai, și-l pocneam de nu se vedea bine!

Sîmbătă, puțin după ora prînzului, m-a sunat Sir Stanley Mathews.

— Am noutăți, domnul meu. Marfă sigură, garantată! Absolut autentică!

— Regret, nu mă interesează.

— Faci foarte rău. Se pare că ți se pregătește un viitor cum nu mai e altul în lume.

— Te-am rugat să mă lași afară din orice combinație! Ți-aș fi recunoscător dacă n-ai insista...

— Cum dorești. Deși, după cîte am mirosit eu, are să fie așa cum vrea domnișoara Cantuniari... Este o persoană căreia nu i se poate refuza nimic.

— Această domnișoară să-și vadă mai bine de-ale ei decît să mă tot piseze la cap! Mi-e lehamite de cît tot aud vorbindu-se de ea. Ai devenit cumva impresarul Andrei Cantuniari? De parcă respectiva persoană ar fi fost de față, am rostit replica cu o evidentă dușmănie.

— Într-un fel, da. Știind că ne cunoaștem, m-a rugat să te sun...

Pe moment n-am fost în stare să casc gura, cuvintele lui Sir Stanley Mathews mă luaseră prin surprindere. Care va să zică pînă aici ajunsese cu îndrăzneala domnișoara Andra Cantuniari?! Ei bine, asta era prea de tot!

— Nu, n-am să mă duc, am spus drept concluzie. Adio, domnule impresar! și i-am trîntit receptorul în furcă.

Telefonul a sunat în mai puțin de un minut, dar n-am mai ridicat receptorul. Aveam certitudinea că nu putea fi decît Sir Stanley Mathews. L-am lăsat să sune îndelung. Abia în clipa în care a încetat să mai sune, m-am întrebat dacă nu cumva fusese Andra Cantuniari?!

La urma urmelor cine era fata asta care de cîteva zile mă călca pe nervi?! Măcar de-aș fi știut cum arată pe dinafară, ce hram poartă!

Pentru a afla răspunsul, seara, cu puțin după ora opt, în ținută obligatorie, cum se specificase cu atîta impertinență în invitație, sunam la ușa vilei din strada Ateneului nr. 14. Mi-a deschis cea care, după toate probabilitățile, trebuia să fi fost Andra Cantuniari.

— Dumneata?! am rostit stupefiat de cum am văzut-o. Nici o secundă, atunci sau mai înainte, nu mi-aș fi imaginat că Andra Cantuniari era una și aceeași persoană cu individa din *Mercedes*-ul gri metalizat din vară care... Nu, era de necrezut. Și totuși...

— Intră. Ce-ai încremenit în prag? Doar ne-am mai întîlnit, îți amintești?

Prin urmare ea era. Nu-i fusese suficient de cît își bătuse joc de mine la Mont Saint Michel, acum își pusese în cap să continue și aici. Se înșela, eu unul nu eram dispus să înghit insolența nimănui. Clar?!

— Eram convinsă că ai să vii...

— În locul dumitale n-aș fi fost atît de convins, și i-am întors spatele.

— Ce faci? Doar n-ai de gînd să pleci...

— E mult mai bine. Pentru dumneata. Eu sînt un tip dur, brutal — un monstru! Nu *fac* de înalta dumitale societate!

— Hai, nu fi ridicol! și, luîndu-mă de braț, mă conduse prin hol spre — probabil — salonul albastru.

— N-ai fi dispusă să-mi explici...

— Nu. Cel puțin nu acum... Mai tîrziu... Mă așteaptă ceilalți musafiri, n-aș vrea să mi se reproșeze că nu sînt o gazdă bună. Mă bucur că ai venit.

— S-o lăsăm! i-am răspuns dur. Nu te cred... Și nu mă mișc de-aci pînă nu...

— Cum dorești. Cînd te-ai hotărît să intri, n-ai decît să deschizi această ușă, și-mi arătă o splendoare de lucrătură în lemn cum nu mai văzusem pînă atunci. Nu-ți fă griji, n-are să te muște nimeni! și mă lăsă singur.

Am aprins o țigară, m-am așezat într-un fotoliu, am tras cîteva fumuri, am aruncat-o apoi într-o scrumieră broaștească și am sărit în picioare. Am așteptat cît am mai numărat pînă la treizeci, după care am pătruns în salonul albastru (cîte alte saloane și ce culori o fi avînd ele? m-am întrebat în clipa aceea). Ei bine, apariția mea n-a stîrnit senzație, ba, aș spune, a trecut neobservată de parcă aș fi fost

ultimul dintre nevertebrate! Las' că și era o atmosferă leșinată, mulți universitari, asistenți, șefi de lucrări, babaci în toată firea, indivizi din ăia care (asta am observat-o mai tîrziu) se înghesuiau prin colțuri mai întunecoase să pipăie pipițele răspîndite ici-colo! Cu toate că cei mai mulți mă cunoșteau, știau cine sînt, nici unul n-a schițat nici cel mai mic gest de bun venit; întorcîndu-mi onorabilele spinări, discutau fel de fel de savantlîcuri, fiecare era geniu, unul ca altul vorbeau de parcă ar fi avut premiul Nobel în buzunar — aiurea, poze de pagina întîi! Și pentru ca plictiseala să fie totală, din difuzoare picura muzică preclasică interpretată la clavecin! Asta era una din serile sofisticate despre care mă prevenise Sir Stanley? Naiba să le ia, dar mie unul, așa ceva nu-mi făcea nici o plăcere. Culmea, așa cum mi-am dat seama pe parcurs, nici Andra nu părea cine știe ce încîntată: împărțea zîmbete cu nemiluita, dar aceste zîmbete nu făceau nici doi bani! Un tip la vreo patruzeci de ani făcea oficiul de gazdă: el umplea paharele, el *revigora* atmosfera în momentele de extremă plictiseală. Părea pajul Andrei — era rolul pe care ea mi-l pregătea mie? Să fim sănătoși, cucoană, îmi iau geamantanul și plec!

— Și tu te plictisești, scumpule? mă acostă o blondă cu un trup cum n-am văzut multe la viața mea, deși n-aș putea spune că sînt tocmai novice!

— Mi-e teamă că am încurcat invitațiile, i-am mărturisit destul de convins. Dumneata de asemenea?

— Spune-mi pe nume, scumpule, mă cheamă Stela! Eu te cunosc, știu cine ești . . .

— Excelent. Sînt singur, nimeni — cu excepția ta — nu pare să-și fi dat seama de prezența mea, nu cunosc regulile casei . . . Vrei să bei ceva cu mine?

— Cu o singură condiție: să nu mai vorbești atît de mult, mă obosește, nu suport, zgomotele, țipetele . . . Vino să ne așezăm în fotoliile acelea, lumina mă obosește și ea . . . Andra și cu mine sîntem verișoare, îmi spuse apoi în chip de prezentare.

— Mulțumesc pentru informație, apoi am furat de pe cea mai apropiată masă o sticlă abia începută de coniac. (Hm, *Curvoisier!* mi-am lins buzele. Se respectă *profu!*)

— Așa, puiule, îmi place că dovedești inițiativă . . . Dacă mai aduci și două pahare, ești cineva! Ia din alea grele de cristal, poate mă pilesc și mai sparg vreunul, spre bucuria vară-mi!

— Întru fericirea dumitale! i-am urat politicos.

— Te trimit în mă-ta dacă mă iei ca pe-o bunică! și, furioasă, goli paharul pe nerăsuflate.

— Iartă-mă, scumpo, n-am să mai greșesc.

Am turnat în mine două pahare pline-ochi și de-abia după aceea am început să mă simt în apele mele.

— Îmi place de tine, murmură Stela, mă bucur că ai venit, cu mutrele astea amare mă apucase durerea de burtă! Numai că n-am dat afară tot ce-am băut pînă acum ... Andra a avut o idee de milioane de te-a invitat, deși unii dintre dumnealor — și-i arătă pe scrobiții de alături — au cam strîmbat din nas. Eu te-am sprijinit, așa să știi! Pentru că ești băiat drăguț, amabil, și-mi placi! Dacă vrei să te culci cu mine, să-mi spui, am să fiu bună cu tine, am să te învăț multe ... Dar de ce nu mai bei, dacă nu bei ai să rămîi trist ... În seara asta nu vreau să te văd trist.

— Nu beau, i-am spus fără a mă mai obosi să-i furnizez vreo explicație. Dacă, în primul moment, sperasem ca Stela să mă amuze, să mă recreeze, în momentul următor mi-am dat seama că era cumplit de vulgară, de dezgustătoare. Nu m-a amuzat niciodată acest gen de femeie, preferam o măsură în toate.

— Vrei să-ți arăt salonul galben?

— Există și un salon galben?

— Desigur. În casa asta există tot ce dorești. Hai, vino, n-ai să regreți.

— Sînt nevoit să plec, i-am spus, am trecut pe-aci atît doar să mă scuz ... A intervenit ceva de ultimă oră, mi-a fost imposibil să refuz. De fapt Andra nici n-are să-mi simtă lipsa ...

— Dar am s-o simt eu, rîse calin Stela.

— Ai să mă ierți, scumpo. Iar dacă ai să-mi dai telefonul tău, mîine sau într-una din zilele viitoare am să te caut.

— Minți. Știu că n-ai să mă cauți niciodată. Simt asta din ochii tăi. Din vorbele tale. Dar mi-ajunge că mi-ai spus-o. La revedere, scumpule! și dispăru pe nesimțite între ceilalți invitați. În fața cărora, mai tîrziu, după o anumită oră, avea să se producă cu un scurt „spectacol sexual de sunet și lumină"!

— Îmi vine greu să-mi explic aici prezența dumitale! mă acostă individul care făcea pe gazda.

— Sînt detectivul particular angajat pentru astă-seară! Să pare că printre cei ce frecventează casa se află şi cîţiva cleptomani. I-am servit replica fără cea mai mică ezitare, ceea ce l-a lăsat, spre evidenta mea satisfacţie, cu gura căscată.

— Te crezi grozav de spiritual, izbuti tipul să-şi găsească într-un tîrziu vorbele. Eu sînt doctorul Sebastian Todiraşcu, ai auzit, sînt convins, de mine?

— Nu, n-am auzit.

Şi, de fapt, nici nu auzisem.

— Sînt viitorul soţ al Andrei. E bine să ştii asta de la bun început pentru a nu-ţi mai face cine ştie ce planuri... În seara asta eşti invitatul Andrei, de asta nu vreau să intervin...

— Da, ar fi mai bine...

— N-are nici un rost, zău, crede-mă. Eu nu-ţi vreau decît binele, încerc să te feresc de viitoare deziluzii... De asta te sfătuiesc să stai cît mai retras şi, la momentul potrivit, s-o ştergi pe neobservate. Dacă vrei, uite nişte bani pentru taxi, ştiu că stai departe...

În clipa aceea am văzut negru înaintea ochilor şi am izbit. Pesemne nu-mi economisisem puterile, pentru că l-am văzut pe Todiraşcu întins pe jos. Se stîrni agitaţie, izbucniră cîteva ţipete, dar, în secunda următoare, cineva potrivi potenţiometrul magnetofonului şi acutele clavecinului anihilară orice alte sunete. Considerînd că făcusem tot ce trebuia făcut, am întors spatele întregii asistenţe şi am pornit calm spre ieşire. În timp ce-mi îmbrăcam paltonul (unde naiba era valetul de mă lăsa să scotocesc singur prin garderobă? m-am întrebat iritat) m-a ajuns din urmă Andra.

— Doar n-ai de gînd să pleci...

— Ai vreo idee ce-ar trebui să mai fac? Accept sugestii! am răspuns rînjind.

— Nu fi caraghios. În fond, Todiraşcu a primit ceea ce merita. I-am recomandat, şi nu odată, să-şi vadă de-ale lui...

— M-ai invitat să-ţi rezolv problemele sentimentale? În acest caz trebuia să mă fi prevenit, izbeam mai cu duhul blîndeţii...

— Lasă asta. Hai, vino înapoi, daţi-vă mîinile, împăcaţi-vă, Todiraşcu va accepta să te ierte, tu vei accepta să-l ierţi, apoi beţi împreună o sticlă cu vin! Iar ca divertisment

va urma spectacolul pe care — conform unui străvechi obicei — ni-l va oferi Stela. Ai cunoscut-o, o cunoşti, nu-i aşa? V-am văzut într-un fermecător *tête-à-tête!* Apoi: după ce totul se va termina, am să încerc să-ţi explic ...

— De ce crezi că am nevoie de vreo explicaţie? Mă confunzi, m-ai luat drept altcineva ...

— Of, eşti de-a dreptul insuportabil ... Pricepe bine, e ziua mea, astăzi trebuie să fiu amabilă cu absolut toată lumea ... Doar nu era să le fi trîntit uşa în nas! Chiar dacă — ţie pot să-ţi mărturisesc — cei mai mulţi vin pentru tata ... E o deosebită favoare să fii primit în casa Cantuniari ... Apropo, îl cunoşti pe tata, l-ai întîlnit vreodată? Vreau să i te prezint. Presimt că are să-ţi placă de el. De asta te-am rugat să rămîi ... Va veni numaidecît. Are să-şi facă o apariţie triumfală, mă va săruta extrem de duios şi extrem de patern pe frunte, va accepta un pahar cu vin, un singur pahar cu vin, va închina cu absolut toţi cei de faţă, apoi se va retrage. Nu se simte bine printre noi, îi părem goi, lipsiţi de orice ideal ... El are lumea lui în care — egoist — pe noi nu ne acceptă ...

— Nu te simţi obligată să-mi faci confidenţe ... Sînt în treacăt, am vrut doar să văd cine se ascunde sub numele Andrei Cantuniari ... Bănuiesc că e numele tău, da?

— Evident, e al meu. Îţi place?

— Nu. Mi se pare de împrumut, un nume de artistă de cinema ...

— Nici eu nu sînt cine ştie ce încîntată de el, dar e al meu, n-am ce face. Cîndva am să-mi aleg altul ...

— Dacă *profu*l are să-ţi permită! i-am aruncat obraznic.

— Ce vrei să spui cu asta? a tresărit ca muşcată. În clipa aceea mi-am dat seama că lovisem la fix. De unde ştii? ... Dar uite-l pe tata ... Şi în capul scărilor îşi făcu apariţia un domn bătrîn, înalt, extrem de distins. Vino, mă chemă Andra.

Luîndu-mă de braţ, am ieşit împreună în întîmpinarea profesorului Cantuniari.

„Jos pălăria! mi-am spus văzîndu-l, arată cum nu se poate mai bine! Un adevărat *prof!*"

— Andra mi-a vorbit de dumneata, spuse acesta întinzîndu-mi mîna. Se pare că v-aţi cunoscut în Franţa, dacă nu mă înşel ...

Prin urmare Andra nu ezitase să-i amintească pînă și timpenia aceea de demult.

— Da. Deși nu știu dacă ne-am întîlnit cu adevărat.

— Nu trebuie să te miri, prietene, Andra are momente cînd — și, deloc academic, se aplecă spre mine și-mi șopti — pare să-și fi pierdut mințile. În rest e fată bună — de data asta vocea îi revenise la normal. Dar ce faci, te pregătești să pleci? Andra, sper că n-ai să-i permiți să dezerteze atît de curînd...

— Voia să plece! mă trădă, cred că din răzbunare, Andra.

— Ai să accepți să închini cu mine un pahar cu vin, nu-i așa? Vrei s-o supărăm pe Andra?

— Nu, nu vreau, am acceptat supus. Nu înțelegeam atitudinea *profului*. Cum nu înțelegeam nici purtarea Andrei: ce i se păruse atît de deosebit în întîlnirea aceea stupidă și de prost gust de pe țărmul oceanului, de-i vorbise despre ea pînă și tatălui ei?! Eu o uitasem atunci imediat, ori chiar dacă n-aș fi uitat-o, tot nu m-aș fi apucat să le-o vîr pe gît alor mei!

Cu Andra înaintea noastră, am trecut toți trei în salonul albastru. Lumea gomoasă de dincolo sări de îndată în picioare; zărindu-l pe Todiraşcu cu o vînătaie de toată frumusețea, m-a umflat rîsul.

— Ce-i, Totoraşcu? îl întrebă *profu*l pe acesta, stîlcindu-i intenționat numele. Ai căzut cumva pe scări? Nu strică să fii mai precaut, astfel de treburi pot avea repercusiuni asupra viitorului tău. Și nu e bine...

Doamne, ce mă mai umflam în piele auzindu-l pînă și pe *prof* vorbind astfel. Prin urmare nu eram singurul care nu-l înghițea pe Totoraşcu — iată-mă împrumutîndu-i și eu numele-bătaie-de-joc. Cînd te gîndești că eu eram autorul acestui spectacol de milioane!

— Și-acum, Andra, dacă vrei să ne oferi cîte un pahar cu vin... Pe urmă îmi veți permite să mă retrag, mai am foarte mult de lucru.

Am făcut tot ce era posibil să ajung în imediata lui apropiere, îmi devenise dintr-o odată extrem de simpatic. Printre toate mutrele simandicoase, scrobite, de nesuportat, *profu*l rămînea cel mai tînăr, mai viu, mai adevărat!

— Dragi prieteni, împreună cu voi vreau să-i urăm Andrei

jumătate, fericire și multe bucurii în viață. Nu-mi stă în obicei a vorbesc în afara catedrei, cu atît mai puțin acasă. Prin urmare să ridicăm paharele și să bem.

Se apropie de Andra, o sărută pe frunte, își apropie cu multă delicatețe paharul de al ei — cît de frumos, de curat era sunetul cristalului, mi-am spus în acel moment — apoi se întoarse spre ceilalți. La mulți ani, dragii mei! și-și întinse paharul spre mine, luîndu-i la rînd apoi pe ceilalți.

Peste cinci minute *profu'*, condus pînă la ușă de toată suita de viitori academicieni, se retrase în apartamentul său. Dintre noi toți nu dăduse mîna decît cu mine, cu ceilalți prea se întîlnea des și prea erau, probabil de-ai casei, mi-am spus drept explicație. Toate aceste semne de simpatie — deși nu le cerșisem și de care nici n-aveam nevoie — mi-au făcut realmente plăcere, determinîndu-mă să rămîn pînă la sfîrșitul petrecerii. Și dacă va fi să fie, chiar și pînă mai tîrziu. Doar Andra îmi promisese că *mai tîrziu* avea să-mi facă destăinuiri. Și ce poate fi mai frumos și mai plăcut decît să asculți confidențele unei fete încîntătoare cum era Andra Cantuniari?

Dar înainte de toate a trebuit să suport — și de ce să fiu fariseu, nu cu neplăcere — spectacolul sexual de sunet și lumină al domnișoarei Stela — cum fusese prezentată —, primit cu multă satisfacție de masa bărbaților scăpați acum de teroarea posibilei apariții a profesorului și care deveniseră pe dată dezgustători de vulgari. În locul Andrei i-aș fi aruncat pe ușă afară — dar de ce îmi tot spuneam ce anume aș face în locul Andrei, de unde știam eu ce voia ea, cum era ea? Anticipam oare o posibilă comuniune între noi doi? Puțin probabil, mai ales că pînă în seara aceea nu mă gîndisem la ea nici de doi bani.

— De nu pleacă odată, mă împușc! îmi șopti la un moment dat Andra.

M-am uitat la ceas, se făcuse trei și jumătate, Stela își terminase programul stîrnind la treburi asemănătoare cele cîteva june pe care abia le deosebeam în semiobscuritatea salonului. Dorința de a o ajuta pe Andra m-a făcut să provoc o diversiune. Și, spre stupoarea generală, am aprins dintr-o dată luminile.

Nu mi-aș fi imaginat că am să stîrnesc un astfel de vacarm: fetele, mai mult dezbrăcate, izbucniseră în țipete încercînd să

culeagă de peste tot *dessous-uri*, domnii monoclaţi şi cu ştaif de mai înainte se dădeau de ceasul morţii să-şi tragă cît mai repede pantalonii pe care, în gest de total libertinaj, îi lepădaseră după prea multele pahare cu *whisky*. Andra rîdea cu sughiţuri de spectacolul pe care-l creasem şi m-am trezit rîzînd şi eu cu ea. Poate din pricina asta n-am sesizat decît în ultima clipă sticla care zbura spre mine. Proiectilul m-a izbit în plin, am simţit o durere ucigătoare, mi se păruse că fruntea sau întreg capul îmi sare în ţăndări, apoi am căzut moale la pămînt.

M-am trezit tîrziu, în casă era linişte, ba nu, de undeva — fără a putea preciza locul, se auzea o melodie interpretată la clavecin (doar n-aveau de gînd să înceapă din nou totul, mi-am spus), eram întins pe o dormeză peste care era aruncată o cergă lila, cineva îmi scosese pantofii din picioare şi mă acoperise cu o pătură groasă.

— Bună dimineaţa! îmi ură Andra de cum am deschis ochii. Am descoperit, indignat, pe faţa ei, un zîmbet complice.

— Ce ţi se pare atît de amuzant? m-am răstit la ea. Îţi place cum arăt?

Îmi simţeam capul de o tonă. Primisem lovituri în viaţă, multe şi variate — vorbesc dintre cele fizice — dar cea de acum mi se părea cea mai dureroasă. Am ridicat mîinile de sub pătură şi am încercat, prin bandaj, să descopăr dimensiunile exacte ale catastrofei.

— Nu-ţi fă griji, nu e nimic grav. Ai un cap pentru care nu trebuie să-ţi facă probleme. Te-ai ales în schimb cu o vînătaie de toată frumuseţea . . Asta, ca să fii chit cu Todiraşcu!

— Atunci ce dracu m-ai pansat de parcă mi-ar curge creierii pe jos? m-am zborşit la ea. Furia mi-o stîrnise mai degrabă amintirea lui Todiraşcu. După toate, mai ai chef să-ţi şi baţi joc de mine! am continuat arţăgos.

— Eşti mai sensibil decît fecioara din Orleans! Orice fac, orice îţi spun, tu te simţi lezat în virginitatea ta sufletească...

— Uite ce e, am izbucnit în timp ce mă ridicam de pe pat, te-ai ţinut de mine nu ştiu cîte săptămîni, mi-ai trimis scrisori, ţi-ai pus oamenii să mă încolţească, nu te-ai lăsat pînă nu m-ai văzut în salonul albastru din vila asta împuţită! Dracu ştie de ce naiba ai făcut asta! Tot ce ştiu e că m-am ales cu capul spart şi cu o durere de-mi vine să sar pe geam afară!

— Isteric și grandoman! mă diagnostică în clipa următoare Andra. Am vrut să te cunosc — ei și, ce e cu asta? Credeam că e ceva de capul tău, dar nu merită să-mi pierd vremea cu tine! Prin urmare, fă bine ridică-te și șterge-o cît mai curînd.

— Plec pentru că vreau eu să plec! Pînă acum nu m-a dat nimeni afară! Și n-am să-ți permit tocmai ție! Ce dacă ești fata profesorului Cantuniari? Cu ce e el mai grozav decît mine?

— După toate cele, nu e cazul să fii grosolan! Nu se cade, tata n-are nici un amestec.

— Mă rog, ai dreptate, am retractat de îndată. De fapt nu am nevoie de explicațiile tale. Și cu asta ți-am zis tot ce-am avut. Mi-am smuls bandajul, l-am aruncat pe pat și m-am îndreptat spre ușă. M-au ajuns din urmă cuvintele ei.

— Îmi pare rău de cele întîmplate. Te rog să mă ierți...

— Nu e cazul să-ți ceri scuze, nu s-a întîmplat cine știe ce tragedie.

— Perfect. În acest caz îți doresc însănătoșire grabnică.

— Sper să fie cît mai grabnică. Altfel... Și am lăsat fraza neterminată. Pur și simplu pentru că nu știam ce aș fi făcut în acea altă situație.

În holul mare, pustiu, pașii noștri stîrneau ecou prelung. Am îmbrăcat grăbit paltonul, mi-am tras în față căciula pentru a masca vînătaia și a o feri de frigul de afară și am întins mîna spre ușă.

— Ce-ar fi să-mi urezi totuși ceva pentru ziua mea. Un gînd bun... N-ai făcut-o toată seara...

— A făcut-o Todirașcu în numele meu! i-am trîntit-o, de rînduă, pentru că avea perfectă dreptate. Uitasem să fac asta, deși venisem de ziua ei. Iartă-mă, sînt prost crescut și grosolan.

Andra deschise larg ușa.

— Noapte bună. Și de-acum înainte nu te simți obligat să mă mai cauți. Și pentru ca totul să fie cît mai clar, trînti ușa dinspre curte cu atîta putere încît fără îndoială îl făcu pe bietul *prof* să sară din pat de spaimă.

Prin urmare astfel a decurs prima — ba nu, a doua — mea întîlnire cu Andra Cantuniari. Doamne, și cu ce vînătaie frumoasă și cu ce durere de cap mă alesesem!

3. Cine m-a pus să mă iau după Sergiu Anastasescu, atunci vara, în Franța și, părăsindu-i pe băieți, s-o pornesc hai-hui prin Bretania la vînat muște?! Nu m-am înbogățit cine știe ce, pe plan spiritual, vreau să spun, în schimb mi-am legat o piatră de gît. Piatră care se numește Andra Cantuniari!

A doua zi după cele întîmplate, cînd l-am întîlnit pe Sir Stanley Mathews, numai că nu și-a dat sufletul de rîs. Arătam de parcă aș fi venit de la o întîlnire cu Cassius Clay, nicidecum de la o gingașă aniversare dintr-o prea onorabilă casă burgheză! Nu vreau să mai zic ce ochi au căscat ai mei, le-am îndrugat o poveste oarecare fără a furniza vreun amănunt și cu asta am considerat discuția încheiată.

Și, pentru a doua oară (a doua oară?), mi-am spus că Andra, devenită blestemul, piaza rea a vieții mele, trebuia declarată *persona non grata* și eliminată definitiv din gîndurile mele. Da, așa trebuie! Și așa va fi! am adăugat cu foarte multă convingere.

A trecut Anul Nou, au trecut săptămîni și săptămîni, iarna a fost urîtă și grea, stătusem ca ursul mai mult în vizuină, cînd și cînd îmi mai făceam cîte o seară de cap, în rest studiu, somn și antrenament! Pe Andra am întîlnit-o de cîteva ori, dar am trecut unul pe lîngă celălalt abia salutîndu-ne, pesemne și ea, ca și mine, se hotărîse să pună capăt unei istorii care se dovedise de la bun început fără rost.

L-am întîlnit în schimb pe Sebastian Todirașcu. Plătindu-mi cu aceeași monedă — sticlă contra pumn, vînătaie contra vînătaie! — nu mai avea nimic cu mine. În principiu, vreau să zic, pentru că el rămăsese încredințat că îi pusesem gînd rău Andrei — și prin ea și lui.

— Regret cele întîmplate, mi-a spus. Mi-am ieșit din fire, asta e tot...

— Îmi cer și eu scuze! m-am arătat domn. Nu fusesem în apele mele... am catadixit să-i dau lămuriri suplimentare.

— Perfect. În acest caz vino să bem ceva. Deși sînt mai bătrîn decît dumneata, spune-mi pe nume. Prietenii îmi zic Simi. Și Andra îmi spune tot așa.

Ultimele cuvinte voiau, pesemne, să mă avertizeze asupra unui clar și indiscutabil drept de proprietate asupra ei: doar și Andra îi spunea pe nume!

— Cu o condiție: plata o fac eu! Detestam să fiu plătit indiferent de cine, pe indiferent ce motiv. Simplul fapt de a

suporta un tip plicticos și murdar nu voiam să se datoreze unui pahar cu coniac sau vodcă.

— N-o să facem o supărare tocmai din asta... acceptă Todirașcu. Sînt cu mașina, ce-ar fi să urcăm la Făget? Vrei?

— Mi-e absolut indiferent, și l-am urmat pînă la mașină. Din păcate n-am să pot întîrzia prea mult, sînt așteptat în seara asta undeva.

— Nici eu nu am prea mult timp, trebuie s-o întîlnesc pe Andra.

Pînă sus la Făget am schimbat idei de doi bani legătura: am căzut de acord asupra componenței viitoarei naționale de fotbal și am izbutit chiar să facem un tur de orizont al evenimentelor internaționale!

— Ei bine... începu Todirașcu cu o voce nesigură după ce ne-am așezat la o masă mai retrasă.

— Ei bine? l-am îngînat cu bună intenție, decis să-l scot din sărite cu orice preț. Punînd capăt astfel unei întîlniri care mi stîrnea lehamite.

— Ai dreptul să-ți bați joc de mine, m-am purtat cum nu se poate mai nesăbuit atunci la Andra. Prestigiul meu nu-mi ingăduia să-ți răspund cu aceeași monedă. Regret nespus, am incercat să-i explic și Andrei cît de mult regret... Dar ce trei, s-a întîmplat, s-a întîmplat! Și n-o să facem din asta o tragedie, nu-i așa?

— S-o lăsăm uitată. N-are nici un rost, zău așa...

— Te înșeli, pentru mine are o mare importanță. Din seara aceea Andra a refuzat să mă mai întîlnească. Pur și simplu mi-a interzis accesul în casă. Or, asta, mai mult ca sigur, va avea repercusiuni asupra viitorului meu. E drept, profesorul Cantuniari ține la mine, mi-a dat, nu o dată, evidente semne de simpatie, mă cunoaște bine, chiar mă apreciază, dar în cazul meu aspectul profesional al problemei este legat și de aspectul sentimental! O vorbă, un gînd dușmănos al Andrei, chiar o reținere, o neparticipare a ei, poate însemna o modificare de atitudine a profesorului. Vezi, prin urmare, cum se leagă lucrurile între ele, vezi cum apelul pe care ți-l fac nu este deloc gratuit.

— Ce-ar trebui să fac? Ar fi bine să spunem lucrurilor pe nume...

— Da, da, ai dreptate. Deși, cum să-ți spun, gîndurile îmi iau anapoda, nici eu nu știu prea bine ce-ar trebui să fac.

Un singur lucru e clar: am nevoie de ajutorul tău! Şi asta acum, imediat!

— Am să încerc. Deşi nu sînt persoana cea mai indicată... Nu mă pricep la astfel de treburi...

— Hai să nu pierdem vremea. Am să-ţi spun în două cuvinte ce vreau. Ştiu că voi doi, Andra şi cu tine...

— Cred că e o confuzie la mijloc, l-am întrerupt.

— Te înşeli, nu e nici o confuzie. Deocamdată nu vrei să se afle, îţi place să faci pe misteriosul, dar ştiu precis că te-ai hotărît să pui mîna pe Andra... Da, ştiu, e o bucăţică cît se poate de bună... De mare viitor...

— Nu ştiu dacă Andra ar fi încîntată de astfel de vorbe, m-am arătat cumplit de moralist, ceea ce, de obicei, nu-mi stătea în caracter.

— Nu te mai formaliza, sîntem doar între bărbaţi. Am înţeles din cuvintele Andrei că nu-i eşti indiferent, ştiu, eşti o mai veche pasiune a ei — mi-a spus pînă şi asta! În ultimele luni după întîlnirea voastră din Franţa — s-a schimbat cu totul... Pricepe: fără ea, eu sînt un om mort!...

Ce minciuni i-o fi înşirat Andra? m-am întrebat. Abia de-i reţineam chipul, n-am schimbat cu ea mai mult de zece cuvinte, nu m-am gîndit vreodată mai serios la ea — or, din spusele lui Sebastian Todiraşcu reieşea că Andra şi cu mine eram mai mult decît intimi...

— Ce doriţi în fond? l-am întrebat obraznic, decis dintr-o dată să-l joc cum îmi vine mie mai bine. Îşi închipuia academicianul ăsta în eprubetă că am să-i permit orice? Ia să fac eu pe durul, pe interesatul, pe tipul de lume mare...

— În două vorbe: vreau să renunţi la ea!

— Nici vorbă de aşa ceva, mi-a scăpat fără să vreau. Şi pentru a nu mă da de gol, am reluat cuvintele cu tonul dur pe care mi-l impusesem adineaori: Da, da, nici vorbă... Nu se poate...

— Ei, nu se poate... Totul se poate... Şi bun, şi rău, dar totul se poate... Depinde doar de cei doi parteneri... Şi mai depinde şi de sumă!

— Evident, nici o sumă nu e de lepădat...

— Prin urmare eşti de acord? sări în sus de bucurie Todiraşcu. Ştiam că eşti un tînăr rezonabil...

— Deocamdată nu înţeleg tocmai bine... şi am lăsat intenţionat fraza neterminată.

L-am surprins strivind o înjurătură în colțul gurii, dar continuă tot cu zîmbetul pe buze:

— Știu, ești un tînăr descurcăreț, căruia îi place să-și trăiască viața... Am cules despre tine cîteva date, omul, cînd trece la afaceri, trebuie să fie bine informat... De erai un tip oarecare, rezolvam totul în doi timpi și trei mișcări: îți scoteam ochii cu un fleac și gata! Tu ești însă altfel, știi cu ce se mănîncă viața, ai învățat să ținteşti spre sensurile superioare ale existenței!

— *C'est la vie!* nu m-am putut stăpîni să nu-l aplaud și, spre surpriza mea, Todirașcu m-a luat în serios.

— Ei da, ne potrivim într-o oarecare măsură. La douăzeci de ani eram și eu ca și tine... Pe atunci însă vremile erau altele, de asta n-am făcut pînă astăzi cine știe ce... Acum cînd mi se oferă ultima șansă — vezi bine, nu mai sînt tînăr — n-am voie s-o pierd. Și-acum cărțile pe față: îți ofer zece mii de lei!

Prin urmare cam atîta valorez, mi-am spus nu prea mulțumit. La suma amintită se mai pot adăuga, încă, eventual, alte cinci mii pentru faptul că Totorașcu nu mă înghițea și din această pricină mă subaprecia.

— Aș mai putea oferi în plus încă cinci mii, adăugă Todirașcu de parcă mi-ar fi citit gîndurile. N-ai să-mi spui că nu e o afacere rentabilă...

— Cincisprezece mii... am mimat chipul unui om chinuit de calcule. Cincisprezece mii? și am rîs gros. Ești lipsit de tact, domnule, iau de trei ori pe-atît dacă mă transfer la... și i-am amintit numele unei echipe de fotbal din Capitală. E destul să accept să mă transfer la ei și pe moment îmi pică în mînă un *cec* de cinci sute de albastre! În această situație, crezi că mă poți cumpăra cu mizilicul de care mi-ai vorbit?

— Să nu-ți imaginezi că mă poți duce... Ai tupeu, atîta tot... Asta cu banii oferiți pentru transfer — basme! Poveștí de adormit copiii! Am aflat eu foarte bine chiar și cum ești cotat pe piață, de totul m-am interesat... Începe să-ți apună steaua, nu mai ai reflexele de altădată, de la o vreme nu mai ești în formă... Prin urmare, fă bine și caută-ți pe altcineva dacă vrei să-l prostești. Nu știu dacă cineva ar oferi pe tine chiar cît îți ofer eu... Și eu nu-ți pretind mare lucru: vreau doar să-i scrii Andrei cîteva rînduri, aducîndu-i la cunoștință că renunți la ea... Eventual amintește-i că te

logodești cu cineva... Sau că te-ai logodit deja... Poate e mai bine s-o pui în fața unui fapt împlinit... Ce te costă o minciună în plus sau în minus? I-ai trimis scrisoarea, încetezi — sub jurămînt! — s-o mai întîlnești, refuzi s-o mai întîlnești sau să-i vorbești la telefon și, gata, îți trimit banii. În rest, te privește, îți cauți o altă fată, poate găsești una cu situație tot atît de bună ca a Andrei — poate există chiar la Politehnică vreun profesor cu fată de măritat! — și n-ai decît să-i tragi clopotele cît vei vrea. Asta e tot ce-am dorit să-ți spun. Și-acum vreau un răspuns la fel de precis, sînt grăbit, și tu ești grăbit, prin urmare hai să nu mai pierdem vremea. Ei?!

L-am lăsat să fiarbă cîteva minute — și cum mai fierbea domnul doctor Todirașcu Sebastian, mai mare plăcere să-l admiri!, apoi, dur și inflexibil, ca ultimul pistolar din *Crow City*, i-am aruncat răspunsul în față. De-ar fi fost turnat în plumb, l-ar fi doborît de îndată.

— Nu! Și n-am să renunț la Andra niciodată!

Doamne, suna ca la teatru, nici chiar acolo replicile nu curgeau cu atîta spontaneitate. Ei bine, domnul doctor Todirașcu simți ispita de a-mi sări în beregată, degetele lui strînseră tăblia groasă a mesei cu atîta putere de parcă ar fi avut între ele gîtlejul meu, scrîșni violent de mi se păru că dinții din față i se sfarmă, dar, om de lume, izbuti să se stăpînească și continuă discuția de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Cum dorești. Deși procedezi cît se poate de nechibzuit. De ce atîta încăpățînare? În fond, tu ești un neisprăvit, un încurcă-lume...

— Hai să ascultăm și varianta a doua, m-am mulțumit să rîd. Poate îmi va fi dat să aud ceva mai interesant!

— Ești inconștient, ești bolnav de orgolios, ăsta e adevărul. Dă-mi voie să te întreb: ai încercat vreodată să vezi cine ești? Un amărît de fotbalist, poate nițel mai bun decît alții, dar tot unul dintr-o mie... Prezentul ți-e așa și așa, viitorul ca și inexistent! Ca inginer, cînd o fi să termini, n-ai mari șanse, voi ăștia făcuți peste noapte, pe motive de sport, asigurați marele procent al rataților! Să nu te surprindă cuvintele mele, sînt destul de bătrîn pentru a fi învățat să judec lumea și oamenii. Bun, nu te dai bătut, îți duci ambițiile pînă la sfîrșit — stai, nu mă întrerupe, ai puțină răbdare, termini imediat, prin urmare îmi refuzi propunerea — spune-mi

speri să obţii acordul profesorului Cantuniari? Te-ai întrebat, un singur moment măcar, cine e el? Ce e el? Evident, nu... Profesorul Cantuniari reprezintă istoria ştiinţei acestei ţări... De-a lungul veacurilor, familia Cantuniari — legată prin alianţe cu somităţi ale ştiinţei europene — a dat în fiecare generaţie personalităţi de uriaşă ţinută intelectuală... Aşa cum este, astăzi, profesorul... El face parte dintr-o lume cu totul aparte, cu legile ei pe care nu le-ai putea înţelege... Pretenţiile ei sînt uneori absurde, dar şi împlinirile sînt uluitoare! Să-ţi dau un exemplu: sora profesorului, mătuşa Andrei, celebră în felul ei, tot universitară şi ea — ei bine, atunci cînd viitorul soţ i-a cerut mîna, familia Cantuniari i-a pretins acestuia drept probă de ambiţie, de voinţă — să înveţe greaca şi latina! Cu totul gratuit, sînt de acord, dar familia îşi alegea cu severitate viitorii membri! Drept urmare căsătoria s-a amînat cu un an, timp în care viitorul unchi al Andrei a învăţat cele două limbi care nu i-au folosit niciodată la nimic — apoi, cînd condiţia a fost îndeplinită, familia şi-a dat consimţămîntul. Ţi-am dat acest exemplu pentru a-ţi demonstra în ce măsură domneşte în această familie selecţia cea mai riguroasă. Te crezi în puteri, bunăoară, să înveţi acum latina sau greaca? Sau sanscrita?

— Nu. Nici nu mă interesează aşa ceva. Eu am să fac cu totul altceva în viaţă!

— Să fii tu sănătos! Una e ce îţi propui, alta ce iese pînă la urmă... Prin urmare, chiar dacă treci de mine, chiar dacă Andra îşi va lua riscul să te susţină în faţa profesorului, acesta nu va accepta! Pentru că eşti un tip insignifiant, un nimica! Ce poţi face tu pentru această societate, ce izbîndă, ce succese se vor lega de numele tău, pentru ce îţi va purta stimă şi recunoştinţă omenirea? Unde vor fi izbînzile tale vizavi de izbînzile, de generaţii în şir, ale profesorului Cantuniari? Nu vezi cît de greşit judeci, cît de fragile sînt argumentele tale? De asta îţi recomand să dovedeşti mai multă înţelegere spuselor mele, sînt mai trecut prin viaţă ca şi tine, am văzut multe, am cunoscut mulţi oameni, am prins vremuri şi rele şi bune, ştiu cîntări totul, sînt lucid şi încăpăţînat, nu mă dau bătut niciodată: pricepe că nu are rost... Andra trebuie să fie a mea!

Am făcut semn chelnerului care, de parcă mi-ar fi citit

gîndurile, își găsise de lucru prin apropiere, i-am cerut să facă socoteala și, în timp ce aduna coloanele de cifre, am scos din *portefeuille* cîteva bancnote. Le-am aruncat pe masă cu gestul unui nabab! (totul era în ordine — spunea clar și răspicat gestul meu) și, ridicîndu-mă de la masă, m-am îndreptat spre ieșire.

— Mă ierți, dragă, dar n-am isprăvit tot ce-aveam să-ți spun. Mai ai puțină răbdare, nu de alta, dar eu îți vreau numai binele, doresc să te scutesc de unele eventuale neplăceri . .

— Regret, nu am timp! și am ieșit.

După cum m-am așteptat, Todirașcu — văzîndu-se afară, scăpat de ochii lumii, o luă la fugă după mine. Mic și rotofei cum era, mi se părea cumplit de caraghios. Ce-i venise Andrei să se lege la cap tocmai cu el?!

— Stai, nu pleca! șuieră el după mine. Trebuie să-ți vorbesc, trebuie să ne înțelegem . . . Altfel ai să regreți!

— Ce-ai să-mi faci, burtosule? Pesemne arătam cum nu se poate mai fioros, deoarece Totorașcu dădu înapoi cîțiva pași. Nu-mi place să fiu amenințat, mai ales de un căcăcios ca tine! Și ai face bine s-o ștergi cît mai curînd cu mașina ta împuțită! Și să nu te mai prind că îi ții calea Andrei, pricepi? Prima dată te-ai ales cu un pumn, a doua oară n-are să-ți placă ce am să-ți fac!

— Te pripești, tinere, izbuti din nou să se stăpînească Totorașcu. Nu vreau să te amenință, nu cred că e nevoie de așa ceva. Vreau doar să te previn: am relații cum nici nu-ți imaginezi . . . O vorbă de-a mea poate să-ți aducă o tinichea de nu mai faci nici o mișcare . . . Ești tînăr, e păcat ca dintr-o încăpățînare prostească să te alegi cu cine știe ce belele! Poate aș regreta și eu . . . Dar dacă mă obligi . . .

În clipa aceea se ivi *Mercedes*-ul Andrei cu ea la volan. De astă-dată Totorașcu își pierdu cumpătul, nu se aștepta la un astfel de deznodămînt.

— Am sosit cît se poate de repede, îmi spuse în timp ce coborî, fără a arunca vreo privire bărbatului care sufere vizibil în prezența ei. Totul e în ordine, da?

— Da. Dacă ai mai fi întîrziat cîteva clipe, se poate ca cineva să se fi ales cu capul spart.

— Mai mult ca sigur acel cineva n-ai fi fost tu! Tu ai capul tare, a fost verificat! spune zîmbind. Să mergem.

— Andra... se tîngui Totoraşcu. Dă-mi voie să-ţi explic... ascultă-mă... Nu ştiu ce ţi-a îndrugat acest tînăr, cu ce ţi-a împuiat capul, dar nu trebuie să-i crezi nici un cuvînt... Nu e altceva decît un vînător ordinar de situaţii... Tu eşti o fată cultă, inteligentă, nu poţi accepta să fii trasă pe sfoară... Crede-mă, eu nu-ţi vreau decît binele... Mă cunoşti de ani de zile, domnul profesor Cantuniari ştie ce fel de om sînt, cum de poţi să mă dai deoparte pentru primul venit, eu, Andra, te iubesc, vreau să-mi leg viitorul de al tău, uite, îţi jur, dacă accepţi să-mi fii soţie, sînt capabil de orice!

— Urcă! îmi spuse răstit Andra, apoi se apropie de Todiraşcu şi-i şopti ceva. Nu i-am deslușit cuvintele deoarece mă urcasem, supus, în maşină. Peste puţin Andra veni şi ea, porni motorul, apoi, vizibil enervată de cele întîmplate, se avîntă pe şosea.

— Ce i-ai şoptit? nu mi-am putut stăpîni curiozitatea. A pălit de parcă i-ai fi spus cine ştie ce grozăvie... Mi-a fost teamă să nu cadă grămadă...

— Prea vrei să ştii multe... Mulţumeşte-te că am venit de cum m-ai chemat... Deşi nu ştiu dacă merita.

— Ba da, trebuia să vii. Pentru că de tine era vorba! Mi s-a oferit pentru tine, pentru renunţarea la tine, mai precis, cincisprezece mii...

(Nu, asta nu i-am mai spus, îmi aduc aminte abia acum; am vrut să-i spun, e adevărat, tocmai mă pregătisem, dar mi-am dat seama că nu avea rost s-o mai amestec şi pe ea în povestea asta atît de dezgustătoare, nu era nici bărbătesc... Prin urmare ultima ei replică fusese: deşi nu ştiu dacă merita...)

— De fapt, de ce m-ai chemat?

— De fapt, de ce ai acceptat să vii?

În clipa aceea am izbucnit amîndoi în rîs. Din cauza asta era cît pe ce să intrăm într-un stîlp; cu un reflex de milioane, am răsucit volanul într-o parte în ultima secundă, scoţînd maşina pe un drumeag ce tocmai se ivise pe dreapta. Şi pe urmă, nu ştiu cum, am căzut unul în braţele celuilalt şi ne-am sărutat pînă cînd era să ne pierdem respiraţia!

4. Fusese un mai de coşmar. Regiuni întregi din Nord se aflau sub apă.

Anul nostru ceruse — şi obţinuse acordul celor în drept — să plece într-una din zonele sinistrate pentru a da o mînă de ajutor. Voiam să încercăm să salvăm cîte ceva din ce se mai putea salva. Să învăţăm preţul vieţii omeneşti! Al muncii omeneşti! Şi să încercăm, totodată, preţul nostru, al tuturor la un loc şi al fiecăruia în parte!

Într-o dimineaţă — gata de drum — ne-am îmbarcat în nişte camioane mari, militare, acoperite cu prelată; tremuram uşor, dar nu din cauza frigului zorilor de ziuă ci a apropiatei întîlniri cu o lume care suferea o tragedie îngrozitoare. Poate de asta nici nu ne găseam vorbele, oricum ele n-aveau nici un rost, nu puteau ajuta cu nimic; cu simţurile încordate la maximum, cu ochii deveniţi dintr-odată enormi, scrutam împrejurimile ostile. Abia în clipa în care camioanele s-au pus în mişcare ne-am mai liniştit. În sfîrşit porniserăm. Fiecare kilometru pe care îl cîştigam ne apropia tot mai mult de locul şi momentul încercării noastre. În care nu aveam voie să fim înfrînţi!

Toate cuvintele mari, înălţătoare care ne erau pe buze, toate versurile înflăcărate pe care le aveam în inimă — toate au dispărut în clipa în care aveam să vedem proporţiile dezastrului. De fapt noi veniserăm să oferim nu cuvinte, nu versuri, ci mîinile, forţele noastre.

Ajunşi la faţa locului, ne-am găsit adunaţi la un loc nenumăraţi tineri: alături de noi, cei de la politehnică, se mai aflau şi filologi, şi medicinişti, ba chiar şi cîţiva de la conservator.

N-are rost să înşir faptele noastre de atunci, istoria acelor vremi grele a fost scrisă, s-a spus tot ce era de spus, nici noi n-am dat îndărăt un pas în acea încleştare, chiar dacă uneori, încercasem gustul amar al descurajării. Aşa cum, într-o seară, o seară pe care n-am s-o pot uita vreodată, am cunoscut şi eu acest sentiment. O seară în care era cît pe ce să abandonez. Pentru că nu mai rezistam, pentru că ultima imagine pe care o aveam înaintea ochilor era aceea a unei cumplite nedreptăţi, nu a unui om sau a altuia, ci a sorţii! Lucrasem în ziua aceea fără încetare, eram atît de epuizaţi încît nu mai simţeam nici oboseală, nici foame, se făcuse prin urmare seară cînd s-a auzit de-asupra oraşelului un strigăt

îngrozitor. Mai puternic decît uruitul mașinilor amfibii, decît urletul violent al apei, decît urletele noastre la un loc. Urcată pe acoperișul unei case, o femeie tînără cu un copil mic în brațe urla. Urla, cît o țineau puterile, întinsului de ape care o cuprindea tot mai amenințător, urla morții pe care o presimțea, urla vieții pe care nu voia s-o părăsească, urla neomenesc pentru copilul din brațe pe care n-avea să-l vadă om ca toți oamenii, urla de om și de fiară, de spaimă și de neajutorare, urla de bărbat și de femeie... De ce, de ce abia acum în prag de seară femeia țîșnise cu țipătul ei fără de început și fără de sfîrșit. Pesemne stătuse ascunsă în podul casei, sperînd în fiece clipă, și asta ore în șir, zile în șir, veacuri în șir, ca apele să nu-i cuprindă pînă sus casa, nu voia s-o părăsească nu putea s-o părăsească, aceea era casa ei, viața ei, moartea ei, femeia aceea, Tereza, cum mi-au spus mai tîrziu, oamenii că se numea Tereza cea mare și Tereza cea mică, fiică-sa de nici un an, își închipuise viața între cei patru pereți ai casei, așteptase ore, zile și veacuri implorînd cerul negru de deasupra care nu arăta nici de astă-dată înțelegere, cerul acesta negru și amenințător din care ploua fără încetare, așteptase veacuri întregi sperînd ca stihia să se potolească, ca cerul să se deschidă și, coborînd un moș cu barbă albă și cu o nefirească bunătate în priviri, să despartă, cu un semn numai de el știut, uscatul de ape, atunci mama nefericită și ferită în același timp, ar fi coborît de pe acoperiș în pod, apoi din pod în casă și de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, și-ar fi continuat munca de pînă atunci... Tereza urla ca un animal cuprins de spaima morții, nu știu dacă urla pentru ea sau urla pentru Tereza cea mică, cum de nimeni nu știuse de ea pînă atunci, cum de nici un vecin nu-și amintise de ea, de ce nu plecase și ea, de ce nu-și strigase pînă atunci spaima, apele creșteau cu o iuțeală nefirească, adineaori fuseseră pînă la încheietura casei, acum ajunseseră la capătul zidirilor, începuseră să mănînce și din acoperiș, stăteam zeci de oameni, sute de oameni nemișcați și nu izbuteam să facem nimic, pornise într-acolo o mașină amfibie, apoi încă una, dar curentul apei era atît de puternic încît mașinile nu izbuteau să înainteze, mai exista probabil o singură salvare: un elicopter, dar unde se putea găsi un aparat liber, cu toate astea trebuia să mai existe măcar unul, nu se putea ca toate să fie într-una și aceeași clipă prinse de treburi, aici, acum, o femeie, nu o femeie ci Tereza, două ființe într-una, Tereza cea mare și

Tereza cea mică se zvîrcoleau în pragul morții, ele trebuiau salvate, unul din noi se aruncă în apă imaginîndu-și pesemne că avea să ajungă pînă acolo, se zbătea caraghios tăind apele murdare și nu înainta nici măcar cu un centimetru, cînd doi băieți l-au scos la mal, plîngea în sughițuri, stăteam acolo împietriți zeci, sute de oameni și nici unul nu puteam face nimic, eram simpli spectatori la o tragedie care se desfășura în fața noastră, de astă dată nu eram la teatru, nu eram spectatorii bine îmbrăcați, ușor parfumați și dispuși să rîdem, tot așa cum nici scena nu era una de teatru, cerul, apele, zidirile erau adevărate, oamenii erau și ei adevărați, nu interpretau niște roluri, urletele Terezei nu se datorau indicațiilor unui regizor sau amplificării tehnice, totul era adevărat, și moartea care se presimțea și moartea care se apropia, și spaima și frica și ochii storși și răsuflarea gîfîită, moartea și speranța, teama și speranța, gîndul și urletul, negrul și nesfîrșitul, Tereza cea mare și Tereza cea mică... Stăteam acolo, cei mai nefericiți dintre spectatori, cei mai de nefolos privitori, stăteam zeci, sute, poate mii, cîți nu priveau în clipele acelea alături de noi, cum se multiplicaseră în acele clipe sufletele, spaimele noastre, cum noi nu eram doar cei ce ne vedeam acolo ci toată suflarea din partea aceea de țară, de lume, cu toții care ne îngrozeam de cele văzute și care, totuși, mai speram... Speram ca apele să-și oprească creșterea — și de cîte ori, unul sau altul, pradă halucinațiilor, nu strigase ameninții vestea cea de necrezut: se retrag apele! se retrag apele! — speram ca mașinile să străbată fluviul puternic, speram ca un elicopter, dar unde naiba se preumblau toate celelalte aparate! să-și facă apariția, blestemam, cu totul nedrept, speram pentru femeia aceea, pentru toată țăria ei, pentru toată puterea ei, pentru toată mîndria ei, pentru toată frumusețea ei, pentru Tereza cea mică pe care o strîngea în brațe, pentru noi toți, pentru ca viața asta, bună sau rea, să nu se oprească într-un loc, nedrept, pentru tot ce a făcut pînă acum și pentru tot ce ar putea face de-acum înainte, speram ca Terezei să-i crească aripi, niște aripi mari, transparente și, în ultima clipă, atunci cînd casa s-ar fi prăbușit în hăul valurilor, în clipa aceea, cu un gest ușor, fără nici un efort, cu o bătaie lină din aripi să-și ia zborul, să treacă plutind pe deasupra valurilor negre, murdare și să aterizeze pe nesimțite lîngă noi... De ce nu mai veneau elicopterele! strigam înăbușit în noi pentru că nu voiam ca urletele noastre să le aco-

pere pe ale Terezei, pînă cînd o auzeam urlînd, pînă atunci eram siguri că femeia trăia, că mai lupta, că se mai zbătea... De cîte ori nu ni s-a părut că deslușim, abia perceptibil, zgomotul îndepărtat al elicopterului, poate ni s-a părut chiar că îl descoperim pe cerul negru, dar ce se putea zări pe un cer atît de negru, de nemilos? Și dintr-o dată, atunci cînd nimeni nu credea, nu accepta un astfel de sfîrșit, atunci cînd toate halucinațiile noastre vizuale sau sonore păreau să ne fi dat un sentiment de autoamăgire — da, femeia va fi salvată, Tereza cea mare și Tereza cea mică aveau să mai trăiască de-acum înainte mulți ani fericiți — în clipa aceea cînd mulți, foarte mulți dintre noi își ridicaseră pe nesimțite ochii spre cerul de unde putea să mai vină izbăvire, în clipa aceea — o singură clipă doar, atît cît în viața de toate zilele treci drumul, fluieri un refren, cumperi un buchet cu flori, îți depui semnătura pe un act, o simplă clipă, atît cît zici: bună dimineața, oameni, atît cît, ridicînd dimineața storurile, privești pe geam să vezi dacă plouă sau e soare, o clipă, atît cît, întîlnind pe stradă o femeie frumoasă, o privești în ochi, o clipă doar, o singură clipă fusese de ajuns pentru ca totul să ia sfîrșit. Cuprinsă de valuri, zgîlțîită de valuri, lovită de valuri, bătrînă și neobișnuită cu astfel de încercări, casa se prăbuși înfrîntă. Trăgînd după ea în hăuri două ființe: Tereza cea mare și Tereza cea mică. Urletul se frînse brusc. Și se așternu o tăcere îngrozitoare. Mai îngrozitoare de cum ne-am fi imaginat noi vreodată. Mai fără de sfîrșit. Și apele, satisfăcute de jertfă, de parcă ar fi dorit această jertfă, apele se liniștiră și ele, pluteau negre și murdare, liniștite de-acum, pe locul unde fusese odinioară casa... Apele tăceau, cerul tăcea și el, oamenii uitaseră și ei să vorbească... Și tot ce doream în clipa aceea, tot ce mai voiam atunci, era ca elicopterul să nu mai sosească...

— Vino! mă cuprinse într-un tîrziu Andra. Nu are rost să mai stai aici. Nu trebuie să mai stai aici. Hai, vino...

Andra și colegii ei sosiseră cu o zi mai înainte, pînă în seara aceea tragică nici n-o întîlnisem, nici nu știam de prezența ei aici. Cu toate astea apariția ei m-a lăsat indiferent, mă simțeam gol de orice sentiment, în acele clipe nimic nu putea să mă mai facă fericit, bucuriile sau durerile lumii păreau ceva foarte depărtat, acum nu exista decît moartea celor două Terezii, moarte absurdă și inutilă. Pentru că nu se repeta nici istoria de odinioară cînd, odată sacrificiul împli-

nit, totul revenea la normal. Sacrificiul celor două Tereze nu folosise la nimic! Nu însemnase nimic!

— De ce să mai rămîi?... Eşti ud tot, eşti îngheţat... Hai, vino...

— Niciodată pînă acum n-am văzut murind un om... Şi mi-a fost imposibil să fac cel mai neînsemnat gest de salvare a lui... Asta mi se pare mai îngrozitor ca orice...

Pornisem încet cu Andra printre casele aflate pe înălţimi, cartier fericit al micului orăşel de pe marginea Someşului. Casele aveau geamurile întunecate deşi stăpînii lor erau acasă, dar oamenii parcă se temeau, se ruşinau să-şi dezvăluie, impudic, prezenţa, se ruşinau pentru faptul că ei fuseseră privilegiaţi de soartă, că viaţa lor, comodă şi îndestulată, curgea ca şi pînă atunci, că nimic din ce-şi adunaseră într-o viaţă: dulapurile pîntecoase cu flori cioplite în uşile grele, tablourile de familie, gobelinurile, oglinzile mîncate de vreme, hainele, vasele de porţelan, pisica sau cîinele, canarul şi ochelarii bunicului, vioara şi clavecinul, cărţile şi pendula din hol care bătea din sfert în sfert de oră — totul rămăsese pe loc, totul fusese salvat, pentru că apele ar fi trebuit să crească nefiresc de mari pentru a le distruge şi lor casele, dar atunci totul ar fi luat sfîrşit...

Treceam printre casele cu geamurile oarbe, nu percepeam în jur nimic din zgomotele nopţii: un lătrat de cîine, scîrţîitul unei uşi care se deschide, o muzică ce se furişează printr-un geam întredeschis, cîntecul vesel al unor beţivi, zecile de sunete familiare, ale unui univers pe care nu l-am putut uita, treceam printre casele cu geamurile oarbe şi de peste tot nu se auzea decît vuietul înfiorător al apelor. Pe care le bănuiam pornite de la capătul lumii cu intenţia de a şterge de pe faţa pămîntului tot ce era uscat, aici sau aiurea!

— De ce a trebuit să se întîmple aşa? am întrebat. Nu aveam nevoie de răspunsul Andrei pentru că îl ştiam şi eu foarte bine. Aveam nevoie în schimb să mă preocupe altceva, să nu mă mai întorc cu gîndurile la scena de mai înainte. Pe care îmi va fi greu s-o uit vreodată. Şi pe care nici nu voiam s-o uit vreodată.

— Încearcă să te odihneşti, mi-a spus Andra. E foarte tîrziu şi mîine va trebui să te scoli din nou în zori...

Fuseserăm cazaţi, şi unii şi alţii, în nişte barăci de la marginea oraşului. Dormeam în paturi suprapuse cîte douăzeci

într-o cameră, dar nu ne stătea gîndul la comoditate sau liniște. Cine mai avea nevoie de așa ceva?

— Cînd m-am născut eu, a murit mama, îmi spuse la un moment dat Andra. Nu știu dacă am simțit această moarte — fără îndoială că nu, dar era prima moarte din viața mea. Avea pe atunci douăzeci și opt de ani... Mama a murit de foarte tînără... Cîți ani crezi că a avut Tereza?

— Douăzeci de ani... Cel puțin așa spuneau oamenii... Era o femeie foarte tînără... Bărbatul ei a murit cu cîteva săptămîni înainte lovit de o mașină... Nu mai rămăsese decît Tereza cea mare și Tereza cea mică... Poate pentru că nu mai rămăseseră decît ele două, n-a vrut să părăsească casa... Și cînd a vrut s-o părăsească, a fost prea tîrziu.

— N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat pe mama... O știu doar din povestirile tatălui meu, ale rudelor, din mărturisirile ei. Pentru că mama și-a ținut, fără cea mai mică pauză, de la vîrsta de optsprezece ani, un jurnal. Ceea ce e ciudat e faptul că n-am pentru ea sentimentul pe care un copil ar trebui să-l aibă pentru mama lui, ci un sentiment de camaraderie. Ea a rămas la vîrsta la care a dispărut, atunci și astăzi ea are, cel puțin pentru mine, tot douăzeci și opt de ani... Eu am douăzeci și trei, prin urmare nu poate fi mama mea... E sora mea, sora mea mai mare: frumoasă, fermecătoare, inteligentă... De asta nici nu știu prea bine ce înseamnă o mamă... Pe mine m-a crescut tata sau, mai degrabă, mătușile mele bătrîne... Toată copilăria mi-am trăit-o printre bătrîni...

— Părinții mei sînt oameni obișnuiți... Unii din marea mulțime... Pe vremuri tata fabrica dulciuri și le vindea în curțile școlilor din apropiere... Știa niște rețete cu adevărat formidabile pe care, nu știu dacă egoist, refuza să le încredințeze cuiva. După război a renunțat la acest negoț care nu-i aducea prea mari venituri și, pentru că avea și ceva școală, s-a angajat la percepție. Acum vreo doi ani s-a pensionat... In ultima vreme s-a apucat să cultive flori... De primăvară, de cum se zvîntă pămîntul și pînă toamna tîrziu, cînd frigul mușcă crizantemele, e mereu în grădină. Nu cred să fi vîndut vreodată din ele, le-ar dărui mai degrabă... Mama a păzit dintotdeauna casa... A avut grijă de tata, de mine... M-am simțit, de cînd mă știu, foarte bine printre ei... Cînd aici se va sfîrși totul, cînd ne vom reîntoarce la viața noastră

de fiecare zi, am să te prezint părinților mei... Și tata are să-ți umple brațele cu flori...

— Tatăl meu face alergie la flori... De asta, la noi în casă n-ai să găsești vreodată flori. Nici chiar la mine în cameră, pentru că nu știu în ce moment poate să-și facă apariția. Se spune că oamenii care nu iubesc florile sînt răi... Nu, tata nu e om rău, atît doar că prezența lor îl îmbolnăvește... Oricum, a avut bunul simț să nu aducă în casă flori din plastic!

— De cum apar primele semne ale primăverii, taică-meu e cuprins de o ciudată stare de neliniște, nu-și află locul în casă, totul i se pare mic și meschin, ar vrea să pornească hai-hui prin lume, chinuit de o mistuitoare și numai de el știută chemare... Abia cînd florile răsar peste tot, abia atunci își găsește liniștea.

— Zile și săptămîni în șir am plîns cînd am aflat că și bunica a murit la nici treizeci de ani... Am fost convinsă că soarta mea era pecetluită, aveam să mor și eu de tînără... Și nu voiam să mor, aveam doar atîtea lucruri de făcut pe lumea asta... La un moment dat am vrut să mă sinucid... Pentru a desfide soarta! Pentru a nu aștepta, dacă nu se putea altfel, să-și facă ea mendrele! Apoi, cu anii, spaima de moarte mi-a trecut... Poate și pentru că printre bolnavi și morți, m-am familiarizat cu spaima de boală și de moarte... Și meseria mea, sau viitoarea mea meserie, e de a vindeca... Și știu precis, mi-a citit o țigancă în palmă, am să trăiesc pînă la optzeci de ani... Mai mult nu mi-a dat — atunci voi avea un îngrozitor accident de mașină!, dar cu optzeci de ani m-am asigurat!

Cîți ani își dorise să trăiască Tereza cea mare și cîți ani își dorise să trăiască Tereza cea mică? Le-a citit și lor cineva în palmă vîrstele?

— De ce taci? mă interogă Andra.

— Încercam să-mi imaginez cum vei arăta la venerabila vîrstă de optzeci de ani. Discuția noastră era stupidă, uite ce ne găsisem să vorbim în miez de noapte, în timp ce orbecăiam pe ulițele pustii ale orășelului, dar trebuia să uit scena la care asistasem, trebuia să depășesc acest moment dificil. Știu, ai să arăți întocmai ca și mama mea... o doamnă bătrînă și foarte frumoasă... Doar ochii o să-i ai altfel, ai tăi sînt mult mai albaștri...

— Tu, tu ai să fii un domn îndoit de spate, repezit și în-

crezut... Vei fi ieșit și tu la pensie și, în grădiniță din spatele casei, vei cultiva cît e anul de lung, flori...

— Ce ți-a mai prezis țiganca? Cum arăta — avea cercei de aur în urechi? Avea și salbă de argint la gît?...

— Mi-a prezis că am să te întîlnesc într-o bună zi... Mi-a șoptit și inițialele numelui tău... Ani și ani am încercat să descopăr numele care se ascundea în spatele celor două inițiale: R și M... Fără a avea certitudinea că erau cele reale...

— Ești o mincinoasă cum nu s-a mai pomenit, i-am spus, încercînd să uit tot ce se întîmplase pînă atunci. Cred că aș putea să te fac fericită, am adăugat după o pauză. Așa cum îți dorești și așa cum îmi doresc eu... Aceste cuvinte ar fi trebuit să i le spun din prima clipă. Pentru că după tragedia care se terminase cu puțin timp înainte, după moartea hidoasă a Terezei celei mari și a Terezei celei mici, trebuia să urmeze viață! Așa cum de veacuri încoace, viața urmează morții! Și pentru că, unindu-mi viața cu a Andrei, urma să creem din nou viață. O viață în locul vieților care tocmai s-au stins. Poate dacă n-ar fi fost seara asta nu m-aș fi hotărît atît de repede. Dar acum spaima de singurătate m-a cuprins atît de puternic încît am fost decis să fac orice pentru a o alunga de lîngă mine. De aceea i-am spus ce am spus. Pentru că numai asta puteam să-i spun fără a fi, pentru mine sau pentru oricare altul, ridicol.

— Și eu am să încerc să te fac fericit, mi-a răspuns fără cea mai mică ezitare. Și nu uita, voi trăi foarte mult și voi avea tot timpul să mă țin de cuvînt. N-ai să regreți niciodată că m-ai întîlnit...

— N-am să regret niciodată că te-am întîlnit, i-am reluat spusele. Și să fiu al naibii dacă la căsătorie n-am să-ți umplu salonul albastru cu toate florile din grădina bătrînului. Numai așa, să se dezvețe și *profu* de alergiile sale!

— Așa să și faci! acceptă surîzînd Andra.

Eram foarte fericit. Mai fericit de cum fusesem vreodată pînă atunci. Simțeam fericirea în tot corpul, o stare inexplicabilă de bine, de căldură, de împlinire. Poate percepeam această bucurie cu atîta intensitate din cauza celor întîmplate în seara aceea. Era o răsplată a suferințelor, a durerilor de pînă acum.

— S-ar cădea să-mi spui ceva frumos, îmi sugeră Andra. Cred că aș fi foarte bucuroasă dacă mi-ai spune ceva...

— Nu pot, i-am mărturisit... Acum nu pot... Mîine... La ziuă... După ce va trece noaptea asta... Acum sînt foarte obosit... Ştiu, nu se cade să-ţi spun asta, dar trebuie să mă culc... Altfel am să cad din picioare.

Andra m-a cuprins cu o blîndeţe maternă, sentiment atît de neobişnuit pentru ea, apoi, împreună, tîrîndu-ne cu greu paşii, am pornit spre casele noastre.

Undeva în imensitatea neagră de deasupra noastră licări pentru o secundă o lumină albă. Să fi fost un fulger?... Cerul care voia să se deschidă? Era poate lumina elicopterului care, în sfîrşit, sosea?!

5. În clipa în care am apărat lovitura de la 11 metri — după tăcerea cu totul ucigătoare care premerge de fiecare dată astfel de faze — din piepturile, sufletele şi cugetele a douăzeci şi ceva de mii de spectatori izbucniră urletele de victorie! Douăzeci şi ceva de mii de oameni, paşnici „în civilie", atît de deosebiţi unii de alţii, aduşi aici la numitor comun, plîngeau şi rîdeau de bucurie, se îmbrăţişau, cîntau sau dansau în sunetele tranzistoarelor date la maximum. Urlau victoria! Acum ori niciodată! Clipa cea mare a sosit! Lumea părea să fi înnebunit, lumea era în delir, aiurea *Maracana*, aiurea temperament brazilian, aici era mai ceva ca acolo. Adevărul e că şi eu apărasem ca nimeni altul un gol gata făcut!

Apoi, cînd nimeni nu se aştepta, în plin *presing* căzu primul gol în poarta noastră. Iar în clipa următoare, al doilea. Şi cu asta meciul era jucat!

Se stîrni un vacarm greu de imaginat şi greu de povestit — din fericire o modificare de ultim moment în programul Andrei o împiedicase să vină la acest meci. Dacă la acel 11 metri apărat cu brio regretam faptul că n-o vedeam la locul ei obişnuit, acolo, imediat deasupra lojei oficiale, acum eram cum nu se poate mai bucuros de absenţa ei. Deşi ea ar fi înţeles că după ciocnirea din prima repriză cu Sardi nu mai eram cel de dinainte, reflexele îmi slăbiseră la jumătate, nu mai dovedeam tot atîta agilitate la salturi. Dar eu am căutat genuchiul lui Sardi care m-a izbit în plin obraz? Eu i-am cerut

să-mi umple fața de sînge? Mie-mi trebuia urletul de durere al stomacului la mai fiecare salt în înălțimi? Dar poți să explici asta cuiva, antrenorului, celorlalți din echipă, publicului? Îi păsa cuiva de asta? Cine ce-avea cu faptul că Luca, al doilea portar, zăcea în pat cu piciorul în ghips, urmare a unui destul de proaspăt accident? Dar ce mai tura-vura, încasasem două goluri în nici cinci minute și echipa toată, din punct de vedere moral, era la pămînt. Și pentru ca bucuria să fie și mai mare, la o fază pe care, din cauza distanței, n-am observat-o prea bine, unul dintre înaintașii noștri a fost eliminat din joc. Atunci a început iadul pe pămînt!... Izbucniseră mai întîi urletele prevestitoare de furie de se speriaseră copiii de prin cartierul dintre ape, apoi porni o ploaie de sticle de suc sau pepsi, pietre și tot ce se mai ivea în mînă, după care publicul năvăli în teren. Acest din urmă gest fusese dictat mai cu seamă de mica învălmășeală iscată în teren între spiritele mai agitate ale ambelor echipe. Și astfel, mai mult fără voia mea, m-am găsit angrenat și eu în ostilități, nimeni nu mai vedea pe cine are alături de el, cine în cine dă, am primit un pumn, în schimb știu că am dat și eu cîțiva, asta ca să nu rămîn dator. Totul a durat așa la vreun sfert de oră pînă cînd a venit miliția călare și bîlciul a luat sfîrșit. Noroc că nu mai rămăseseră decît zece minute de joc, altfel nu știu dacă vreunul dintre jucători ar mai fi rezistat.

Am plecat tîrziu, probabil ultimul, după ce stadionul rămăsese pustiu. Chiar și cei mai pasionați suporteri plecaseră să-și înece supărarea pe la bufetele din preajmă. Plecaseră și ceilalți jucători împreună cu antrenorul, nu rămăsesem, cum am spus, decît eu. În fond nu eram grăbit, n-aveam nici o altă treabă, nu mă aștepta nimeni.

La cîțiva pași de stadion, aproape de intrarea în parc, am descoperit *Mercedes-ul* Andrei. Am tresărit neplăcut surprins: n-aveam chef să fiu văzut așa cum arătam. Dacă era într-adevăr ea și nu putea să fie decît ea, recunoșteam doar numărul mașinii — unde era, unde se ascunsese, de ce nu venise la cabină după mine? Sau îi făcea plăcere să se joace de-a v-ați ascunselea? Mie nu-mi ardea de așa ceva, nu-mi ardea nici de plimbări, nici de discuții savante, nici măcar de băut n-aveam chef... Eram al dracului de cătrănit și gata!

La volan se afla profesorul Cantuniari. După toate aparențele mă aștepta!

Nu sînt sperios din fire, dar această apariție atît de neașteptată nu mi-a făcut cine știe ce plăcere; deși, de ziua Andrei, în urmă cu cîteva luni, *profu'* și cu mine ne-am înțeles cît se poate de bine. Un amănunt mă punea însă pe gînduri: omisesem să mă interesez pînă acum dacă incidentul din seara aceea cu Todirașcu ajunsese cumva și la augustele sale urechi! Nu că mi-ar fi păsat cine știe ce de eventualele lui judecăți sau că acestea, oricît de aspre ar fi fost, m-ar fi împiedicat să dorm liniștit — nu, dar aș fi preferat să nu fiu luat, printr-o replică, printr-o aluzie, pe nepregătite.

— Te-am așteptat, îmi spuse *profu'* după ce, probabil recunoscîndu-mă, coborî din mașină. Am ținut să te întîlnesc...

— Ce face Andra? am întrebat cu totul stupid. O așteptam pe ea...

Discuția se lega cumplit de greu.

— Nu știu. Acum o oră am sosit din Spania... Am trecut pe-acasă cît să iau mașina...

— Trebuie să fi fost frumos în Spania... Acum doi ani am jucat acolo cîteva meciuri... m-am arătat deștept nevoie mare!

— Ce-ai zice să facem cîțiva pași? Vreau să-ți vorbesc...

Prin urmare *profu'* se hotărîse să treacă la atac, doar nu se obosise pînă aici numai pentru a mă vedea.

— Dacă doriți...

Îmi venea greu să-l refuz, deși eram obosit și preferam să ajung cît mai curînd acasă.

— Poate dorești să ne retragem undeva... Trebuie să fii obosit, îmi ghici gîndurile, să mergem la un restaurant, s-ar putea să găsim un separeu... Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă... Ai cumva un alt program?

— Nu. Eventual s-o sun pe Andra...

— Dacă e ceva urgent, dă-i mai întîi ei un telefon. Eu pot să mai aștept...

— Nu, nu e nevoie...

Deocamdată amîndoi tatonam terenul, ne păstram în sfera replicilor pline de amabilitate.

— Aș prefera să discutăm aici în mașină, i-am mărturisit pînă la urmă adevărul. Vedeți și dumneavoastră, nu sînt chiar atît de prezentabil! și, rîzînd ușor, i-am arătat juliturile și pansamentele. Nu-mi arde să dau ochii cu cineva...

— Înțeleg, înțeleg, se arătă conciliant *profu*l. Poate e mai bine așa. În acest caz, te rog, urcă, și-mi deschise ușa. Apoi, de cealaltă parte, tot în spate, urcă și el.

— Am înțeles că vreți să-mi vorbiți, am izbucnit în clipa în care tăcerea lui prelungită începea să mă calce pe nervi.

— Da, vreau să-ți vorbesc. Mai bine zis, să ne confesăm unul altuia. Dumneata mie, eu dumitale...

Începeam să intuiesc ce anume voia de la mine. Nu, departe de mine gîndul de a presupune că Todirașcu îl montase împotriva mea, nu, individul nu ajungea nici pînă la degetul mic al *profului*, acesta era un om lipsit de meschinăriile academicianului în eprubetă, cum îi spusesem odinioară lui Todirașcu. Probabil meschinăriile *profului* erau de cu totul altă natură.

— Ne-am cunoscut, dacă îmi amintesc bine, de ziua Andrei... Ea a insistat să mi te prezinte...

— O întîlneam pentru prima dată — i-am făcut, așa cum îmi ceruse, o primă confidență.

— E un amănunt mai puțin important... Nici nu știu, în fond, dacă mă interesează sau nu... Înainte de a pleca în Spania, în drum spre aeroport, Andra mi-a mărturisit că ați hotărît să vă căsătoriți!

— Da. Am hotărît să ne căsătorim!

— Desigur, dacă este dorința amîndurora e inutil să mai discutăm. Intervenția mea tot n-ar mai schimba nimic... Sînteți amîndoi majori, azi-mîine stăpîni pe viața voastră... A propos, nu-i cunosc pe părinții dumitale... S-ar fi cuvenit, probabil, să faci într-un fel să ne aduni la un loc... Oricum, sînt tatăl Andrei! I-am ținut loc și de mamă, știi doar că mama ei a murit foarte demult...

— Da, știu...

— Te cunosc destul de puțin, relațiile dintre mine și Andra sînt lipsite de căldură, de comunicabilitate... Probabil nici eu nu corespund întru totul dorințelor ei... Eu am viața mea, eu am știința mea, pentru care sînt în stare de orice sacrificiu... Existența mea a însemnat un lung șir de renunțări, de abdicări la toate așa-zisele plăceri ale vieții... N-am avut familie — e adevărat, aceasta s-a datorat unui accident, dar chiar dacă soția mea ar mai fi trăit, situația nu s-ar fi schimbat întru nimic! Ceea ce regret însă, te rog să mă crezi pe cuvînt, e faptul că n-am avut încă un copil... Mi-am dorit foarte mult să am un băiat... cineva care să ducă

mai departe numele meu... Al familiei mele... Al unei familii care de opt generații încoace a însemnat mult pentru știință! Bănuiesc că Andra nu ți-a vorbit despre asta, ori chiar dacă ți-a vorbit, a făcut-o în derîdere... Ea este femeie, nu înțelege astfel de treburi...

— Ce doriți de la mine, domnule profesor? m-am hotărît să-l întrerup, prea se lansase în considerații savante.

— Îți spun toate astea pentru că vreau să înțelegi ceea ce reprezentăm *noi* în societate... Cei de dinaintea mea, pe urmă eu, iar după mine — Andra... Pentru că Andra e cea care va trebui să-mi ducă numele mai departe... Vreau să te fac să înțelegi că Andra trebuie să rămînă singură... Pentru totdeauna... Menirea ei e să studieze... Cercetările pe care le-am început cu cîteva decenii în urmă — dintre care, unele, le-am preluat de la cei de dinaintea mea — aceste cercetări, zic, trebuie să fie duse la bun sfîrșit de către ea... Ea este nădejdea mea, este viitorul meu... Eu nu mai sînt atît de tînăr, nu știu dacă mai am în față zece ani de muncă, de asta trebuie să mă gîndesc de pe acum la ceea ce las în urmă. Fiecare dintre noi are această mare obligație în viață... Dumneata, dumneata, tinere, ce lași în urma dumitale?

— Nu știu, nu m-am gîndit...

— Vezi? Presimțeam că acesta-ți va fi răspunsul... Dumneata ești tînăr... prea tînăr... Deși, în general, nu faci excepție de la medie... Foarte multă lume habar n-are de ce trăiește... Nu are un scop nobil... Pur și simplu trăiește... Înțelegi, tinere, te-am întrebat dacă te-ai gîndit vreodată la ce lași în urma ta... Te-ai gîndit vreodată ce înseamnă viața dumitale? Doream să te cunosc, voiam să văd cine este omul pentru care Andra este gata să renunțe la viitorul pe care i l-am gîndit de ani și ani...

— Andra nu mi-a vorbit niciodată...

— Andra este o mică ființă lipsită de rațiune... De mic copil eu i-am gîndit pașii... Alții i-au purtat grija, dar eu eram cel care gîndeam pentru ea. Am vrut să te cunosc, cum ți-am spus, de asta ți-am ieșit în întîmpinare... Din păcate avionul a sosit cu întîrziere, n-am izbutit să te văd la *muncă*. Voiam să aflu ce te preocupă cu adevărat... Cum de-ai reușit să-i sucești Andrei mințile... Din păcate...

— Din păcate?...

— Privește-te... Regret, n-am oglindă să-ți ofer, dar dacă ai puțină imaginație îți vei descoperi adevăratul chip... Ce alt viitor te pregătești să-i oferi Andrei? Ce altceva îi propui în locul științei pe care i-o ofer eu? Ce preocupare ai dumneata în afara acestui joc brutal pe care îl practici? Știu, faci studii politehnice, mi-a spus Andra, mi-au mai spus-o și alții, dar sînt încredințat că ele nu constituie decît un paravan! Știu, nu ești singurul... Așa cum mai știu că ești un tînăr care dorește să-ți trăiești viața din plin... O viață de plăceri, de satisfacții materiale, de triumfuri... O viață gălăgioasă, obraznică, deșartă pînă la urmă... Iartă-mă, dar un astfel de viitor mă dezgustă... Mă dezgustă, mai bine zis, lipsa oricărui viitor... Care este viitorul dumitale? Azi, mîine, vei termina cariera sportivă — ceea ce ți s-a întîmplat astăzi nu e decît un mic avertisment. Iar apoi? Apoi te vei mulțumi să trăiești din expediente, te vei preta la fel de fel de compromisuri, ducînd o existență deprimantă, dureros de josnică... Și în această existență ieftină, murdară, vulgară, vrei s-o atragi pe Andra? Cine îți dă dreptul să mi-o răpești? Ceea ce ți-ai propus să faci nu este decît un furt! Și n-am să-ți îngădui asta, băiete!

— Ce-ați dori să fac? am întrebat cu lehamite.

Profu' părea venit din altă lume; e adevărat, se deosebea într-o bună măsură de Todirașcu, temerile lui nu erau dictate de considerente meschine, dar judecata lui se dovedea pînă la urmă tot strîmbă.

— Nu credeam că e nevoie să-ți explic de-a fir a păr ceea ce trebuie să faci... Nu e vorba de o trebuință, eu am încercat să apelez la conștiința dumitale... La înțelegerea dumitale... Chiar la omenia dumitale. Trebuie s-o convingi pe Andra că e în interesul ei să renunțe la dumneata!

— De ce-aș face una ca asta?

— Nu aștepta de la mine alte explicații... Nici argumente... Ți-am spus tot ce-aveam de spus.

— Și ce-aș avea în schimb? Vreau să spun — renunțînd la Andra, eu rămîn în pierdere...

Îl provocam intenționat, voiam să văd dacă nu se asemăna, totuși, cu academicianul în eprubetă!

— Pentru astfel de negoț e potrivit Todirașcu, nu eu! Imbecilul ăla care își imaginează că o va lua pe Andra de

soție, îmi explică *profu*l. Măcar dumneata ești un om cinstit, poate chiar o iubești pe fiică-mea... Dar pentru a-ți astîmpăra setea de glorie, de bogăție, de plăceri zgomotoase, nu e nevoie în mod special de Andra, sînt atîtea fete în lume, mai frumoase, mai distractive, și, te asigur, nici una nu te-ar refuza... Aș vrea să pricepi că am apelat la înțelegerea dumitale nu din cine știe ce considerente josnice, dezgustătoare, nu sînt omul pentru așa ceva... Înțelege, băiete, viața Andrei e croită altfel, ea este obligată să ducă mai departe viața familiei... Ea reprezintă viitorul nostru...

— De ce nu i le spuneți toate astea Andrei? Cred că e de datoria ei să hotărască.

— Eu am nevoie de răspunsul dumitale, în rest Andra va face ceea ce am să stabilesc eu... De îndată ce își va termina studiile, va pleca în Anglia, pentru început va lucra în institutul unde mi-am făcut și eu cîndva specializarea... După ce va reveni acasă, vom lucra împreună... Cred că acest fapt va constitui cea mai mare satisfacție a vieții mele... Uite, nu știu cine sînt părinții dumitale, nu am avut timp să-i cunosc, dar nu mă îndoiesc că și ei și-au făcut anumite gînduri în ceea ce te privește... Succesele dumitale, mici sau mari, vor însemna și succesele lor... De ce atunci vrei să-mi interzici să le am și eu la rîndul meu?

— Și dacă am să refuz?

— N-am înțeles prea bine ce-ai spus...

— Și dacă am să refuz? Dacă nu sînt dispus să renunț la Andra? Pentru că o iubesc, pentru că am nevoie de ea, pentru că știu că și ea are nevoie de mine...

— Dar viitorul ei este altul, pricepe, băiete... Nu ai voie să te pui în calea științei... E o crimă!

— Numiți-o crimă și pe mine numiți-mă criminal... Dar nu mi-e permis să vă accept argumentele... Pentru că sînt ale dumneavoastră și nu ale Andrei... Dacă Andra mi-ar cere-o, poate aș renunța. Cu siguranță aș renunța... Dar nici Andra, nici eu nu mai sîntem copii! Ne-am gîndit la viitorul nostru, ne-am făcut planurile noastre... Și planurile Andrei nu coincid cu ale dumneavoastră... Nu vrea sau nu este făcută să fie ceea ce așteptați de la ea... Și poate e mai bine să înțelegeți asta acum, decît mai tîrziu... Cînd își va fi ratat și ea viața și cînd vă veți fi convins și dumneavoastră că v-ați înșelat în ceea ce o privește...

— Nu încerca să-mi răstălmăceşti cuvintele... Şi nu încerca să mă înfrunţi!

— Nu vreau să vă înfrunt, vreau doar să vă fac să înţelegeţi...

— Stai, aşteaptă, nu-mi da deocamdată nici un răspuns...

Deschise portiera, trecu în faţă la volan şi, fără să-mi explice ce şi cum, porni maşina. Am făcut drumul fără să ne spunem, unul sau altul, vreun cuvînt. Oprind în faţa casei coborî, am coborît şi eu după el, şi-a căutat cheile, a deschis, mi-a făcut loc să trec, apoi fără a ne mai opri în hol, am urcat scara frumos ornată care ducea spre etaj. Mi-a deschis o altă uşă, a luat-o de astă-dată el înainte, a aprins luminile din tavan şi, cu un gest de negrăită dragoste, privi în jur.

— Uite, aici este lumea, universul pe care i-l ofer Andrei... Uite cărţile astea, studiile astea sînt rodul gîndului omenesc, al raţionamentului uman... E tot ce a făcut omenirea mai frumos... Frumuseţe la care, într-o măsură sau alta, am încercat să contribui şi eu... Şi vreau ca şi Andra să-mi urmeze munca... Uite, numai aici mă simt eu bine... Lumea îmi pare rece, egoistă, calculată, mercantilă... Oamenii sînt prea interesaţi de satisfacţii momentane, de mici vanităţi... Uitînd esenţialul: ştiinţa! Nu ştiu ce aş fi în stare să fac dacă ai încerca să mi te împotriveşti... Încearcă mai degrabă să înţelegi... În fond, universului meu ce alt univers îi opui? Cine sînt zeii cărora dumneata li te închini? Cine sînt duhurile care-ţi conduc, care-ţi ocrotesc munca? Au existat în viaţa dumitale nopţi de nesomn, nopţi de căutare, nopţi de îndoială, nopţi de chin? Fotografia cît peretele a unui jucător de fotbal poate face cît aceste sute şi mii de cărţi scrise cu jertfă şi sudoare omenească! Uite, să fiu şi eu afacerist: ce-mi oferi în schimbul Andrei?! Ei?! Pînă şi Spania, din care tocmai vin, o cunoşti doar ca pe o ţară cu echipe celebre de fotbal!

— Nu vă propun nici un schimb, nici nu-mi imaginez vreun schimb. Şi îmi vine tot mai greu să vă ascult. S-ar fi căzut să fie de faţă şi Andra... Ne-ar putea reproşa că hotărîm fără s-o întrebăm măcar...

— Îţi repet: Andra va face ceea ce am să-i pretind eu. Andra îşi cunoaşte datoriile faţă de mine. Faţă de ştiinţă!

— Andra va face ceea ce va dori.

— Prin urmare accepţi?

— Am spus doar că voi face ceea ce va dori ea. Dar Andra nu vă va accepta propunerea. N-o poate accepta. Pentru că a învăţat să se cunoască, ştie să-şi măsoare forţele, ştie ce poate face în viaţă, ştie ce trebuie să facă în viaţă.

— Nu-mi da lecţii, nu-ţi permit! ripostă cu o surprinzătoare violenţă. Nu de asta te-am chemat aici!

— E tîrziu, trebuie să plec!...

— Nu încerca să mi te opui, eşti prea neînsemnat pentru aşa ceva. Şi tu, şi Andra... Fără mine nici ea nu înseamnă nimic! Absolut nimic. Şi dacă ţii la ea, ar trebui să-i explici asta! Şi să mai ştii, dacă Andra refuză să mă asculte — am s-o şterg din inima mea! Definitiv! N-am s-o iert chiar dacă ar fi să mi se tîrască la picioare! În casa mea, în inima mea nu va mai avea ce căuta. Şi-acum du-te! Mi-a fost destul, te-am suportat şi aşa prea mult! Du-te la zeii dumitale cu bicepşi de fiară şi închină-te lor!

— Fiindcă aţi adus adineaori vorba de Spania... V-am spus că am fost şi eu acolo acum doi ani... Nu e o ţară de lepădat, categoric nu. Printre altele, într-una din zile, am vizitat un muzeu de artă modernă. Nici nu vă imaginaţi cîte treburi se pricep să-ţi spună ghizii... Unul dintre aceştia mi-a povestit o istorioară plină de învăţăminte — o să-mi permiteţi să v-o reproduc, nu-i aşa? Domnul Giacometti, sculptorul — cunoaşteţi, fără îndoială! mi-am scos din nou ghiarele, a mărturisit cîndva că într-un incendiu, de-ar fi să aleagă între un tablou de Rembrandt şi o pisică vie, ar salva-o fără îndoială pe aceasta din urmă! Între toate aceste cărţi — şi, intenţionat, am strivit cît mai dispreţuitor cuvintele — şi un om viu, Andra l-a preferat pe acesta din urmă!

— Eşti un caraghios! strigă *profu*l. Un motan impertinent şi prost crescut! Ieşi! Nu mai avem ce să ne spunem!

Ieşind din camera plină pînă în tavan cu cărţi, am trîntit zdravăn uşa după mine. Dacă el sărise peste cal şi trecuse la atacuri „la om", de ce să n-o fac şi eu?

Noaptea, mult după ora două, m-a sunat Andra. N-am înţeles nimic din ce-mi spunea, ştiu doar că behăia ca o oaie!

Drept urmare am trimis-o la toţi dracii şi am azvîrlit receptorul în furcă. Şi pentru mai multă siguranţă, am pus şi piedica. Aşa, ca să nu mă mai deranjeze nimeni!

6. — Ce-ar fi să-mi explici, totuşi, ce-au însemnat isteri-calele din noaptea trecută? Şi ce-au însemnat bîiguielile de neînţeles de la telefon? Şi de ce m-ai sunat?

I-am azvîrlit Andrei cele trei întrebări fără a face cea mai mică pauză între ele. Dacă era sincer dornică să-mi răspundă, avea s-o facă fără a mai sta pe gînduri. Şi fără a se preocupa de impertinenţa uneia sau alteia dintre ele.

— Ţii neapărat să mă explic?

— Dragă Doamne, dar ce-i fi vrînd? Mă trezeşti noaptea de credeam că e sfîrşitul lumii şi în loc de o explicaţie cît de cît logică, mesteci cuvintele în gură de parcă ai fi în faza primară a evoluţiei speciei, apoi te-apuci să-mi boceşti... Eşti de acord că toate astea la un loc merită o explicaţie?

Aparent îmi băteam joc de ea, dar voiam s-o oblig să iasă din muţenia ei, să-şi învingă reţinerea şi să încercăm să vorbim şi noi odată ca oamenii. Eram mai mult decît convins de felul în care a decurs întrevederea, după plecarea mea, dintre ea şi prof, încît i-aş fi putut cita cu exactitate replicile. Ale ei mai miorlăite, mai aşa şi aşa, dar şi pe ale *profului:* savante, preţioase, făcute să te cutremure!

— Hai s-o lăsăm pe mîine... Sau pe altădată... Azi nu-mi găsesc cuvintele, ţi-aş spune, probabil, prostii...

— Ce importanţă are, m-am obişnuit cu ele! N-ar fi pentru prima dată...

— Cum vrei... Şi ce-ai dori să afli? Ce anume te interesează? De-ai şti ce lehamite mi-e de aceste explicaţii... Te potriveşti cu tata, şi el face caz din orice... Lui îi mai găsesc scuze, ţie însă nu.

Pornisem în plimbare pe străzile mai puţin circulate şi, spre surpriza noastră, ne-am trezit la doi paşi de grădina botanică. Nu fusesem aici, cred, de cîţiva ani, nu mi se mai ivise prilejul. Nici o grijă, prea mult nu s-o fi schimbat — florile rămăseseră flori, peştişorii roşii — peştişori roşii! Doar perechile de îndrăgostiţi, certamente, erau altele!

— Ce-a mai dizertat *profu!?* am întrebat-o într-un tîrziu după ce ne-am aşezat pe o bancă de lîngă bazinul cu amintiţii peştişori roşii. Eu am avut aseară cu el o discuţie „sportivă". Ne-am marcat unul altuia puncte!

— Ştiu. Mi-a spus.

— M-ar fi strîns de gît, nu alta! Mai era furios?

— Nu. *Proful* are suficientă stăpînire de sine pentru a nu se da în spectacol.

— Prin urmare tu lui îi semeni, am stîrnit zarvă. N-am avut tăria să i-o spun, dar regret diferendumul dintre noi.

— El n-o regretă.

— Eram convins. În acest caz nici eu n-o regret! Deşi trebuia să mă fi stăpînit... Dar prea m-a „agăţat" şi el într-un moment în care numai de astfel de discuţii nu-mi ardea...

— Frumos te-au mai *lucrat*, mă căină Andra... Copcii, vînătăi, lovituri — eşti chiar bun de căsătorie! Cînd o fi să te vadă mireasa, o s-o ia la fugă...

— Dacă are minte de găină, aşa are să facă... Dar dacă e fată deşteaptă aşa cum eşti tu — şi în familia voastră au fost fără excepţie numai oameni deştepţi — n-are să renunţe la mine...

— Aş prefera să nu-ţi baţi joc de tata... E un om care are o lume a lui, o viaţă a lui... Şi, la urma urmei, e tatăl meu, da?

— În sfîrşit ai prins curaj, fată dragă. Asta şi voiseм, prea te vedeam leşinată! Hai să ne spunem tot ce vrem cu adevărat să ne spunem, e mai bine...

— Îmi vine greu, izbucni într-un tîrziu. Îmi vine nespus de greu...

— Ce ţi-o fi venit atît de greu? Trebuie să te hotărăşti, asta e tot...

— Tata mi-a cerut să rămîn alături de el... trecu brusc la altceva. Vrea să renunţ la tine.

— Şi mie mi-a cerut acelasi lucru. În interesul tău, mi-a precizat.

— Da. Mă iubeşte mult.

— Mai mult decît te iubesc eu?

— Nu ştiu. Poate. Oricum, tu mă iubeşti într-un fel, el mă iubeşte altfel...

— Şi ce-mi pasă de iubirea asta a lui?

— Nu fi idiot!

— Am trecut la complimente, da?

— Iartă-mă, n-am ştiut ce spun.

— Bine, te iert. Şi ce i-ai răspuns?

— Am fost destul de neinspirată... M-am certat cu el, am încercat să-l conving de ce anume n-am să-l ascult, pentru că eram decisă să nu-l ascult...

— Erai...?

— Ai dreptate: sînt. Pentru că sînt decisă să nu-l ascult. Pentru că nu am voie să-l ascult... Tu, băiatu', tu pricepi mai bine ca oricare altul că eu nu sînt făcută pentru cariera pe care el mi-o pregătește. Nu sînt ceea ce se poate numi o studentă ieșită din comun, nu, n-am să iau *magna cum laudae*, nimeni n-are să-mi recunoască genialitatea... Nu, nimic din toate astea...

— Apreciez modestia ta...

— În ordine. Ei bine, sînt în schimb suficient de lucidă pentru a-mi da seama că viitorul meu este unul obișnuit. Am să devin în curînd medic, am să-mi iubesc meseria, voi lucra cu pasiune, am să fiu, pesemne, un bun profesionist. Pentru că nu mi-au plăcut niciodată jumătățile de măsură... În schimb, în mod cert, aș fi fost un cercetător de mîna a zecea! Din păcate — sau din fericire! — am orgoliul de a nu mă ruta! Nici chiar pentru a oferi o cît de mică satisfacție profesorului Cantuniari și, prin el, întregului cortegiu de profesori-doctori cu acest nume! Ce mă interesează familia Cantuniari? I-am întrebat pe tata. Ce-mi pasă de revolta lor — cu asta m-a amenințat *profu'*, că au să se revolte cu toții, ce-mi pasă că au să se răsucească în mormînt? Nu-mi pasă de nici unul dintre ei, chiar dacă fiecare în parte trebuie să fi fost niște domni foarte simpatici!

— Începi să-mi placi, domnișoară Cantuniari. Ai haz, ai har, ești inteligentă...

— Nu te consuma, băiatu', discuția dintre mine și *prof* e de-abia la început! Urmează actul doi!

— E cumplit de pasionant... De-abia aștept urmarea!

— În final *profu'* s-a ridicat din fotoliu și, evident fără să-mi arunce o privire, a ieșit din cameră. Nu, n-a trîntit ușa, el nici în clipele de mare supărare nu încetează a fi un adevărat domn. A ieșit, a mestecat, probabil, ceva în hol, o fi urcat și o fi coborît de cîteva ori scările, apoi a revenit. Știam că va reveni, de aceea nici nu m-am mișcat din fotoliul în care stăteam. Atît doar că am tras spre mine niște reviste pe care nu le văzusem pînă atunci. Atentă și politicoasă cum am fost de fiecare dată, la intrarea lui am depus revistele pe birou și i-am așteptat cuvintele.

— Ei bine, Andra, mi-a spus cu vocea schimbată, trebuie să te hotărăști într-un fel. Acum, imediat!

— Mi se pare că ne-am spus tot ce-am avut de spus, l-am provocat.

— Mulţumesc, cunosc urmarea, am întrerupt-o. Am avut parte — ştii doar foarte bine — de aceeaşi reprezentaţie.

— Nu-l judeca greşit, băiatu', el nu este de vină ...

— Perfect. El nu este de vină, eu nu sînt, tu nu eşti, atunci cine naiba o fi?

— Nu înţeleg de ce te înfurii?

— Nu mă înfuriu ...

— Şi de ce trebuie să ţipi? Aud foarte bine ...

— Nu ţip, să-ţi intre asta bine la cap! Şi nu mă mai învăţa atîtea, mi s-a făcut pînă acum destulă educaţie. Şi cînd o să mai am nevoie, am să-mi caut eu profesorul pe măsură.

— Dacă vrei, pot să şi tac. Dar tu mi-ai cerut să-ţi spun tot ce s-a întîmplat.

— Mai bine nu te rugam ... In fond nici nu mă interesează problema, nu ţin neapărat să aflu.

— În acest caz nu are rost să mai discutăm ... Eu plec, spuse Andra ridicîndu-se.

— Am să te conduc. Se înserează ...

— Nu e nevoie, mă descurc şi singură ... Oricum, aş fi preferat să fii mai înţelegător.

— Iar o luăm de la capăt: „trebuia să fiu mai înţelegător"... Dar spune-mi şi mie, tovarăşa, în ce fel trebuia să fiu mai înţelegător? Te ascult vorbind de aproape o oră şi tot n-am priceput ce vrei de la mine ... Uite ce, am avut ieri o zi nu tocmai plăcută, sînt şi suferind, mă dor toate de parcă m-aş fi aruncat de pe o stîncă, mă dor pînă şi creierii — tocmai acum te-ai găsit să-mi vorbeşti de obligaţiile pe care le ai vizavi de taică-tău?! Una din două: rămîi „acasă" sau vii cu mine?!

— Nici tu nu eşti mai bun decît el! *Profu*l mi-a pus în faţă aceeaşi alternativă: tu sau el. Deşi el a formulat-o mai pretenţios ...

— Ştiu: eu sau ştiinţa ... Sau, ca să fim mai exacţi în formulare: ştiinţa sau el. E adevărat?

— Da. E adevărat.

— Ei şi?

— Ei şi? Am acceptat.

— Ai acceptat? Atunci de ce-ai mai venit la mine? Eu nu obişnuiesc să joc pe două planuri: trebuie să te hotărăşti într-un fel ...

— M-am hotărît: renunț! Renunț la tot ce-mi oferi dumneata, i-am spus *profului*. Pentru dumneata o fac, pentru a nu te dezamăgi mai tîrziu...

— Nu te pripi cu răspunsul... i-am sugerat Andrei pentru a nu regreta, ea, mai tîrziu.

— Nu te pripi cu răspunsul, mi-a spus și *profu*l. Mai gîndește-te, doar nu vrei să te căsătorești cu el mîine... Așteaptă cîteva luni, așteaptă măcar pînă termini facultatea, am dreptul să-ți cer una ca asta... De ce atîta grabă? Ești *obligată* să te măriți? m-a întrebat apoi cu o evidentă jenă. Dacă e asta... Nu, nu e asta, l-am asigurat. Deși mi-ar fi fost foarte ușor să-ți spun da. Și cu asta am fi terminat să ne mai certăm. Dar nu voiam să te mint.

— Tot te-am învățat ceva, mi-a spus *profu*l cu un nedisimulat orgoliu.

— Da, m-ai învățat, i-am dat încă o dată satisfacție.

— Dacă acest motiv nu există, de ce atîta grabă? Mai bine te-ai întreba ce fel de viață are să-ți ofere fotbalistul ăla...

— Fotbalistul are și un nume, tată, învață-te să-l respecți...

— Nu-mi place să fii obraznică!

— Nu sînt, tată, te înșeli. Te-am rugat doar să-l respecți pe omul pe care-l iubesc.

— Bravo, așa-mi placi! am aplaudat-o sincer.

— Andra, Andra, eu sînt un om bătrîn, astfel de argumente sînt pentru mine ridicole... Cîndva ai să-mi fii recunoscătoare că te-am împiedicat de la un gest pripit... Viața nu e așa cum ți-o imaginezi tu... Voi ăștia tinerii priviți totul foarte ușor... Nu vă pasă de nimic, vă conduceți după instincte, ca animalele...

— Tu n-ai fost așa? mi-a scăpat în clipa aceea.

— Nu, n-am fost. Eu am știut, din prima clipă chiar, de cum am deschis ochii deja, care este menirea mea. Pentru ce am venit pe lumea asta. Și tot ce-am făcut de-a lungul anilor a fost pentru împlinirea acestui gînd, acestei misiuni.

— Misiunea mea e să trăiesc. Așa cum trebuie să trăiesc, așa cum pot să trăiesc... Mai modest sau mai bogat, mai timid sau mai obraznic, fericit sau nefericit... Un om ca toți oamenii...

— Și dacă ai să fii nefericită? Tocmai de asta încerc să te feresc...

— Tot nu schimbă cu nimic situaţia. Nici chiar atunci n-am să vin la tine la viaţa pe care te încăpăţînezi să mi-o pregăteşti! Tată, dumneata uiţi că nu mai am doisprezece ani? Atunci puteai să-mi spui şi aveai obligaţia să-mi spui ce e bine şi ce e rău, ce se cade şi ce nu se cade. De-acum mi se pare inutil, ba mai mult, dezonorant pentru dumneata.

— Nu încerca să-mi atribui concluziile tale. Chiar dacă ar fi adevărate, n-am să ţi le accept.

— Tată, nu vreau să ne certam ...

— Noi nu te putem certa ... Eu nu mă cert cu tine, nu-mi stă în fire să mă cert ... Aşa cum ţie nu-ţi este permis să nu mă asculţi. Am sperat şi vreau să mai sper şi acum că educaţia pe care m-am străduit să ţi-o asigur, exemplul pe care ţi l-am oferit fără încetare, în orice împrejurări, bune sau rele, ale vieţii, nu s-a irosit în zadar. Că eforturile mele au avut un rost ...

— Tată, hai să nu mai discutăm aşa ...

— Cum *aşa?!*

— De fiecare dată cînd vreau să-ţi spun ceva, mă pui la colţ de parcă aş fi copil. Peste un an termin facultatea, vreau ca şi tu să simţi acelaşi lucru ca şi mine.

— Să simt?! Ce anume consideri necesar să simt?

— Că sînt suficient de mare ca să-mi făuresc şi singură viaţa. Hai, tată, să nu ne mai necăjim reciproc. Nu sînt ceea ce ai fi dorit tu să fiu, nu pot să-ţi dau satisfacţie ...

— Voi avea eu grijă să fii! Tu nu va trebui decît să mă asculţi. Eşti un element bine pregătit, ai voinţă, ai ambiţie, nu ţi se cere decît perseverenţă. Ori pentru asta sînt eu aici! Voi avea grijă ca să faci faţă cu cinste misiunii tale, să onorezi cu strălucire tradiţia familiei noastre. Să duci şi pe mai departe numele familiei Cantuniari!

— Mi-e teamă, tată, că vorbim degeaba ... Eu nu vreau şi nici nu pot să te ascult ... Dacă vrei să mă accepţi aşa cum sînt, bine, dacă nu ...

— Fără verdicte! Verdictul am să-l dau eu! Iar dacă refuzi să-mi dai ascultare, ai să regreţi!

— Discuţia începe să devină penibilă, tată. Vom ajunge să ne detestăm reciproc.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să mă las atras în această discuţie deşartă. Uite ce e, Andra, dacă renunţi la capriciile, la copilăriile tale — pentru că nu sînt altceva decît copilării! — am să încerc să uit această seară deşi n-are să-mi

fie prea ușor. În caz contrar, orice dialog între noi doi va lua sfîrșit. Pur și simplu voi renunța la tine. De parcă n-ai mai exista!

— Vrei să mă alungi?

— Nu. Nu eu te alung, te alungi tu singură! Prin ceea ce faci! Prin atitudinea ta! Prin aroganța, prin ...

— Dacă prezența mea te irită, dacă nu poți să mă mai suporți, de ce nu mi-o spui? Am să plec fără să stau vreo clipă pe gînduri ... Am să găsesc un loc unde să-mi pun jos capul ... Poate chiar la cămin. Deși nu știu dacă are să-ți convină cînd se va afla că profesorul Cantuniari și-a alungat fata ...

— Oferă-mi alt argument, Andra. Știi bine că nu mă interesează ce spun ceilalți oameni, oamenii, în general, nu intră în sfera mea de preocupări. Știința este totul. Andra, știința și numai ea. În rest ...

— Dacă vrei, pot să plec chiar acum.

— Nu. Nu e nevoie. Deocamdată ... Iar dacă n-ai nimic împotrivă, aș prefera ca o vreme să ne vedem mai rar. M-ai supărat în seara asta, m-ai înjosit, mi-ai oferit spectrul unei înfrîngeri. Voi fi primul din neamul acesta de bărbați luminați ai Cantuniarilor care va cunoaște eșecul! Nu, nu tu vei fi cea înfrîntă, ci eu, eu care-mi pusesem atîtea nădejdi în tine, care credeam că am să mă realizez și mai mult prin tine. Mi-e foarte greu, încerc, pe moment, evident, un sentiment de zădărnicie, de inutilitate ... Nu, nu te simți datoare să mă compătimești, știu să-mi port durerea singur, marile dureri ca și marile bucurii se suportă de unul singur. Bine, ne-am spus tot ce am avut să ne spunem. Încearcă să uiți, încearcă să mă înțelegi, încearcă să-ți păstrezi luciditatea gîndindu-te la numele pe care-l porți și pe care vrei să-l schimbi pentru unul de duzină, unul absolut de duzină — un om și un nume de duzină!

— Tată! ...

— Nu fi caraghioasă! Și nu mă întrerupe ... Un nume și un om de duzină, am spus! Unul care rămîne rece la absolut toate frămîntările, la toate neliniștile, la căutările științei ...

— Nu-l cunoști, de ce-l judeci părtinitor ...

— Nici tu nu-l cunoști, Andra, tu-l judeci prin prisma celor douăzeci și trei de ani ai tăi, judeci prin simțurile tale nestăpînite, judeci prin literatura de proastă calitate pe care o citești!

— Cît de rău mă cunoşti, tată . . .

— Te înşeli, te cunosc foarte bine. Faptul că ne vedem mai rar, că discutăm în treacăt, că nu ne facem confidenţe ca două fetiţe de pension, nu înseamnă că-mi eşti străină. Te cunosc pentru că eşti fata mea. Şi noi, familia noastră, are o conştiinţă a ei, are o viaţă a ei, are o *continuitate prin unitate* a ei! Şi acceptîndu-l lîngă tine pe acest individ de duzină, dovedeşti, la urma urmelor o renunţare la condiţia ta de om superior . . .

— Tată, mă înspăimînţi, nu credeam să judeci atît de . . . atît de . . .

— Acum du-te, nu mai am nimic să-ţi spun. Te las să meditezi la cele ce ţi-am împărtăşit, încearcă să fii lucidă, raţională, nu uita cine eşti, ce reprezinţi şi abia pe urmă ia o decizie . . . Iar dacă această hotărîre va fi contrară dorinţelor mele, consideră că între noi totul a fost spus. Şi, recunoscîndu-ţi o anumită demnitate, sînt încredinţat că vei şti să te comporţi pînă la capăt ca o adevărată Cantuniari!

— Şi-atunci? am întrebat-o pe Andra.

— Şi-atunci? mă întrebă şi ea. O iau şi cu tine de la capăt? Of, individ josnic şi fotbalist afurisit, ce mă mai chinui şi tu . . .

— Of, neam afurisit de profesori şi academicieni! i-am replicat pe dată. Cu afurisenia asta a voastră nu vă mai ajunge nimeni la nas! Aşa că, fată dragă, dacă condiţia mea socială mizeră, dacă lipsurile sau minusurile (cum se mai foloseşte) intelectuale nu te satisfac, nu satisfac *standing*-ul intelectual al onorabilei familii Cantuniari, ei bine, atunci consideră-te dezlegată de toate obligaţiile asumate faţă de subsemnatul. Dedică-te ştiinţei, fii preoteasa ei, claustrează-te în ţinuturile sale reci şi aspre! Şi fie să ajungi şi tu un manual de ştiinţă după care să tocească generaţii de studenţi amărîţi!

— Asta am să şi fac dacă nu-mi va fi dat să mă leg la cap cu un rău şi nătărău cum eşti tu . . . Priveşte în oglindă şi întreabă-te cu mîna pe inimă dacă eşti în măsură să-ţi asumi toate obligaţiile morale şi materiale care-ţi revin dacă accept să mă mărit cu tine . . .

— Dacă-i pe-aşa, n-am să accept!

— Atunci am să mă mărit cu Todiraşcu! În fond e cel mai consecvent, mai perseverent admirator al meu . . . E destul să-i fac un semn cu mîna şi . . .

— Ce, e după capul tău? am zbierat. Ia să nu mai faci pe nebuna! De nu, am să-ți trag o mamă de bătaie încît zece comitați medicale din nordul și sudul Europei n-o să fie în stare să te cîrpească la loc. Și ai să arăți mai nasol și al dracului decît cel mai nasol fotbalist cusut și cîrpit după un meci! Știi ce, am schimbat tonul, hai să discutăm pe adevăratelea ce facem...

— Mă întrebi, băiatu', de parcă ar trebui să ne cumpărăm un dulap: ce facem, îl luăm, nu-l luăm?

— Dacă nici așa nu e bine, atunci spune-mi: da sau nu?

— Da!

— Da, da? Fără condiții?

— Fără condiții! Dar să mai așteptăm... șopti apoi. Măcar cîteva luni...

— Eram sigur. Trebuie să-i faci pe plac *profului*.

— Nu, nu e asta...

— Dar care e?

— Nu-l pot lăsa singur. Cel puțin pentru moment. O viață întreagă am trăit unul lîngă altul; ar suferi mult dacă dintr-o dată nu m-ar mai ști lîngă el... Orgolios cum e, și-ar ascunde față de toți durerea, dar ar suferi mult... Și la vîrsta lui o astfel de supărare poate să-i facă mult rău...

— Prin urmare o lăsăm... La vară, la toamnă, la iarnă... Sau și mai încolo...

— Nu fac nimic rău...

— Nu ți-am reproșat că faci ceva rău, îți reproșez însă nehotărîrea... Dacă o simplă discuție cu *profu'* e în stare să te dea peste cap, nu știu dacă mai are vreun rost să discutăm... Poate ar fi mai bine să ne despărțim!

Andra a tresărit dureros surprinsă. Nici eu nu știu ce mi-a venit să rostesc acest cuvînt, el a izbucnit fără voia mea. Acum era însă prea tîrziu să mai dau înapoi.

— Să ne despărțim? mă întrebă ea. Bine, dacă tu vrei, eu n-am nimic împotrivă.

— Prin urmare n-ai nimic împotrivă... Probabil asta și așteptai, dar te-ai temut să-mi spui... Ai vrut ca inițiativa să-mi aparțină, să nu ți se reproșeze ulterior ceva... Dacă e pe-așa, e în ordine! Ne despărțim și gata! Adio!

Dar am rămas în loc. Pentru că nici prin minte nu-mi trecea să mă despart de Andra. Jucam și noi un spectacol ridicol, din ce pricină nici eu nu știu. Poate pentru a scăpa de impresia nu tocmai fericită a ultimelor zile.

— Doamne, băiatu', cît te mai iubesc! izbucni Andra pătimașă. Și să fiu a naibii dacă n-am să-l părăsesc pe pro, pentru tine ...

— Și ai să accepți să trăiești în mizerie?

— Am să accept.

— Și să mănînci numai pîine uscată?

— Am să accept!

— Și să crești zece copii?

— Am să accept.

— Și să ...?

— Și să ...!

— Dacă-i pe așa ...

— Dacă-i pe așa, te iau ...

— Mă iei! Of, savanta mea savantă! Ce m-aș face eu fără tine! și ne-am sărutat nebunește așa cum am făcut-o atunci în mașină, cînd Andra mă salvase din mîinile lui Todirașcu. Mi-ai jurat, nu uita, i-am reamintit. Prin urmare mîine la prima oră înaintăm actele ...

— Le înaintăm, dacă asta ți-e dorința ... Dar ai tăi ce zic? Dacă n-o să le placă de mine, dacă n-o să mă accepte? Poate maică-ta își dorește o fată așezată, bisericoasă, bună gospodină, o mîndrețe cu bucle, buclișoare, toată zîmbet, toată miere ... Te-ai gîndit bine cînd te-ai hotărît să mă ceri de nevastă?

— Of, al dracului să fie acel moment! am izbucnit, de ore în șir nu facem altceva decît să ne certăm. Știi ce, hai la ai mei. Să te vadă, să te cîntărească. Și dac-o fi să nu te placă, gata, ești liberă! Poți să ți-l iei pe Todirașcu. De acord domnișoară Cantuniari?

— De acord, domnule Manea.

După care, încărcîndu-ne brațele cu un buchet de flori cît toate zilele — pentru mama, și o cutie mare de bomboane fine cu ciocolată pentru tata (căruia-i plăceau la nebunie dulciurile), am plecat la mine acasă. Nu fără a avea emoții. Aș fi vrut ca Andra și ai mei să se iubească de la bun început. Îmi făcusem emoții degeaba: s-a întîmplat așa cum mi-am dorit. A fost încă o dată cînd mi-am dat seama că am un ochi bine format și nu mă înșel niciodată în alegerile pe care le fac!

— Ești mulțumit? mă întrebă Andra seara tîrziu cînd porneam spre casă. Am fost isteață, nu? Nu te-am făcut de rîs, am produs o bună impresie ...

Am lăsat-o cîteva clipe să se perpelească pînă să-i dau răspunsul.

— Nu cine știe ce... Prea ai făcut pe modesta, pe gingașa-ca-o-floare, pe juna neprihănită, cînd se știe foarte bine, s-a dat și la radio!, ce scorpie nesățioasă mai ești! Și în afară de asta n-ai amintit nici măcar o singură dată din ce stirpe nobilă te tragi!

A fost cît pe ce să mă aleg cu cîțiva pumni.

— Uf, afurisitule, cu tine n-o să am pace niciodată! Nu știu dacă n-ar fi mai bine să-l iau, totuși, pe To... — dar văzîndu-mi chipul vînăt-cuțit trecu brusc la altceva: spune-mi, ce zice doctorul, n-are să-ți rămînă nici o urmă pe față? Și, nesățioasă, (așa cum am mai spus) Andra îmi acoperi chipul lovit și ostenit cu o ploaie de sărutări. Asta ca să te faci bine pînă mîine! apoi se smulse din mîinile mele.

— Tot nu mi-ai spus ce...

Făcu un semn, să-mi explice că orice cuvînt devenise de-acum de prisos.

— Mîine vii cu mine la stadion? am întrebat-o înainte de a dispărea în casă. Vreau să asist la antrenamentul celorlalți. Stăm și noi odată împreună.

— Am să vin. Prin urmare la patru la stadion, da?

— Da. Noapte bună, Andra Cantuniari.

— Noapte bună, Radu Manea.

Abia în seara aceea mi-am dat seama cît de mult o iubeam pe Andra. Și cît de mult însemna ea pentru mine.

Acea fată minunată care se numea Andra Cantuniari!

7. Dis-de-dimineață, nu cred să fi fost ora șase, mă trezi sunînd, telefonul. Buimăcit de somn cum eram, mi-au trebuit cîteva secunde bune pînă să recunosc vocea Andrei.

— Ce naiba, nici să dorm nu mai pot din pricina ta? Ce s-a întîmplat?

— Trebuie să-ți vorbesc imediat.

— La şase dimineaţa?! Probabil nu eşti în toate minţile! Uiţi că doctorul mi-a recomandat repaos total?

— Nu-mi arde de fleacuri! În zece minute sînt la tine. Te aştept în stradă.

— N-ai decît să aştepţi mult şi bine! Eu unul nu mă scol cu noaptea în cap! Alo . . . alo . . .

Ce mai „alo", telefonul îmi fusese azvîrlit în nas!

— Dracu să te ia! am izbucnit furios în timp ce m-am aruncat înapoi în pat. Ia mai slăbeşte-mă, madam! Şi să faci bine să nu te mai ţii de capul meu! Am terminat! şi m-am întors spre perete. În clipa următoare eram însă ca şi îmbrăcat: vocea Andrei — speriată, îngrijorată? — trăda o agitaţie neobişnuită. Se întîmplase pe semne ceva. Ceva rău. Ceva ce ne privea în mod cert pe amîndoi.

Am avut timp să-mi pregătesc pe reşou o cafea mare, amară, am băut-o arzîndu-mă tot, apoi am ieşit în stradă. Tocmai atunci, scrîşnind din frîne, izbucni *Mercedes*-ul Andrei, gata-gata să mă facă praf!

— Asasino! Azi nu eşti în toate minţile! am strigat văzînd cît de imprudent conduce. Ori te potoleşti, ori . . .

— Urcă! porunci Andra cu un ton ce nu permitea nici cea mai neînsemnată replică. Drept urmare m-am supus şi am urcat.

— Ce-ar fi să-mi spui şi mie ce înseamnă asta? am întrebat după o pauză psihologică. S-a întîmplat ceva? Te ameninţă cineva? Te urmăreşte cineva? Goneşti de parcă vreun răpitor s-ar ţine după tine . . .

Nu binevoi să-mi răspundă. Conducea crispat, lua virajele strîns, depăşea întruna, extrem de imprudent. Întoarse pe lîngă Operă, apoi se lansă în sus pe Feleac. La ora aceea circulaţia era cum nu se poate mai mare — dacă Andra avea de gînd să conducă aşa cum o făcea, în scurt timp urma să ne trezim într-un stîlp, dacă nu cumva în rai!

— Ce-ar fi, totuşi, să mă laşi pe mine? Astăzi nu prea eşti în formă, i-am propus.

— Da, bine. Poate e mai bine. Coborî, trecu grăbită în locul meu afundîndu-se în fotoliu.

— Unde?! am întrebat după un timp.

— Nu ştiu. Oriunde! Cînd voi vrea să opreşti, am să-ţi spun.

— Ce să zic, distracţie pe cinste! mi-am spus. Măcar să vedem ce e nou prin lume . . . şi am întins mîna spre aparatul

de radio de la bord. Am „simţit" însă iritarea Andrei, de asta am renunţat pe dată. Deşi m-ar fi interesat buletinul sportiv, comentariile pe marginea jocului meu, dacă se făceau unele pronosticuri pornindu-se de la accidentarea mea.

— S-a întîmplat ceva? am tatonat terenul. Vreau să spun: ţi s-a întîmplat ceva neplăcut? Aş vrea să te ajut într-un fel... Mi-e neplăcut să stau lîngă tine cu mîinile în sîn...

Drept răspuns Andra izbucni în plîns. Mi-am dat seama că n-avea rost s-o mai chinui cu întrebările mele, mai curînd sau mai tîrziu avea să vorbească şi singură. O simţeam fragilă, avea nevoie de ocrotire.

— Opreşte, spuse într-un tîrziu, abia perceptibil. Sau poate nici nu rostise ea acest cuvînt, poate mi se păruse mie doar. Nu mai pot... ţipă în clipa următoare. Opreşte!

Am tras pe dreapta şi, la ordin, am oprit.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie ce se petrece cu tine? Am şi eu acest drept, nu?

— Dacă i se întîmplă ceva, dacă moare, să ştii că n-am să mi-o iert niciodată... Pentru că numai eu sînt de vină... Azi-noapte tata era să moară.

— Îmi pare rău, n-am ştiut... Te rog să mă ierţi dacă m-am purtat cum nu trebuie...

— Acum vin de la spital... Starea lui este foarte gravă... Nu se ştie dacă va scăpa... La vîrstă lui şansele sînt reduse.

— A fost bolnav? am întrebat neinspirat. Părea foarte sănătos, tocmai i-am admirat condiţia fizică...

— Nu, n-a fost bolnav, recunoscu Andra. Se plîngea uneori — rar de tot, de o uşoară oboseală, avea ameţeli, dar, de fiecare dată, după cîteva zile de odihnă, îşi revenea.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie...

— Un preinfarct! Nu bănuieşti ce i s-a putut întîmpla? Ce i l-a provocat?

— Uite ce e, Andra, am întrerupt-o cu destulă brutalitate. Nu încerca să-mi arunci în spinare îmbolnăvirea lui. Şi nici tu să nu-ţi iei în cîrcă o astfel de răspundere... Pentru că nu ai dreptate, nu poţi să ai dreptate... Discuţia pe care am avut eu, apoi tu, cu tatăl tău sînt una, boala lui e alta... Să nu amestecăm lucrurile, nu e bine...

Prin urmare asta era, mi-am spus mai tîrziu, Andra are nevoie de un vinovat, simte nevoia să se acuze pe ea însăşi.

— Ţie ce-ţi pasă? Îţi vine uşor să tragi concluziile...

— Încerc să te înțeleg, încerc să mă pun în locul tău, dar înțelege, Andra, e nesăbuit ceea ce faci...

— Din vina mea s-a întîmplat totul... M-am purtat cu el așa cum n-ar fi trebuit...

— Chiar tu mi-ai spus că a mai suferit și altădată cu inima...

— Vreau să știi că nu încerc să te acuz... S-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat, e o problemă care mă privește numai pe mine... Degeaba încerci să mă convingi de contrariul, știu că, într-un fel sau altul, eu sînt de vină... Șocul pe care i l-am produs cu aroganța, cu impertinența mea i-au produs o supărare fără de margini... Tata m-a iubit cum puțini oameni știu să iubească în viață, poate pentru că mama a murit atît de tînără... Poate în mine o vedea pe ea... Nu, nu era sentimental, niciodată nu și-a exteriorizat prea mult simțămintele, dar eu știam, știam prea bine că mă iubește... Din gesturi insignifiante... din mici atenții... din cîte o vorbă bună... o mîngîiere... Și-acum, pentru prima dată, i-am întors spatele.

— Și ce vrei, la urma urmelor? am întrebat-o nedumerit. De ce m-ai chemat?

— Ca să-ți spun... Nu, ca să încerc să-ți explic...

— Ca să-mi explici? Că te consideri vinovată de boala profesorului? Și de mai ce? Îți imaginezi că astfel ai să-l vindeci mai curînd? Hai, fată dragă, să încercăm să fim cu picioarele pe pămînt. Doar nu crezi că profesorul a făcut infarct de cum a aflat de planurile noastre?! Nu fi caraghioasă, Andra!

— Tu nu înțelegi...

— De ce n-aș înțelege?...

— Tata a încercat o reală dezamăgire în ceea ce mă privește... Îmi dau seama, nu trebuie să-mi spună nimeni altcineva, că vindecarea lui stă în mîinile mele... Și tu o știi foarte bine.

— Încep să înțeleg...

— Cu atît mai bine... Mă scutești de prea multe explicații... Pentru că mi-e greu s-o fac...

— Ești hotărîtă?

— Da. Sînt hotărîtă!

— Ai de gînd să renunți la totul?

— Ești stupid! Ce am construit, ce am creat, ce anume am realizat pînă acum?!

— Ai dreptate, n-ai construit, n-ai creat, n-ai realizat nimic. Asta e adevărat, recunosc. Dar ţi-ai propus să faci ceva în viaţă, ceva în care crezi... Renunţi la tine, la viaţa ta...

— Viaţa mea... Ce poate însemna ea, dacă altcineva suferă din pricina mea?

— Trezeşte-te, Andra, pînă nu e prea tîrziu... Sînt convins că şi *profu'* te-ar condamna dacă ţi-ar şti gîndurile... Dacă ar fi în stare să le afle... Nu poţi să judeci aşa, n-ai voie!

— Cine nu-mi dă voie, tu?

— Da. Eu!

— Hai să nu fim ridicoli, dragul meu, ce obligaţii avem unul faţă de celălalt? Ne-am întîlnit, ne-am plăcut, ne-am plimbat, ne-am făcut unele vise — să ştii că n-au fost decît vise, nicidecum altceva, ne-am bucurat unul de celălalt, dar atît! În clipa în care este vorba de viaţa sau de moartea unui om, nu mai avem voie să ne jucăm. Mie nu-mi este permis! Tu nu eşti obligat să accepţi... Tu poţi să treci mai departe de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Abia ieri hotărîsem...

— Ieri a fost ieri... Între ieri şi între astăzi s-a căscat o groapă imensă peste care nici unul dintre noi n-o să poată trece. Noaptea care a trecut, noaptea asta în care am suferit mai mult decît oricînd în viaţa mea, mi-a deschis ochii... Mi-a făcut să înţeleg că nu am voie să-l fac să sufere pe omul acela! Pe nimeni!

— Nici chiar pe tine, nu-i aşa?

— Nici chiar pe mine.

Nu mai aveam nici o replică. Nici nu ştiam ce să-i mai spun, toate argumentele de pînă atunci se loviseră de zidul gros al încăpăţînării ei, al judecăţilor ei deformate. Şi poate nici nu era bine s-o mai contrazic, tot nu rezolvam nimic, trebuia s-o las cu ale ei, durerea era încă foarte proaspătă, Andra se dovedea în realitate o fiinţă fragilă, cu reacţii şi atitudini imprevizibile; peste cîteva ore, peste cîteva zile, avea să regrete, probabil, discuţia de acum. Trebuia s-o las să hotărască ea singură. Într-un fel sau într-altul. Oricum, viitorul avea să decidă.

Am întors maşina, apoi am pornit spre oraş. Pe neobservate se lăsase ceaţa, de asta coboram serpentinele cu multă prudenţă.

— Ţi-e frică să nu crapi? izbucni ea rîzînd strident. Nu cumva te-a apucat şi pe tine spaima de moarte?!

M-am ferit să-i răspund, n-avea rost s-o mai întărît, poate aceste răbufniri îi făceau bine.

— Opreşte aici! mi-a spus nu departe de casa ei. N-are rost să mă conduci, de aici am să merg singură. Aş vrea să te rog ceva, îmi spuse în clipa în care mă pregăteam să cobor, nu vreau să ne mai vedem... Cel puţin un timp... E mai bine aşa!

— Cum doreşti. Poate e mai bine să nu ne mai vedem niciodată. Ţi-am oferit şi mai demult posibilitatea acestei alternative. Eu nu am chef să depind de bunele sau proastele tale dispoziţii... De asta vreau să nu ne mai vedem... În fond, ai spus-o chiar tu, n-au fost decît cîteva întîlniri întîmplătoare, cîteva plimbări... Nu-mi purta de grijă, n-am să fac vreun act necugetat! Cu bine, Andra!

Am coborît şi am pornit pe jos ca într-o domoală plimbare. La un moment dat m-a depăşit maşina Andrei, dar nu i-am dat nici o importanţă. Nici măcar n-am privit după ea.

Cine şi-ar fi închipuit că mă legasem atît de mult de Andra? Hotărîrea ei — a ei sau a mea!, oricît m-aş ascunde după fraze bine meşteşugite — îmi producea o stare greu de suportat. Şi pentru a-mi lua gîndurile de la ea m-am pus cu burta pe carte — mai mult decît o făceam de obicei, şi am luat examenele strălucit! De parcă intenţionasem să dovedesc cuiva cît de deştept sînt!

Pe Andra n-am mai întîlnit-o. Plecase din oraş, se închisese în casă sau pur şi simplu ocolea drumurile pe care risca să mă întîlnească — nu ştiu. Şi eu am evitat locurile prin care mă plimbasem cu ea, cunoştinţele comune şi, mai ales, strada ei. Deşi, firesc, ducîndu-mă la facultate, trebuia să fi trecut prin faţa vilei Cantuniari. Dar nimeni nu moare dintr-un mic ocol.

Vara, odată examenele luate şi campionatul încheiat, nu mai aveam în faţă decît o deplasare la Istambul. Pe care n-o priveam însă cu prea multă plăcere: era un turneu strîns, obositor, cu patru meciuri în cinci zile. Ei, ce atîta văicăreală, toate o să treacă pînă la urmă! Apoi vorba cîntecului: frumoasele vacanţe!...

La naiba! De unde pînă unde vacanţe frumoase dacă am rămas de unul singur? Ştiu, aveam la dispoziţie marea, întreaga

plajă, nisipul, valurile, cerul, pescărușii, soarele — dar unde era Andra? Ce rost aveau toate minunile astea fără ea?

Într-una din ultimele seri petrecute peste mări și țări, ars de o patimă de nestăpînit, am sunat-o. În fond, nu voiam decît s-o întreb ce mai face, cum o duce, dacă e fericită sau nu. Eventual chiar s-o întreb ce mai face *profu*l. Da, da, așa am să fac. Și să văd dacă Andra va mai avea nesimțirea să-mi trîntească receptorul în nas!

— Andra?!

Îi recunoscusem respirația, dacă se poate accepta o astfel de idee. Știam că era ea și nu altcineva.

— Cine e?

Cu adevărat nu mă recunoscuse sau, mai simplu, nu voia să mă recunoască? Ori îmi uitase pînă și glasul?

— Ce faci?

Abia în clipa aceea mi-am dat seama cît de stupidă putea fi această întrebare. Mai ales cînd ea venea după mai multe luni în care nu ne văzusem. Speram ca aceste două cuvinte să constituie o punte între noi? O sunasem din Istambul pentru o întrebare atît de inutilă?

— Tu ești?

Dialog stupid, total idiot: „ce faci?", „tu ești?" Și după asta ce avea să mai urmeze? Asta era tot ce aveam să ne spunem? Uitasem pînă și să discutăm ca oamenii? Uitasem chiar și cuvintele?

— Voiam să-ți vorbesc...

— Am știut din prima clipă că ești tu... De unde vorbești?

— De la o cabină de lîngă Operă, i-am spus grăbit.

— Minți! rîse Andra, știu că ești plecat...

Prin urmare bestia se interesase de mine, îmi ducea și ea, după toate probabilitățile, dorul.

— Ce faci? am repetat din nou întrebarea neghioabă. Mi-e dor de tine... Și de astă-dată cuvintele nu mi s-au mai părut banale. Aș fi vrut ca și Andra să-mi repete aceleași cuvinte.

— Mi-a fost dor de tine, am auzit-o rostind, de parcă ținuse să-mi împlinească dorința. Nu te-am văzut de mult timp... Mi-e atît de dor de tine...

Spuneți-mi dacă pentru astfel de vorbe nu e cazul să-ți ieși din fire?! Să te urci în copac, să te dai peste cap de bucurie, să chiui ca un nebun?!

— Andra... Andra... Și mă întrebam dacă trebuie să-i spun tot ce simțeam cu adevărat.

— Am așteptat să mă suni... Presimțeam că ai să mă suni... Aș vrea să fii acum cît mai aproape de mine...

După toate aparențele lucrurile mergeau spre bine. De aceea am riscat o întrebare:

— Ce mai face *profu'*?

— Bine... Foarte bine... Acum cîteva zile a ieșit pentru prima dată din casă...

— Perfect, știam că așa are să se întîmple. Dar tu? Ești bine, totul e în ordine?

— Da, totul e în ordine...

Cum să fi fost altfel?! Deși îi smulgeam cuvintele cu cleștele, mă bucura fiecare vorbă a ei.

— Totul e în ordine? mă întrebă la rîndul ei.

— Da, totul, am mărturisit.

— Cît mai rămîi acolo?

— Două-trei zile. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, nimic, n-am nevoie de nimic... Ei, băiatu', mai ești acolo? Vezi să ai grijă de tine... Să nu mi te întorci cine știe cum...

Prin urmare, se dăduse pe brazdă, lucrurile își reveneau pe făgașul normal.

— Cu bine, Andra, trebuie să plec. E foarte tîrziu.

— Așteaptă, așteaptă încă puțin...

— Ce este, Andra?

— Aș vrea să te văd. Cînd ai să revii?

— Nu știu. De aici am să plec direct la mare... Am să încerc să-mi petrec de unul singur... frumoasele vacanțe!

— În acest caz îți doresc distracție plăcută!

Era vreun regret în glasul ei? Sau urarea era un simplu gest de bună cuviință?

— Mulțumesc. Sper să fie cît mai grozave! Vor fi cu mine mai mulți prieteni... Vom fi mulți băieți și fete... Vom înota, vom face plajă, serile vom dansa...

— Ei, dacă e așa...

— Ei, dacă e așa...

Nu știam ce să-i mai spun pentru că nu știam ce naiba avea în căpățîna ei. Ba era caldă, ba era rece — ori astfel, chiar sfînt să fii, tot îți ieșeai din fire!

— Salut, fotbalistule! Și nu uita să-ți cumperi reviste sexy și *chewing-gumm*, cap patrat ce ești!

Ea era, totul e în ordine!

— Așa am să și fac, lungano! Și tu nu uita să conspectezi pe mîine *Vogue*-ul, *Burda* și ce mai găsești prin lume!

Și cu asta am închis telefonul. Mă costa ceva convorbirea asta internațională (noroc că nu eram în turneu în America de Sud!) dar merita — las', poate o trecea Sir Stanley Mathews în cheltuielile protocolare.

Peste trei zile — ne-am amînat plecarea din cauza unei furtuni violente — aterizam pe aeroportul Kogălniceanu din Constanța. Înainte cu o seară o sunasem din nou pe Andra dar nu mi-a răspuns nimeni. N-am mai revenit, riscam să dau peste *prof* și nu eram dispus să discut cu el. Dar dacă Andra plecase de acasă? Dacă se hotărîse să vină în întîmpinarea mea? De asta eram atît de agitat, de asta, de cum avionul și-a depus burta argintie pe pista de beton a aeroportului, nu-mi mai găseam locul și alergam de la un geam la altul, sperînd s-o descopăr, prin mulțimea venită în întîmpinarea noastră, pe Andra.

Nu. Pe mine nu mă aștepta nimeni.

Prin urmare asta era: îmi făcusem iluzii degeaba. Numai un apucat de talia mea putea să-și închipuie că Andra avea să revină alături de mine, avîntîndu-se de una singură în lupta cu *profu*l, riscînd existența academică pe care urma să i-o asigure acesta! Discuția noastră la telefon fusese una oarecare, bună de potolit nervii, de întremare sufletească! Frumos mă mai jucase hoțoaica, mă lăsasem pe mîna ei și uite ce fentă mi-a tras! Așa-mi trebuie dacă mă încred în primul venit, dacă nu-l iau de la bun început la bani mărunți ca să văd ce are în gușă și căpușă. Nu face nimic, n-au intrat zilele în sac, Andra mi-a întors spatele, am să i-l întorc și eu! Numai să n-o văd mai încolo, peste o săptămînă sau o lună, sau, cine știe, peste un an, să n-o văd, zic, venind plînsă și distrusă la mine că nu mai poate, că nu mai vede nici un rost vieții dacă nu-mi întorc eu privirile spre ea... Ei, tu, lungano, ți-a plăcut, văd bine, să-ți bați joc de mine, m-ai considerat un tip care o să intre în panică de cum îți vei da tu aere, regret pardon! nu sînt eu născut de ieri, de azi, cunosc prea bine lumea, știu cu ce se mănîncă ea, nu mă vrei, să fii tu sănătoasă și la pungă groasă, dar de mine n-ai să mai auzi! Vorba vine, că numele meu o să-l găsești de cum ai să deschizi paginile vreunui ziar, o să-l vezi cu litere de-o șchioapă și-o să te apuce nebunia la gîndul că dintre toți

oamenii numai tu, singura, n-o să ai voie să-l pronunți cu voce tare! Sau să-i vorbești — adică să-mi vorbești mie! Pentru că tontul ăla de Totorașcu n-o să-ți permită nici să te gîndești măcar la mine, Totorașcu va fi un zbir, îți va pîndi gîndurile, privirile, suspinele, vorbele... Dar te privește, tu ți l-ai ales, tu ai renunțat la mine, tu ți-ai făcut viața așa cum ai vrut... Și eu am să-mi fac viața așa cum am să vreau — fără să mă gîndesc o singură secundă la tine. Ei tu, bestie lungană, cum te-aș mai strînge eu nițel de gît! Așa, să vezi și tu ce înseamnă viața!

Bine, bine, am rămas eu cu buzele umflate, dar acum ce să fac, doar n-o să țin doliu după dumneaei! Ar fi și caraghios din partea unui tip dur ca și mine. Am să mă destrăbălez, da, asta am să fac, cunoșteam multă lume la Constanța, aveam prieteni, foști colegi, cunoșteam și niște fete care m-ar fi primit cu multă bucurie.

Mi-am extras din agendă cîteva numere, apoi de la un aparat public, am dat cîteva telefoane. N-am găsit-o acasă decît pe Otilia, actriță la teatrul din localitate; se bucura, da, că o sunasem, dar de-abia se culcase, tocmai venise de la plajă și voia să se odihnească pînă la spectacolul de seară. Dezamăgit i-am promis că aveam s-o caut într-o altă zi, apoi am închis. Otilia, dacă bine-mi aminteam, fusese veșnic o tipă cumplit de încurcată, de fiecare dată avea alt program decît cel pe care i-l ofereai tu, se lăsa rugată, îi plăcea să fie ea cea care hotăra, dădea de fiecare dată impresia că-ți face un mare hatîr dacă accepta să se întîlnească cu tine. De fapt o sunasem ca să mă aflu în treabă, dacă nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat, nici nu mi-aș fi amintit măcar de ea!

Peste vreo oră am sunat-o pe Eva. Era o blondă cu mult *trinitrotoluen* în ea, o cunoscusem în tinerețea mea primă la strand, făcea parte dintre clujenii de veche dată, copilărisem împreună, ne iubisem nu o dată, apoi Eva se măritase cu un vaporean și se mutase în celălalt capăt de țară. Dar așa cum marile iubiri nu se uită, nici Eva nu m-a uitat și mă păstra în inima ei la loc de cinste! Dacă aveam puțin noroc și vaporeanul ei era plecat în larg, urma să petrec cîteva nopți al dracului de bune, mîncare și trai de toată minunea, o vacanță reconfortantă după un sezon încărcat. Și nu știu zău dacă blonda și superba Eva nu era mai amuzantă și mai șic decît sclifosita de Andra! De care nu erau decît nazuri!

— Eva! Salut, Eva!

— Radu Manea! mă recunoscu de îndată. Cînd ai sosit? Unde eşti?

După bucuria din glas reieşea că vaporeanul ei naviga pe undeva departe, pe un ocean sau altul! Spre a-mi alina suferinţa, pentru a-mi aduce bucurie în suflet!

— La doi paşi de tine. Dacă dai niţel la o parte perdeaua şi priveşti la cabina de vizavi ai să mă vezi ... Dacă mă mai recunoşti cumva, deşi prea mult nu m-am schimbat ... Hai, priveşte ... Mă vezi? Am să-ţi fac cu mîna ...

— Da, te văd, veni răspunsul ei.

— Cum sînt îmbrăcat? am pus-o la încercare. Nu m-ar fi mirat ca, mincinoasă cum era, Eva să încerce să mă joace.

— Ai o cămaşă roşie cu dungulişe negre subţiri, dublate de nişte firişoare albe, o ai din Istambul, dacă vrei pot să-ţi spun şi cîte lire ai dat pe ea ...

— Pînă la urmă am să cred că ştiai chiar şi de sosirea mea ... Ştiai că te voi suna ...

— Da, ştiam. Tu mă vezi?

Am ridicat capul şi sus, la etajul trei, am zărit-o. Ieşise pe balcon cu receptorul în mînă şi, aplecîndu-se spre stradă, fîlfîia o eşarfă.

— Eşti foarte frumoasă, am simţit nevoia să-i spun. Pentru că realmente arăta superb. De asta nici n-o uitasem atîţia ani. Eşti singură? am rostit pînă la urmă întrebarea cheie.

— Da. Sînt din nou văduvă-veselă ...

— Unde e *sosul?* Aşa-i ziceam de fiecare dată cînd venea vorba de el — deşi acesta, după mărturisirile ei, era un individ aproape cumsecade. Dar care e femeia care nu-şi înşală măcar o dată soţul, îmi explicase ea într-o noapte de plăcută aducere aminte.

— Pe Mediterană. Îi duci cumva dorul? şi rîse nerușinat. Sau, mai degrabă, voiai să-l vezi pe el?

— Vrei să vin la tine?

— Mai întrebi? Vii chiar acum?

— Da. Atît doar cît să iau un *cîmp* de trandafiri! Ştii bine că mi-a plăcut dintotdeauna să te răsfăţ cu flori frumoase!

— Nici nu ştii cît te ador ... Hai, vino, te aştept. A propos, ştii că te-am visat azi-noapte?

— De-adevăratelea?

— Jur! Las' că-ţi spun mai tîrziu totul. Pa! şi făcîndu-mi vînt cu mîna se retrase în casă.

Am atîrnat receptorul în cui și am ieșit în stradă cercetînd pe sus firmele în căutarea unui magazin cu flori. Mi-am pierdut destul de mult timp pînă am găsit așa ceva; am cerut cucoanei care servea cincisprezece trandafiri roșii — unul pentru fiecare an de cînd ne cunoșteam, am cumpărat apoi — gonind prin alte magazine — ciocolată, prăjituri, fel de fel de fleacuri colorate: voiam s-o copleșesc pe Eva cu mulțimea și varietatea cadourilor. Deși, cred, dacă bucuria Evei era sinceră, s-ar fi bucurat chiar și de un singur fir.

— Of, m-ai făcut să te aștept atît de mult, îmi sări în gît Eva. Abia apăsasem pe sonerie și ușa se deschise de parcă cineva ar fi pîndit dindărătul ei. Rămîi la mine, nu-i așa?

Era o problemă pe care nu mi-o pusesem pînă atunci. Deși, acceptînd invitația Evei, trebuia să accept și condițiile ei!

— Nu știu dacă se cade... am încercat o explicație. Pentru că nu eram convins dacă voiam cu adevărat să rămîn la ea.

— Of, moralistule! Sper că n-ai de gînd să-mi ții predici! Sau ți-e teamă cumva... Nu-ți fie teamă, ți-am mai spus, *sosul* își plimbă acum sfintele moaște pe Mediterană... Și nu uita, marinarul are cîte o iubită în fiecare port...

— Precum fotbalistul... am rostit și eu.

— Prin urmare, rămîi, da?

— Da, rămîn. Deși de-ar fi fost să jur, aș fi ezitat. Dar Eva nu m-a pus să jur. Norocul meu. Și al ei!

În cele cincisprezece minute cît mă așteptase, Eva avusese timp să-mi pregătească o masă sărbătorească. A fost o surpriză pe care am apreciat-o la justa valoare!

— De fiecare dată cînd *sosul* se-ntoarce acasă, îl primesc cu toate bunătățile. Nimic nu e mai plăcut bărbatului decît ca femeia lui să-l aștepte cu masa întinsă.

Nu gustam cine știe ce maximele de duzină ale Evei dar, după toate aparențele, avea dreptate.

— În sănătatea ta! i-am urat după ce Eva mi-a turnat în pahar o băutură cu un miros parfumat. În clipele cînd mi-ar fi foarte greu, aș vrea să am lîngă mine un om cum ești tu...

— Oricînd vei fi binevenit... S-a întîmplat ceva? mă întrebă și mîna în care avea paharul plin coborî pe masă. Aș putea să te ajut cu ceva?

— Nu, nu e nimic... Cum ți-a și trecut prin minte așa ceva, m-am scuzat grăbit, roșind fără voie sub privirile ei

interogative. Am vrut doar să-ţi spun că-mi eşti nespus de dragă ...

— Atunci e bine ... Întinse mîna în căutarea mîinii mele şi mi-o strînse uşor.

— Am vrut să-ţi scriu ... Mă gîndeam chiar să te sun ... Pe urmă am renunţat, nu ştiam dacă *sosul* nu va interpreta greşit telefonul meu ...

— Minţi, se alintă Eva. Nici nu ţi-a dat prin cap să-mi scrii ... Ţi-ai amintit de mine abia cînd ai coborît din avion. Nu te simţi obligat să-mi spui în fiecare clipă ceva frumos ... Îmi face plăcere simplul fapt de a te revedea ... Pe tine te iubesc orice s-ar întîmpla în viaţa asta, oricîţi ani ar trece fără să ne vedem ... Tu eşti cel mai frumos trecut al meu.

Pentru mine trecutul rămînea trecut. O amintire frumoasă, dar atît. Pe moment însă nu-mi ardea s-o contrazic. Oricum, o descopeream pe Eva nu tocmai fericită. Sau poate era şi nu reuşeam să-mi dau seama.

Varietatea şi bunătatea aperitivelor, a băuturilor, rafinamentul cu care fusese aranjată masa, aerul de bună gazdă a Evei m-au făcut să mă simt cum nu se poate mai bine. Ce rost avusese să mai caut pe altcineva cînd Eva era singura fiinţă lîngă care merita să-ţi petreci nişte zile amărîte. Zile pe care, cu o baghetă magică, putea să ţi le facă din nou frumoase!

— Ţii minte cît de sărăcuţă fusesem pe vremuri acasă?! Două, trei farfurii, cîteva pahare ... Din acest punct de vedere *sosul* este foarte galant, îmi aduce de peste tot cîte ceva ... Îi place la nebunie să-mi facă cadouri, zice că vede o luminiţă ciudată în adîncul ochilor mei în clipa în care îmi oferă ceva. În felul lui *sosul* e nitel poet ...

N-o spunea în bătaie de joc. Pesemne *sosul* era un om de treabă, cu care m-aş fi înţeles bine. Faptul că acum stăteam la masa lui, mîncam din bucatele lui şi, în curînd, aveam să poftesc din femeia lui, asta nu însemna nimic. Eu reprezentam, probabil, darul pe care şi-l oferea, sieşi, Eva. Avea şi ea dreptul la daruri!

— N-am fost acasă de cîţiva ani ... Nu mai cunosc pe nimeni, cînd ies pe stradă nu întîlnesc decît străini ... Adevărul e că nici nu vreau să mă întorc, acolo îmi dau seama că sînt mai bătrînă cu cîţiva ani ... Aici e altceva, e forfota asta demenţială, nimic nu mai e astăzi cum a fost ieri, oamenii

nu se știu, nu se cunosc, lumea vine, lumea pleacă, e o veșnică și fără de sfîrșit sărbătoare...

Dacă ar fi fost să mă aștepte Andra, ar fi întins și ea o masă lungă, cu toate bunătățile pămîntului pe ea? M-ar fi așteptat și ea oricît de tîrziu aș fi venit? M-ar fi întîmpinat și ea cu vorbe de dragoste? Ne-am fi făcut unul altuia daruri? Poate gîndul la ea m-a făcut să-i rostesc fără să vreau numele...

— Andra...

— Ai spus ceva?

— Te rog să mă ierți, m-am scuzat încurcat, mă gîndeam la altceva...

Eva a avut delicatețea să treacă peste gafa pe care o săvîrșisem. În fond dacă gestul meu o deranja, n-avea decît să mă poftească pe ușă afară. Deși eu preferam să rămîn la ea.

— Vara trecută am fost împreună cu *sosul* meu pe Mediterană. Cred că n-am să uit vreodată toate orașele acelea mari, albe, forfota din porturi, oamenii veseli și eleganți, mașinile scînteietoare, palmierii... De fapt pe tine toate astea te lasă rece, doar ai străbătut pînă acum, cred, jumătate din lume... Ești singur? tatonă ea cu suficientă discreție.

— Da... Îmi vine greu să mă hotărăsc... Nu sînt făcut să mă leg de cineva... Minteam și totuși nu minteam... Poate doar alături de tine să mă fi simțit bine...

Cred că prima fată pe care am iubit-o în viața mea a fost Eva. În vremea aceea eu aveam șaptesprezece ani, Eva cîteva luni mai puțin decît mine (deși ne cunoșteam de mici copii). Fusese o vară atît de înflorită încît noi umblam mai tot timpul beți de parfumul puternic. N-avea părinți, locuia la o mătușă care mai mult o lăsa singură, călătorind de la un nepot la altul. În vara aceea căsuța cu două camere rămăsese a noastră. I-am jurat Evei s-o iubesc cît am să trăiesc, că nimic și nimeni nu ne va despărți, toate basmele care se rostesc în astfel de ocazii. Cu deosebirea că pe atunci credeam în ele. Apoi, cînd vara a luat sfîrșit, ne-am despărțit și nu ne-am mai văzut mulți ani. Eva rămînea, oricum, una din amintirile cele mai de preț. Ca și Andra.

— Aș vrea să-mi permiți să dau cîteva telefoane... Vreau să-mi anunț prezența, am adăugat rîzînd, deși mă gîndeam la cu totul altceva.

— Desigur, ai voie să faci tot ce vrei. Casa întreagă îți

ită la dispoziţie... Cu mine pe deasupra, adăugă zîmbind, dar n-am fost în măsură să-i apreciez umorul.

— Mulţumesc, n-am să abuzez. În ultima vreme am devenit mai modest.

— Între timp eu am să pregătesc cina. Iartă-mă pentru cîteva minute... Dacă vrei să faci un duş, alături este baia... Ia un frotir curat, vei găsi şi un halat pe măsura ta...

— Eşti cum nu se poate mai amabilă...

Eva îmi zîmbi, apoi, ştiindu-se observată, ieşi legănîndu-şi uşor şoldurile. Prea uşor nu-i putea fi *sosului*, mi-am spus în timp ce mă aşezam într-un fotoliu cu telefonul în braţe. Am format numărul Andrei, apoi, înainte chiar de a fi ridicat cineva receptorul, am închis. Ce rost avea? Andra însemna un capitol sfîrşit. În timp ce aici, acum, în acest moment, Eva îmi făgăduia o noapte cum sînt cele din una mie şi nu ştiu cîte ale Orientului! Faptul de a nu o fi întîlnit pe Andra la aeroport mă afectase, pesemne, atît de mult încît mă făcea, la fiece pas, ridicol. Şi mahmur! De aceea nu gustam, probabil, nici atenţiile, nici amabilităţile Evei. Deşi era o fată care merita toate paralele din lume.

Am renunţat la telefon, l-am depus pe masă şi m-am lăsat uşor în spate; simţeam o uşoară oboseală după toată agitaţia din ziua care se stingea, alergătura de dinainte de masă prin bazarurile Istambulului, zborul înnoapte — fusese, evident, o zi încărcată. Mă bucuram că eram aici, mă bucura căldura şi prietenia Evei pe care o auzeam trebăluind dincolo, eram liber, nu aveam nici o obligaţie faţă de nimeni, aveam sentimentul că viaţa mi se oferea cu dărnicie, aşa cum făcea şi Eva. Şi nimic în atitudinea ei nu era vulgar, nu era dezgustător.

— Dacă ar fi să aleg între Andra şi între Eva, nu ştiu în această clipă dacă n-aş prefera-o pe Eva. Nu e o fiinţă atît de sofisticată, atît de copleşitoare, atît de academică! am zis cu chip de concluzie. Alături de Eva aş gusta micile şi variatele bucurii simple ale vieţii. Poate plictisitoare pînă la urmă, dar, în starea în care eram, doar ele m-ar fi satisfăcut.

Poate în acele momente în care mă împărţeam între Andra şi între Eva m-a furat somnul. M-am trezit după mai bine de o oră — Eva şedea în fotoliu, fuma, avea alături o revistă din care citise pînă atunci. Pesemne privirea ei scormonitoare mă trezise.

— Te rog să mă ierți, am rostit rușinat. Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum una ca asta ...

— Nu te mai scuza, ai dormit atît de frumos.

— Contez pe discreția ta, am avertizat-o. Pesemne eram foarte obosit ... Zău, încearcă să mă ierți ...

— Mă duc să încălzesc mîncarea, trebuie să-ți fie foame ... După aceea, dacă vrei, ai să te culci.

— Nu trebuie să te deranjezi, nu mi-e foame, nu mai pot mînca absolut nimic ... A fost prea mult chiar și ce mi-ai servit pînă acum ...

— Cum vrei ... Bei ceva? Am un vin bun.

— Da, vin am să beau.

În timp ce Eva aducea vinul de la frigider, am format 09 și am rugat-o pe telefonista de servici să-mi facă legătura cu Malurile.

— Îți place vinul? mă întrebă Eva după ce turnă în pahare. Mi l-a adus *sosul*. Și tot ce-mi aduce el este de calitate ... Goli paharul apoi își strînse picioarele sub ea și se cuibări în fotoliu. Povestește-mi ceva. Orice vrei tu.

— Nu știu să povestesc, nu m-am priceput niciodată la treburi din astea ... Mai cu seamă nu știu ce i se poate spune unei femei frumoase ...

— Am înțeles, nu vrei. Nu face nimic. Știi ce, hai mai bine să bem, să ne amintim de frumoasele timpuri de altădată ... Pentru că au fost frumoase, nu-i așa? A propos, mai ții minte noaptea în care am făcut-o lată rău? Voiai să-ți dovedești bărbăția ...

— Iar tu feminitatea! am adăugat rîzînd. A fost o noapte pe cinste, zău așa! Nu știu cum te-ai descurcat tu, dar eu unul n-am mai fost bun de nimic pe puțin două zile.

— Erai cumplit de neajutorat, rîse și Eva, nici nu știai măcar cum te numești ...

— Asta e adevărat, am recunoscut. De fiecare dată cînd beau peste măsură, uit cine sînt și cum mă cheamă ... Nici nu-ți poți imagina ce senzație groaznică e!

— Asta ca asta ... Dar te hotărîseși să ieși în stradă și să le urli celor ce treceau prin fața ta că sînt cu toții niște cadavre ambulante, singurele ființe vii fiind noi doi, eu și cu tine ... De-abia am reușit să te țin lîngă mine ... Apoi ai început să plîngi ca un caraghioslache ... Cred că am început să plîng și eu, apoi am adormit unul în brațele celuilalt.

— Nici nu ți-am spus ce scandal am avut acasă în noaptea aceea... Ai mei erau gata să plece la miliție, intraseră în panică, nu-și puteau imagina ce mi se întîmplase... Or, eu stăteam beat de alcool și fericire în brațele tale...

— Of, dacă aș mai fi în stare să iubesc ca în vremurile acelea... Tu ești singur? întrebă din nou cu o ușoară ezitare.

— Da, singur.

Nu știu ce voiam să mai adaug, dar în clipa aceea sună telefonul.

— E pentru tine, spuse Eva care ridicase prima receptorul. Așteaptă, îți dă legătura imediat.

— Mulțumesc. Am să comunic ceva...

— Vrei să ies?

— Nu, nu e nevoie... Nu e ceea ce crezi...

— Bine, bine... Și Eva culese de pe noptieră revista din care citise mai înainte și prinse s-o răsfoiască.

— Alo! am țipat în telefon pentru că legătura era mizerabilă, de parcă am fi vorbit unul din Țara de Foc, celălalt tocmai din Alaska! Și cînd te gîndești că nu ne despărțeau mai mult de vreo patruzeci de kilometri!

Mi-a răspuns bătrînul Babenco, lipoveanul cu inimă de aur la care îmi petreceam an de an frumoasele vacanțe. Mai mult ca sigur telefonul meu îl azvîrlise jos din pat, el se culca devreme în fiecare seară, dar trebuia să clarificăm cît de curînd afacerile: n-aveam să mă duc la el nici a doua zi, nici în zilele următoare. Pentru că mă hotărîsem să rămîn la Eva. Pînă avea să revină *sosul*. Ori chiar dacă n-aveam să rămîn la ea decît pînă a doua zi dimineață, acolo, pe plaja mea, pe litoralul meu, în acest an, n-aveam să mă mai duc.

— Sînt eu, Manea, am căutat să mă fac înțeles.

— Bine ați venit, domnule Manea, strigă la rîndu-i lipoveanul cu telefon în casă. Vă așteptăm...

— Regret... Îmi pare rău... N-am să mai pot veni... Prezența Evei alături de mine mă împiedeca să-i spun că n-aveam să venim nici unul, nici Andra, nici eu... Îi scrisesem de mai demult că „soția" mea și cu mine ne hotărîsem să petrecem, „luna de miere" în casa lui primitoare.

— Doamna a sosit aseară, l-am auzit pe Babenco, vă așteaptă... Ne-a spus dealtfel că veți întîrzia cîteva zile... Vreți s-o chem la telefon pe doamna Manea?

— Ce tot vorbești? Am simțit o ușoară amețeală. Cine a venit?

— Doamna, soţia dumneavoastră... A sosit de ieri... Acum doarme, v-a aşteptat pînă mai adineaori... Dar dacă vreţi, eu o trezesc.

— Nu, n-o trezi, pornesc chiar acum într-acolo, şi am închis.

Am plecat ruşinat ochii în jos. Nu mă purtam prea elegant, dar adevărul e că trebuia să plec. Cine ştie, poate Eva avea să mă înţeleagă.

— Prin urmare... clarifică ea lucrurile.

— Prin urmare...

— Trebuie să pleci, da?

— Trebuie să plec.

— Departe?

— Destul de departe... Sper să găsesc o maşină...

— Nu-ţi fă griji, am să te duc eu...

— Nu, nici vorbă... Nu pot accepta...

— Lasă, băiete, mai lasă scrupulele! Tot ce ne-am propus, rămîne pe altă dată. Ăsta e norocul meu în viaţă!

— Nu eşti supărată, nu?

— Eşti caraghios, zău aşa, cum o să mă supăr?

— Perfect. Atunci, dacă te-ai decis să mergem, la drum. Deşi nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să iau o maşină de piaţă...

— Dacă nu ne-am ajuta între noi... Ştii ce, băiete, ia şi florile astea, acum, noaptea, n-ai să mai găseşti niciunde deschis. Eu am să-mi reţin un fir, îmi ajunge şi atît. Ştiu că mi l-ai oferit tu...

— Să ştii că am să le iau, am acceptat nerușinat. Dar nu-ţi fă griji, ai să primeşti înapoi tot ce mi-ai oferit în seara asta. Şi încă ceva pe deasupra! am citat din clasici.

— Ai noroc să te cunosc, altfel te-aş fi aruncat pe geam afară. Ori l-aş fi pus pe *sos* să te strîngă de gît!

Pînă la Maluri am cîntat tot timpul. Descopeream după ani şlagărele copilăriei noastre şi ne amuzam cumplit.

— Poate veniţi într-una din zile amîndoi pînă la mine... Aş vrea s-o cunosc şi eu...

— Poate... Deşi, egoist, voiam s-o păstrez pe Andra numai pentru mine. Sau, iubindu-le pe amîndouă, evident, altfel pe fiecare, nu voiam să le aduc la un loc. Andra şi Era nu s-ar fi iubit, sînt convins, femeile astea sînt al dracului de hoaţe, miros de îndată ce omul e păcătos. Or, povestea cu Eva nu trebuia să tulbure povestea de acum cu Andra.

— O cunosc?

— Nu știu, nu cred... Poate...

— Ești misterios, amice... Secretos rău... Nu sînt geloasă, băiete, n-am de gînd să ți-o fur... Eram curioasă, atîta tot... Dar dacă nu vrei...

— Să știi că am remușcări, i-am spus pentru a schimba discuția, te-am luat în plină noapte de acasă obligîndu-te să faci aproape o sută de kilometri... Drumul înapoi o să fie cam plictisitor...

— Nu-ți fă griji, poate am noroc de un autostopist! Dacă tu n-ai vrut să rămîi cu mine...

— N-au intrat zilele în sac, am încredințat-o. Cine știe cînd ne va fi dat să ne revedem... Esențial e ca *sosul* să nu fie acasă...

— Voi avea grijă, acceptă Eva. Uite că am ajuns, adăugă apoi. Spune-mi pe unde s-o iau, n-am mai fost pe-aci...

— Nu e nevoie să vii mai departe, mă descurc și singur... Eva, iubito, îți rămîn recunoscător și, aplecîndu-mă spre ea, am sărutat-o.

— Ei, prostule, se prinse ea cu brațele de gîtul meu, și i-am simțit dinții mușcîndu-mă ușor. Hai, du-te, nu te lăsa prea mult așteptat! și-mi făcu vînt pe ușă afară.

— Am să te caut! i-am spus în timp ce închideam ușa. Și nu-mi purta dușmănie...

— Caraghiosule! îmi mai strigă Eva, apoi demară brusc, lăsîndu-mă în mijlocul drumului cu geanta de voiaj într-o mînă, cu buchetul de flori, nițel ofilite, în cealaltă.

De cum am coborît m-a izbit puternic și pătrunzător mirosul mării. Deși acum, în noapte, n-aveam cum s-o văd, știam unde era, îi știam valurile, îi știam pescărușii... Așa cum îi știam agitația neostoită... Așa cum mai știam farul de la capul Midia care-mi clipea complice.

— Ce bătaie meriți tu, Andra, m-am trezit vorbind singur. De nu mi-ar fi dat prin cap să-l sun pe Babenco, n-aș fi știut niciodată că ești aici... Am fi trăit o zi, două, zece, o lună unul în apropierea celuilalt, fără să știm asta... Nu ne-am mai fi întîlnit niciodată... Poate era mai bine, poate era mai rău...

— Nu vă așteptam atît de curînd, îmi spuse lipoveanul de cum mă văzu în prag.

— Doarme? am întrebat în loc de orice alt răspuns.

— Da. Doarme. Cel puțin are stinsă lumina...

— Cînd a sosit?

— Ieri de dimineaţă... N-am cunoscut-o pe doamna, nu ştiam cine e... E foarte frumoasă, spuse admirativ lipovea nul... Să dea Dumnezeu să trăiţi fericiţi o viaţă lungă ş bogată şi să aveţi copii cît nisipul mării!

Frumos viitor ne mai aştepta: ţiganca îi promisese Andre că avea să trăiască pe puţin optzeci de ani, lipoveanul ne do rea acum alte minuni — dracu să mă ia dacă ştiam cum o s-o mai scot la capăt. Ce-i drept, nici Andrei n-avea să-i fi uşor.

— Ce mai e nou pe-aci? Ce-aţi mai făcut de cînd nu ne-am mai văzut?

— Domnule Manea, astea le putem discuta noi şi mîine sau poimîine... Acum urcaţi cît mai degrabă, doamna vă aşteaptă... Şi ca deplin argument: dealtfel e tîrziu, eu trebuie să mă culc...

— Noapte bună, i-am urat, şi m-am dus spre camera în care dormea Andra.

Cîteva clipe am stat nemişcat în faţa uşii, nu ştiam prea bine dacă aveam dreptul să năvălesc peste somnul ei, dacă n-ar fi fost mai bine să mă aşez pe jos, în prag, şi să aştept pînă avea să se trezească. I-aş fi făcut o surpriză a-ntîia!

La toţi dracii cu surpriza; am deschis încet uşa, ferindu-mă să fac cel mai mic zgomot. Prin geamul cu perdelele date într-o parte luna îmi dezveli patul gol. N-am avut timp să mă întreb unde era Andra pentru că i-am simţit mîinile cuprinzîndu-mă uşor:

— În sfîrşit...

După care nu ştiu ce s-a mai întîmplat.

8. Andra Cantuniari.
Şi cu mine.
Mai era marea,
cerul,
pămîntul
şi soarele.

Pe lîngă toate astea mai erau erau pescărușii.
Iată elementele din care se compunea fericirea mea!
Și, ca într-un caleidoscop, amestecam toate aceste bucăți disparate și recompuneam la nesfîrșit marea și fără de sfîrșit a mea fericire.
Cerul,
pămîntul,
Andra Cantuniari și pescărușii ce țipau obraznic,
marea și marea și marea și marea
și pămîntul ars de soare
și, pe lîngă toate astea, și eu.

Da capo al fine!

9. — Ce crezi, n-o să ne dea afară cînd o să afle că nu sîntem soț și soție? mă întrebă Andra după ce-mi revenisem din dulcea ei îmbrățișare. Va trebui să ne facem bagajele și să ne căutăm altă gazdă.
— Nu, n-o să ne facă una ca asta ...
— N-o să-i spunem, nu-i așa?
— N-o să-i spunem. Și chiar dacă i-am spune, nu sîntem cu adevărat soț și soție?
Cine s-ar fi așteptat ca dimineața, de cum soarele își azvîrli razele nerușinate în ochii noștri obosiți de cu noapte, dumneaei, Andra, avea să-mi vină cu astfel de probleme?!
Jos, în holul mare și extrem de curat, ne aștepta micul dejun (așa cum aveam să-l găsim în fiece dimineață): lapte proaspăt, ouă, caș de oaie, pîine încă aburindă, roșii și ardei grași.
— Ai casei se supără dacă nu mîncăm tot ce ne-au pregătit, i-am spus văzînd că de-abia ciugulea. Se consideră jigniți în calitatea lor de gazde. Prin urmare hai să golim tot ce e pe masă.
— Dacă-i pe poruncă ...

Luîndu-ne la întrecere care pe care, în nici două minute masa a rămas goală.

— Așa da, am rostit satisfăcut, așa se mai poate trăi... Și ai face bine, domnișoară, să renunți atît timp cît ești cu mine la problemele de siluetă. Nu suport slăbănoagele, am impresia că strîng în brațe un pachet cu oase!

— Foarte amabil! se bosumflă Andra. Dacă din prima zi o începem așa...

— Asta sînt eu! Mă accepți, bine, nu mă accepți, valea! Alta la rînd! Și n-ai decît să-ți cauți un sfrijit ca tine!

— Asta am să și fac, n-am de gînd să-ți înghit nici o clipă în plus obrăzniciile! Și altă dată să-ți alegi mai bine partenerele, deșteptule!

— Să mă gîndesc...

— Nu te mai tot gîndi... N-am venit aici să gîndim. Și începînd de mîine, la cinci dimineața jos din pat!

— Nici gînd, făcu mofturi Andra, sînt în vacanță. Măcar acum și aici să dorm cît vreau... Nu mi-e destul că tot anul mă scol la șase jumătate! Nu, nu și nu! Dacă nu ești de acord, n-ai decît să dormi singur!

— Nici nu te-ai măritat bine și ai și început să-ți arăți colții!

— Pardon, domnule, nu sînt încă soția dumitale, ai uitat? În această situație, am să-mi fac bagajele și, ciao, bambinule! Sper să găsesc pe plajă, în locul dumitale, un companion mai *special guest star!*

— Nici o nădejde, mi-am luat toate măsurile de precauție, știam eu ce suflet de femeie parșivă zace în tine. Zece kilometri în jur n-ai să găsești țipenie de bărbat! Ce părere ai? Îți convine? Dacă nu, te îmbarci chiar acum în prima mașină ce trece pe-aci și o întinzi spre Mamaia, să-ți plimbi farmecele academice prin multitudinea de nații de acolo!

— Așa am să și fac! Și așa ai merita pentru întîrzierea cu care ai venit la mine.

— Dar dacă n-aș mai fi venit deloc? De foarte puțin a depins să nu mai vin...

— Atunci aș fi fost foarte tristă, mărturisi Andra. Și nu știu dacă aș fi vrut să te mai întîlnesc după aceea.

— Hai s-o sfîrșim! Pierdem ziua de plajă...

În sfîrșit, a dat Domnul de am pornit!

— Am o senzație nespus de ciudată, spuse Andra. Pustietatea asta imensă mă sperie pur și simplu. E pentru prima

dată cînd văd astfel marea... Nici nu știu prea bine dacă îmi place sau nu. Sau e vorba, mai degrabă, de o stare de neliniște... Pentru mine marea se asocia cu foarte multă agitație, cu nespus de multă culoare și zgomot... Nu-mi închipuiam s-o văd și astfel... Trebuie să-ți mulțumesc ție...

— Și cîte n-am să te mai învăț de-acum înainte! i-am azvîrlit falnic. Ține minte toate inițiativele mele bune, s-ar putea să-ți folosească vreodată!

— Iar îți dai aere... De la o vreme nu-ți mai ajunge nimeni la nas! Aici e cartierul tău general? mă întrebă după un timp. Vreau să zic...

— Bănuiesc cam ce vrei să zici... Nu, nu trebuie să-ți faci griji, pînă la tine n-am mai venit cu nimeni altcineva...

Andra nu comentă în nici un fel luarea mea de poziție, oricum, nu putea fi decît mulțumită!

— Și e veșnic atîta pustietate? Nu ți s-a urît niciodată? continuă apoi.

— Nu. De-acum înainte, an de an, vară de vară, numai aici am să te aduc. Pînă cînd vei avea optzeci de ani!

— Asta nu! protestă zgomotos Andra. Pe atunci am să fiu prea bătrînă pentru a mai coborî pe plajă... Vii în apă?

Ne-am aruncat în valuri — erau obosite, liniștite, de-abia respirau — și am înotat pînă departe. Andra plutea cu o desăvîrșită grație, îmi făcea plăcere să-i urmăresc mișcările egale, perfecte, ce aminteau de zborul unei păsări albe. Așa cum chipul ei pe care-l zăream în răstimpuri, trăda o imensă satisfacție, o uriașă și nedisimulată bucurie de a trăi.

Cred că la un moment dat pur și simplu ne-am îmbătat de atîta imensitate, așa cum unii oameni amețesc de prea mult frumos. Andra și cu mine ne pierdusem mințile din cauza spațiului fără de început și fără de sfîrșit, de albastrul intens, de verdele intens, de liniștea intensă, mi-am revenit primul, am privit îndărăt pentru o fracțiune de secundă, ne depărtasem nepermis de mult, nu se mai zărea nimic, din toate părțile ne înconjurau numai valurile: mici, uniforme, imposibil de perceput direcția pe care o aveau, căutam disperat să descopăr un punct de reper, în alte părți blocurile sădite pe litoral devin cel mai bun ghid, aici nu zăream nimic, nu erau decît întinderile de apă, în dreapta, în stînga, înainte și înapoi, apa cu gust sărat, apa cu gust de plantă vie și sălbatică, mă pregăteam s-o strig, s-o opresc pe Andra din zborul ei nesăbuit, nu, nu-mi era permis, intervenția mea brutală risca

să deregleze mecanismul de ceasornic al mişcărilor ei, m-am luat după ea, ştiam că ea merge într-o unică şi aceeaşi direcţie, prin urmare înainte era largul, depărtarea, poate sfîrşitul, îndărătul ei era ţărmul, uscatul, nisipul încins, oamenii, viaţa, începutul, m-am străduit mă menţin direcţia paralelă cu a ei apoi, apropiindu-mă foarte mult de ea, pînă am ajuns un singur corp, i-am şoptit un singur cuvînt: înapoi! Andra trezită din visul ei — dar ce visase oare? — a zvîcnit abia perceptibil, apoi, de parcă ar fi ajuns la capătul bazinului, a făcut o mişcare de rotire în jos şi porni cu aceleaşi mişcări sigure, uniforme, perfecte, în direcţia din care pornisem cu mai mult timp în urmă.

— N-am să te las niciodată să porneşti singură, i-am spus mult mai tîrziu, pe plajă. Eşti imprudentă...

— Ţi-a fost frică?

— Da. Pentru tine.

— Pentru mine să nu-ţi fie frică niciodată. Ai uitat că eu am să trăiesc optzeci de ani?

— N-am uitat. Dar vreau să-mi promiţi că n-ai să mai faci prostii...

— Of, băiatu', eşti nesuferit cu toată pisălogeala asta a ta... N-am să te mai suport pînă la urmă...

— Cum vrei! N-am să te mai plictisesc! şi i-am întors bosumflat spatele.

— Te rog să mă ierţi, se maimuţări Andra. Te rog... Te implor... Uite, drept dovadă că de-acum înainte am să fiu supusă şi n-am să-ţi mai ies din cuvînt, am să pornesc pe jos, în genunchi, pînă unde am să văd cu ochii...

— Of, de ştiam, nu te mai luam de nevastă... Aşa îmi trebuie dacă n-am cules informaţii despre tine...

— Deloc, deloc?!

— Ba da. Sir Stanley Mathews mi-a spus despre tine multe, multe... Şi cum eşti, şi ce faci, şi ce gîndeşti... Crezi că unul ca mine se dă *pe neve* pe mîna primei venite, fie ea chiar fată de academician? Nu, nu, mi-am luat eu măsuri de prevedere...

— Ei, de ţi-aş spune cîte am aflat şi eu despre tine... Dar n-am să ţi le spun, aştept să mă conving mai întîi dacă sînt adevărate sau nu. Iar dacă sînt adevărate, n-am să mai rămîn lîngă tine nici o clipă. Dar eu, trag nădejdea să fie simple zvonuri chiabureşti!

— Perfect! Asta înseamnă că sîntem chit! Mai bine mi-ai spune ce facem diseară...

— Diseară... Diseară... își chinui ea mintea. Ai dreptate, trebuie să ne gîndim din timp ce și cum facem pentru a nu ne lăsa așteptați... Detest din toată inima lipsa de cuvînt și de punctualitate!

— Dea Domnul să fie adevărat! mi-am spus în șoaptă.

— Prin urmare astă-seară... astă-seară... Ar fi ceva să mergem la *Tropicana*... Abia acolo ai prilejul să vezi un *flamenco* de zile mari... Nu, mi-am reamintit, acolo e chelnerul acela obraznic și prost crescut care n-a știut cum se servesc stridiile! Analfabetul! Păcat de banii aruncați pe el!... Eventual la *Pigalle*? Acolo au niște fete cum nu s-au mai văzut pe lume... Se zice că de la surorile Kessler încoace, sînt cele mai grozave *strip-tease*-euse! Ți-au plăcut și ție, nu-i așa? Blonda aceea cu picioare lungi îți cam făcea cu ochiul... Ai noroc că nu sînt geloasă...

— Vorbești și tu... Nici nu-mi plac blondele... Zizi are sîni de cauciuc...

— Zizi?! Prin urmare știi și cum o cheamă?

— Ce mare lucru, toată lumea știe, m-am arătat fîstîcit. Și să știi că nu mai vreau *strip-tease*, mi-a ajuns cît am văzut pînă acum. Vreau ceva mai rafinat, mai academic...

— Ai dreptate, trebuie să mai schimbăm localurile, altfel ne apucă stenahoria! Ce-ai zice de *Acapulco*?

— Ar fi o idee... Poate apare și Elvis Pristley... am sărit și eu cu o propunere.

— Cine? Pensionarul ăla? Bun pentru pipițele de paisprezece ani! A se lăsa, băiatu', nu e pentru noi!

— La *Tropicana* nu, la *Pigalle* nu, la *Acapulco* nu! Dar hotărăște-te odată, draga mea. Îl amețești de cap pe bietul John, e și el om... Și nu uita, n-avem atîta benzină încît să colindăm toate localurile de pe coasta oceanului... Nu sîntem chiar milionari să ne permitem toate extravaganțele... Trebuie să ne gîndim și noi la ziua de mîine!

— În acest caz nu ne rămîne altceva de făcut...

— ...decît să ne petrecem seara...

— ...să ne petrecem seara, îmi reluă vorbele, la Cofetăria nr. 1, comuna Malurile, județul Tulcea!

— Exact! După care ne-am apucat să rîdem ca doi nebuni.

Seară de seară eram nelipsiți de la Cofetăria nr. 1 din

Malurile, acolo unde își omora timpul și intelectualitatea comunei. Fiind singura unitate de consum, aici se servea, mai cu voie, mai fără voie, și alcool. Patronul — domnul Semiramidis, grec de obîrșie, era de zile mari. După pricepere și fel de a fi mi-l imaginam conducînd unul dintre cele mai selecte și pretențioase localuri din Capitală, dacă nu chiar din străinătate! Se spune că ar fi avut un restaurant la Marsilia, dar o dragoste pătimașă l-ar fi adus în această pustietate de apă și nisip. Localul era extrem de curat, decorat cu gust, fețele de mese aveau culori vii, seara lumini discrete creau bună dispoziție. Domnul Semiramidis își procurase un televizor, avea magnetofon și radio, ce mai, făcuse totul ca să nu te simți la capătul lumii! Citise mult în viața lui, colindase prin marile orașe ale lumii, cunoscuse nu puțini oameni celebri, știa să povestească cu o deosebită încîntare — Andra făcuse pur și simplu pasiune pentru el, pe mine lăsîndu-mă în seama televizorului. Măcar de s-ar fi transmis niște meciuri mai ca lumea!

Lumea bună din Malurile își făcea apariția puțin după ora șapte. Printre clienții de bază se număra Alexiade, tehnician piscicol, grecotei și el, Vera — Veruşka, cum se alinta ea, oficianta sanitară, o unguroaică focoasă de undeva de prin nord și care visa neobosită apariția unui regizor de film care s-o lanseze peste noapte în strălucitoarea lume a celei de-a șaptea arte, ca și cei doi tineri învățători, soț și soție, care veniseră aici într-un voit apostolat. În rest cîțiva actori ai teatrelor bucureștene, ingineri, doi, trei medici... Ne cunoșteam cu toții între noi, cei mai mulți veneam de ani de zile — *Vedi Malurile e poi muori!* se spunea deseori.

La ora opt precis — nici un minut mai devreme, nici un minut mai tîrziu, zîmbitor și proaspăt, în costum alb și cu o floare de roșu intens la butonieră, apărea patronul, *boss*-ul — domnul Semiramidis. Dădea mîna cu noi cu toți, femeilor le șoptea vorbe galante, pentru bărbați avea pregătite de fiecare dată glume spirituale, niciodată vechi și niciodată vulgare și, din acest moment, localul era, practic, deschis.

Bucatele pe care ni le servea domnul Semiramidis, de o varietate înfricoșătoare, erau un amestec rafinat de bucătărie orientală și occidentală, cu arome alese și savant dozate. Așa cum vinurile — din ce podgorii aduse? — erau niște băuturi sublime, în al căror gust se topea soarele, vîntul și aurul.

Aici, în localul domnului Semiramidis, am urmărit cu toții

la televizor un film australian despre caii sălbatici. Bineînțeles, subit pasionată de ei, Andra își dori o herghelie... Măcar un cal, acceptă ea pînă la urmă. În această situație, datoria mea era de a mă face luntre, punte, să-i împlinesc dorința. Din fericire domnul Semiramidis — prinzînd din zbor dorința Andrei — se angajă el în rezolvarea acestei suficient de dificile sarcini. Dăduse între timp cîteva telefoane, trimisese vorbă în dreapta și în stînga, nu știu — în concluzie noaptea tîrziu, pe cînd ne luam rămas bun de la el, îi șopti Andrei vestea cea bună:

— Mîine de dimineață vă va aștepta în fața casei cel mai frumos și cel mai sălbatic cal pe care l-ați văzut vreodată...

— O, nu... își manifestă prin aceste vorbe Andra emoția. Nu se poate...

— Ba da, totul se poate. Dealtfel orice dorință a dumneavoastră este un ordin pentru mine... După o abia perceptibilă pauză adăugă: mi-a plăcut întotdeauna să îndeplinesc dorințele femeilor frumoase... Oricît de absurde ar fi ele...

Deși era întuneric, am simțit cum Andra se îmbujorează de plăcere. Ce vreți, femeia tot femeie!

— Și dumneavoastră, doamnă Andra, sînteți o femeie tulburător de frumoasă... Sper, domnule Manea, să nu-mi luați în nume de rău aceste vorbe...

— Nu, nu, m-am grăbit să-l asigur.

— Nu trebuie să vă faceți griji, îmi încredință secretul în timp ce ne conducea pînă în stradă, calul e într-adevăr foarte frumos, îl știu bine, atît că nu e chiar sălbatic... Dar e ceea ce își dorește doamna Andra... Vă doresc o noapte bună, ne ură el la amîndoi. Și vă doresc pentru mîine o zi fericită.

Pentru el zilele erau fericite sau nefericite. Zilele care trecuseră erau, evident, nefericite, în schimb cele care urmau...

— Recunoaște că domnul Semiramidis este mult mai amabil decît tine! mă somă Andra. Tu n-ai fi fost în stare să-mi împlinești această dorință, nu-i așa?

— Nu, am recunoscut. În schimb eu te iubesc.

— Da, asta e ceva, acceptă Andra. Deși nu știu dacă, la urma urmelor, domnul Semiramidis nu mă iubește și el... A propos, calul o fi sălbatic-sălbatic? Nu știu ce mi-a venit să-i spun că aș vrea și eu unul...

— Nu trebuia s-o fi făcut... Nu-mi place să fiu nimănui obligat.

— Nu fi caraghios, ce obligație ți-ai luat? Faci niște mutre de parcă aș fi pretins cine știe ce... Domnul Semiramidis a vrut să-mi facă o plăcere, asta e tot. Și nu știu de ce vrei tu să-mi strici cheful...

— Te rog să mă ierți, mi-am regretat ieșirea nesăbuită. Vreau să te simți aici cît mai bine... Și orice dorință vei avea, am să ți-o împlinesc...

— Dacă tu vrei, mai e timp să renunț...

— Nu, nici gînd... Am fost prost și nesuferit.

Toată noaptea am visat cai, herghelii nesfîrșite de cai ce galopau bezmetic pe plaja pustie. Vedeam animalele puternice, cu mușchii jucînd sub piele, cu coamele fluturînd, invadînd plaja de cum cobora noaptea. Ferită de privirile scormonitoare ale oamenilor, plaja devenea împărăția fericită a cailor; zburdau, se tăvăleau în nisipul fin, dansau, se împerecheau, înotau în valurile cu apă răcoroasă... Era o împărăție fericită a cailor ce, sub lumina coclită a lunii, păreau să-și fi pierdut mințile: cîntau, rîdeau, dansau, întocmai oamenilor... Apoi cînd zorile au prins să se zvînte, basmul fără seamăn al cailor a luat sfîrșit: o ceață deasă a coborît de aiurea invadînd plaja, valurile au crescut peste măsură mîngîind nisipul care mai păstra caldă urma copitelor încinse, apoi soarele sărind din adîncul mării de parcă s-ar fi sprijinit pe linia orizontului, rupse brutal ceața, descoperind nisipul fin, neted, în care nu se mai zăreau decît scoici și plante de mare cu gust amar.

Trebuie să fi fost aievea tot acest vis pentru că dimineața, deschizînd larg geamurile, am descoperit priponiți de gardul din fața casei doi cai: unul alb, celălalt negru. Am trezit-o încet pe Andra și chemînd-o lîngă mine i-am arătat caii. Și i-am privit amîndoi minute în șir, cu teamă ca nu cumva totul să fie o iluzie.

— Toată noaptea am visat cai, îmi șopti Andra. O noapte halucinantă a cailor... Se făcea că de prin toate curțile oamenilor se porniseră caii... Sute și sute de cai care au pus stăpînire pe plajă... Iar din înălțimi luna oficia această sărbătoare păgînă a cailor...

— Dacă vreodată voi avea foarte mulți bani, am să cumpăr toți caii din lume... Și am să-i las liberi, să colinde zile și nopți întinderile... Și n-am să îngădui nimănui să-i prindă sau să-i înhame...

Fuseseră zile de neuitat... Din zori de ziuă, de cum răsărea soarele, o porneam într-o goană nebună pe plaja imensă. Andra zbura lipită de spinarea puternică a animalului, o vedeam din cînd în cînd şoptindu-i cîte o vorbă la ureche (ce-i tot spunea, cu ce cuvinte îl fermeca?), amîndoi erau atît de frumoşi încît mă întrebam dacă erau făpturi vii sau imagini ale unui vis fără sfîrşit. Galopam amîndoi în neştire ore în şir pînă cînd Andra se lăsa înduplecată şi opream caii lăsîndu-i să se odihnească. Între timp noi ne aruncam în valurile domoale, spălam de pe noi sudoarea amestecată cu nisipul fin, făceam dragoste pe plaja albă sau ţipam isteric, aidoma pescăruşilor.

Din păcate sosirea neaşteptată a unei echipe de filmare cu vedete, cascadori, tehnicieni şi mulţimea de gură-cască ce apare de fiecare dată în astfel de ocazii, a alungat liniştea locurilor obligîndu-ne să plecăm. Într-o seară ne-am strîns puţinele lucruri pe care le aveam cu noi şi fără a spune o vorbă cuiva — pentru a evita penibilele momente de despărţire — am ieşit în şosea. După o jumătate de oră, un autobuz în rodaj a binevoit să ne culeagă.

În aceeaşi noapte, cu un tren internaţional, am plecat acasă. Regretînd marea, pescăruşii, caii sălbatici, nisipul fin şi soarele fierbinte, serile de neuitat de la Cofetăria nr. 1 Malurile, judeţul Tulcea, pe domnul Semiramidis — „patronul", plaja lungă şi pustie, valurile calme, egale, nitel obosite, tot ceea ce însemna pentru noi o mare şi imensă fericire.

10. Peste zece zile, la începutul lunii septembrie am înaintat actele pentru căsătorie. Cu aceeaşi ocazie am tipărit şi cincizeci de invitaţii cu următorul text.

Andra Cantuniari şi Radu Manea, studenţi, au deosebita plăcere să vă invite la căsătoria lor care va avea loc sîmbătă 12 septembrie a.c.
Florile şi urările de fericire sînt binevenite!

Din cele cincizeci de invitații mai am și acum vreo treizeci de bucăți. În agitația de atunci pur și simplu le rătăcisem. Restul de douăzeci le-am dat, pe parcurs, unor prieteni.

— I-ai spus *profului?* am întrebat-o pe Andra în chiar dimineața în care hotărîsem, definitiv, totul?

— Da. I-am spus.

— A strîmbat din nas? A strigat la tine?

— Nu. Știi bine că *profu'* nu strigă niciodată. A tăcut — asta a fost singura lui reacție! Pe care o bănuiam, de care eram absolut sigură.

— În acest caz tot ce-aveam să-i spunem, unul sau celălalt, a fost spus...

— Da.

— Ești convinsă că n-ai să regreți?

— Nu. N-am să regret.

— Perfect. În acest caz totul e în ordine. Nu ne mai rămîne decît să ne vedem de ale noastre. Și dacă o fi să avem noroc... am pus-o în gardă.

— Nici nu știi, băiatu', ce te-ateaptă de-acum înainte... Ți-a pus Dumnezeu mîna în cap!

— Mie-mi spui?!

Am înaintat actele, apoi ne-am văzut fiecare de treabă. Ne-am reîntîlnit seara, după ce luase sfîrșit antrenamentul meu. De astă-dată Andra venise pe jos.

— Ce s-a întîmplat? Unde e *Mercedes*-ul prezidențial? mi-am bătut intenționat joc de ea.

— Gata! Nu mai e. Va trebui să te obișnuiești și fără el. În fond tu ai umblat cea mai mare parte a vieții pe jos...

— Evident. Subsemnatul n-am făcut parte din *tout-Paris!* Eu am fost lucrător, pălmaș...

— Las' că te-nveți tu cu binele, nu-mi fac griji!

— Evident. A propos, *profu'* a trecut la represalii?

— Nu. Eu am hotărît așa. Mi-ar fi displăcut, cerîndu-i mașina, să fiu eventual refuzată. Și începînd de astăzi n-am s-o mai folosesc niciodată!

— Bravo! am aplaudat-o zgomotos. Nici n-avem nevoie de ea, noi sîntem tineri, avem picioare viguroase, ce să ne mai tot tîrîm hoiturile în niște împuțite de mașini capitaliste?!

Pentru a fi cît mai convingător, am izbit de cîteva ori cu putere într-un mușuroi de furnici.

— Așa! Să nu mai rămînă nici o fărîmă din ea! Praful și uitarea s-o înghită!

— Ce ţi-au făcut bietele furnici de te arăţi atît de pornit împotriva lor?

— Iată-te ajunsă luptătoare şi pentru binele furnicilor! Ai o sumedenie de avînturi eroice!

— Am! Ce e drept, am!

— Prin urmare cu maşina am terminat-o, i-am spus în timp ce treceam alene prin parc. După asta ce urmează?

— În clipa în care am să fiu soţia ta, plec de acasă. Pînă atunci îi mai ofer *profului* posibilitatea de a se răzgîndi. De a renunţa la orgoliul care pur şi simplu îl orbeşte.

— În acest caz unde vom sta? am întrebat cu totul caraghios.

— Nu ştiu. Vom dormi aici în parc, tot zicea aseară la *teve* că vom avea o toamnă caldă şi prelungă.

— Ce-ar fi să ne alegem de pe-acum *apartamentul?* Ştiu într-un loc mai retras trei bănci. Prima ar putea fi camera de zi, a doua camera mea de lucru, iar a treia — budoarul! Ce zici, eşti de acord?

— De acord. Uite cît de simplu a fost totul! spuse Andra după ce am pătruns în camera de zi. Stai puţin, domnule, dar unde e dormitorul?

— Nu-i! am bîiguit speriat, am uitat tocmai esenţialul! Una din două: ori regîndim întreaga organizare a apartamentului, ori mă duc şi mai fur de pe undeva o bancă! Alege.

— Stai, băiatu', nu te mai agita atîta, o descurcăm noi pînă la urmă. De fapt te-ai întrebat unde vom sta?

— Da... Nu... Nu ştiu cum să spun...

— Nu te mai chinui să inventezi ceva, nici eu nu m-am gîndit... Cine şi-ar fi imaginat că în impozanta vilă Cantuniari nu se va găsi un locşor şi pentru noi doi...

— Ai mei au doar două camere, dar dacă e nevoie, îi conving eu să ne cedeze una dintre ele.

— Gestul tău e impresionant, aplaudă Andra, dar nu-l pot accepta. Nici tu nu ai voie să-l accepţi. Trebuie să ne găsim o casă numai a noastră. Nu vreau să mă simt obligată faţă de nimeni. E şi principiul tău, nu-i aşa?

— Da, e foarte bine. Ne descurcăm noi. Chiar astăzi am să-l rog pe Sir Stanley Mathews să-mi aranjeze ceva: un apartament, o garsonieră, ceva acolo, decomandată acceptăm orice...

— Nici gînd, nu accept orice, nu vreau rămăşiţe — asta să-ţi intre bine în cap! Da?

— Da, perfect de acord!

A doua zi sau poate într-una din următoarele, bătrînul Manea m-a cules tocmai cînd mergeam s-o întîlnesc pe Andra și mi-a șoptit că vrea să-mi vorbească. Eventual amîndurora.

— Asta nu se poate, i-am spus. Noi înființăm o familie nouă, alcătuită pe alte principii decît cele care conduceau vechea societate, prin urmare orice încercare de influențare este sortită de la bun început eșecului. Dar, cu titlu informativ, acceptăm o extrem de scurtă întrevedere!

Acesta era stilul obișnuit al discuțiilor dintre bătrînul Manea și mine. Prieteni la cataramă de cînd mă știu. Și-al dracului să fiu dacă nu era mai bine așa, decît acele relații înghețate, false, protocolare, bune numai pentru dușmani!

— Mă rog, mă rog, se poate și așa.

— Vino, domnule Manea, n-aș vrea să fim așteptați.

— Ce-ar fi să luăm niște flori? Mi se pare că se mai găsesc prin casă cîteva garoafe ...

— Nici vorbă! Flori în fiecare zi! ... Cine știe ce-ai fi în stare s-o mai înveți ... Categoric nu!

Bătrînul Manea spuse „da" ca să-mi facă pe plac, dar cînd am întîlnit-o pe Andra dumnealui a făcut ce-a făcut (probabil se pricepea și la minuni!) și a scos un buchet de frezii. Andra a leșinat de emoție, a trebuit să chem salvarea, i s-a făcut respirație artificială, a venit poliția, armata, aviația și cavaleria să vadă ce se întîmplase cu dulcea domniță Cantuniari! În timp ce eu făceam spume la gură:

— Bravo, domnule Manea, frumos m-ai mai jucat! Și să mai am încredere în dumneata! Gata, s-a terminat, între noi doi nu mai există nimic de-acum înainte!

— Ești cel mai grozav domn pe care l-am cunoscut vreodată, îi șoptea Andra timidului domn Manea, în timp ce eu, precum un cățeluș, mă învîrteam pe lîngă ei. Nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut ... Dacă ar fi să mă las după dumnealui — dumnealui ăsta eram eu! — n-aș avea nici măcar o floare în casă ... Tipul e rece, indiferent, dur, vai de părinții care l-au adus pe lume ... De-acum înainte numai pe tine am să te iubesc ...

Și bătrînul Manea tăcea, ba l-am mai surprins și dîndu-și ochii peste cap de fericire. Probabil avea de gînd să rostească și el ceva astfel de dulcețuri pentru că îi zărisem rotițele din cutia craniană rotindu-se cu o viteză ametitoare, semn de ma-

vină activitate, de aceea i-am tăiat avîntul și am încercat să-mi recîștig drepturile! Cu orice preț!

— Așa nu se mai poate! Un singur cuvînt — unul singur măcar, și am să trec la represalii. Eu nu glumesc...

— Îl auzi, Toni? mi-am auzit iubita. Îl vezi cum mă mai chinuie. Și asta zi de zi și ceas de ceas... Nu-l lăsa...

Bravo, ajunsese să-i spună și Toni! Și mama, după patruzeci de ani de convieţuire pașnică, îi zicea tot Anton. Ce ți-e cu tineretul ăsta!

— Ai să vezi ce-are să-mi facă după ce voi rămîne numai cu el, continuă imperturbabil tovarășa, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-mi văd de drum cît mai e vreme...

— Nu e nevoie, plec singur! Nu suport să se rîdă de mine! Iar dacă dumnealui e cel preferat, eu nu am ce să mai pun! i-am plătit obrăznicia de adineaori.

După toată această hîrjoneală ne-a apucat pe toți trei setea și cum tocmai se ivise în drumul nostru un bar de zi, l-am găsit altceva mai bun de făcut decît să intrăm și să ne lăsăm corupți de bătrînul Manea.

— Sînteți invitații mei. Beți tot ce vă pofteşte inima!

Ca să mă răzbun, am comandat (deși Andra trebuia s-o fi făcut) gin *High & Dry*, numai de-al dracului, să-l sece la bumbare! Aș! Probabil că abia dăduse marea lovitură, că l-am văzut scoțînd din buzunar o legătură de bani cît toate zilele.

— Doamne mare! m-am crucit sincer. De unde ai toți banii ăia? Ai spart cumva o bancă?

— Nu, tinere! Nu-mi stă în caracter! Așa cum dumitale nu-ți stă în caracter să deschizi ochii unde trebuie: „azi la zece un leu depui, mîine el va scoate pui!" Nu cunoști deviza, n-ai auzit de ea?!

— S-ar putea să fi auzit, nu știu precis. Dar spune-ne odată de unde tot învîrți banii ăia în fața noastră, ce gînduri ți-ai făcut cu ei? Nu cumva vrei să ne cumperi?

— Lasă că vă spun eu mai tîrziu. Ce-ar fi, iubito, să-i pui la tine în poșetă? N-aș vrea să-i pierd cumva...

— Ascultă, bătrîne, am explodat pe dată, ceea ce ai hotărît dumneata să faci nu e deloc frumos! Și nu-ți șade bine! Cine ți-a suflat că ne-ar interesa banii tăi? N-avem nevoie de ei, nu-i așa? am întrebat-o pe Andra.

— Într-adevăr, Toni, nu avem nevoie de ei... Și nu-i mai tot juca la vedere, s-ar putea să tenteze pe altcineva...

Toni iubitule, un sfat înainte de a bea: să nu încerci să mai faci treburi din astea, da? Uite, îţi promit, dacă va fi cîndva să avem foarte mare nevoie de bani, pe tine am să te caut primul. Dar pînă atunci, nu...

— Eu am fost bine intenţionat, bătu în retragere bătrînul Manea. Dar dacă pe voi vă deranjează... şi-şi vîrî banii înapoi în buzunar. A propos, rămînem prieteni, nu-i aşa?

— Se poate altfel, Toni? şi aplecîndu-se uşor spre el îl sărută pe obraz.

Cum să n-o iubeşti pe Andra şi cum să nu-l iubeşti pe bătrînul Manea cînd îl vezi şi cînd îl auzi? Am dat ginul dintr-una peste cap (deşi ştiam că Andra va face zîmbre văzînd cum beau) şi am mai comandat un pahar.

— Copii, credeţi-mă, am făcut-o bine intenţionat, continuă să-l mustre conştiinţa pe bătrînul Manea.

Ce tot îi dădea înainte cu buna intenţie, de cîte ori avea de gînd s-o mai repete? Şi dacă nu se astîmpăra, zău că era păcat de *High & Dry*.

— Draga mea, noi te iubim cu toţii. Şi cu toţii vrem să fii fericită. Cu totul fericită, nu numai pe jumătate cum eşti acum... Citesc pe chipul tău asta... Ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup niţel de fericirea ta?

— Of, bătrîne, eşti pisălog, l-am certat, treaba asta îmi aparţine mie... Nu-mi fă concurenţă neloială, rişti să ne certăm...

— Are dreptate fotbalistul meu, rosti Andra. Rar, dar acum a spus un mare adevăr. Lasă, Toni, totul are să fie bine pînă la urmă...

— A propos, am uitat să vă spun... Am un unchi, un tip greu la viaţa sa... Nici nu-l ştiu prea bine, de-abia l-am întîlnit de două-trei ori în viaţă... Era miliardar, săracul... Şi nici nu ţi-ai fi imaginat, dar pe nepusă masă a închis ochii lăsînd banii fără stăpîn!

— Iar o luăm de la început? l-am tras de mînecă. Am să regret cumplit că te-am luat cu mine...

— Şi, deştept cum a fost o viaţă întreagă, domnul acesta miliardar mi-a lăsat şi mie o valiză plină... Ce era să fac, s-o refuz? De asta mă mişc azi mai în voie... Uite ce, m-am gîndit la o mică căsuţă pentru voi... două camere, bucătărie, baie etc. etc.

— Faci şi tu pe miliardarul, scumpule? se alintă Andra. Nu ai alură, crede-mă, eu am cunoscut cîţiva la viaţa mea... Autentici!... Tu n-ai stil...

— Naiba să vă ia de tineret încăpăţînat şi imposibil! strigă revoltat bătrînul Manea. Vreţi să faceţi totul după voia voastră... Nu poate omul să vă facă nici măcar un bine... De asta o să mergem cu toţii de rîpă!

— Dacă ai să-i semeni lui Toni, îmi spuse Andra, totul va fi în ordine! Dar acum hai să mergem, e tîrziu, dacă nu citesc măcar cîteva pagini în seara asta, mîine mă aşteaptă ruşinea lumii.

Bătrînul Manea achită consumaţia lăsînd un bacşiş imperial şi, înainte de a se ridica, ţinu să ne asigure de dragostea şi devotamentul său:

— Probabil fiu-meu ţi-o fi împuiat capul cu o mie de prostii... Ei bine, află că sînt adevărate... Reţine, iubito, un singur lucru: n-am regretat niciodată nimic din ceea ce am făcut. Nu e rău să vă ţineţi şi voi de acest sfat... Şi mai e ceva...

— Dacă nu sînt sfaturi, te ascultăm, altfel nu!

— Un singur cuvînt doar: orice ar fi, orice vi s-ar întîmpla, la noi se va găsi un loc pentru voi, o vorbă bună ca şi un buchet cu flori. Asta e tot. Şi-acum să mergem.

Ne-am descotorosit în două clipe de bătrînul Manea şi ne-am mai omorît vreo jumătate de oră prin parc admirînd stelele, ce mai, eram tineri, aveam şi noi dreptul la aşa ceva.

— Cred că n-ar trebui să-ţi spun aşa ceva, e lipsit de eleganţă, de bun simţ ceea ce fac acum, dar vreau să ştii că îl iubesc nespus de mult pe Toni... Aş fi vrut să am un părinte ca şi el. Nu, nu-l condamn pe *prof*, el nu poate fi decît aşa cum este; aşa a fost şi el, şi tatăl lui şi tatăl tatălui lui, toată stirpea asta de bărbaţi înţelepţi dar reci. De aceea, cred, femeile n-au fost cine ştie ce fericite... Ei bine, eu n-am să mă sacrific pentru nişte principii sublime cărora, sînt convinsă, n-am să le pot face faţă. De asta vreau cu atîta încăpăţînare să fiu fericită. Cu tine împreună, iubitule... Şi nu mai fă mutra asta geloasă, Toni e un bărbat care merită să fie adorat. Şi-acum hai să mergem, vrei să nu mai dorm toată noaptea?

Ne-am despărţit la capătul străzii, evitam astfel o posibilă întîlnire cu *profu*l, n-aveam nici un chef să dau ochii cu

el, prea era încărcată atmosfera, era de preferat să rămînem fiecare în terenurile noastre!

Peste trei zile, sîmbătă, așa cum ne stabilisem, Andra și cu mine ne-am căsătorit. În momentul în care ofițerul de stare civilă ne-a întrebat pe fiecare de numele pe care vrem să-l purtăm în viitor, am observat la viitoarea mea soție o ușoară ezitare: se gîndea oare la șirul lung, nesfîrșit, al familiei Cantuniari căruia acum, într-o clipă, îi întorcea spatele? Se gîndea la suferința de nesuportat pe care o producea astfel profesorului Cantuniari? Se întreba dacă acesta avea să supraviețuiască loviturii primite? Se mai gîndea oare dacă viitorul merita acest sacrificiu al ei?

Eu la ce mă gîndeam în acele clipe? Uite asta îmi scapă, nu reținem dacă fusesem impresionant de eveniment — nu suficient de cu fast, mi-am zis atunci, sau, dimpotrivă, mă gîndisem la meciul nu tocmai ușor de a doua zi. S-ar fi căzut poate să-l rog pe Sir Stanley Mathews să mă scutească de meciul de duminică, meritam și eu atîta, uitase că aveam o rezervă? putea să joace Luca, dar se ținuse zile în șir de capul meu ca să accept: era un meci de maximă importanță, de el depindea dacă ne calificăm în semifinalele campionatului european universitar. Am acceptat, ce era să fac, nu-l puteam lăsa tocmai acum în izbelițe, în fond zilele nu intrau în sac, tot nu plecam peste țări și mări în voiaj de nuntă așa cum plecaseră odinioară, probabil, părinții mei. Alți oameni, alte timpuri! Drept recompensă pentru înțelegerea mea, Sir Stanley Mathews se dădu peste cap și-mi făcu o surpriză pentru care aveam să-l cert multă vreme după aceea — deși el făcuse ceea ce făcuse cu cea mai bună intenție. Apelînd la relațiile sale nemaivăzute, bizuindu-se pe popularitatea de care mă bucuram în lume, aranjă să apară în ziarul local, în chiar ziua meciului, o fotografie de tineri însurăței făcută la ieșirea de la ofițerul stării civile. Remarcasem eu că erau doi fotografi, dar nu mi-ar fi dat prin cap că unul dintre ei era în misie specială, trimis de antrenor! Dimineața, de cum am deschis ziarul, în pagina a treia — magazin duminical, mi-am întîlnit chipul surîzător (niței tîmp, mi-am zis în taină) iar lîngă el, cel al Andrei. Textul, pesemne, fusese întocmit pe îndelete de Sir Stanley: „Ieri a avut loc căsătoria unui cunoscut sportiv al echipei universitare din orașul nostru. În fața ofițerului stării civile s-a prezentat Radu Manea, portarul echipei

studenta în medicină Andra Cantuniari. Urăm tinerilor căsătoriți multă fericire! Și izbîndă pe stadion!"

— Te rog să crezi că nu am nici un amestec în porcăria asta... De-aș fi știut...

Era pentru prima dată cînd o vedeam pe Andra atît de furioasă: pălise, nările îi tremurau, fruntea i se acoperise de broboane de sudoare. Instinctiv am cules de pe masă un pahar, l-am umplut cu apă și i l-am întins.

— Nu m-am gîndit la tine. Dar aș fi dat orice ca această fotografie să nu apară... Știu, antrenorul tău a vrut să ne facă o plăcere, nu-l pot condamna, nu-i pot explica că această fotografie poate provoca un nou infarct...

Și eu mă gîndisem la același lucru, mai cu seamă din pricina felului total neinspirat în care fusese compus textul explicativ: Radu Manea, *cunoscutul sportiv*... Iată pentru cine-și renegase Andra strălucita familie: pentru un pîrlit de fotbalist! Pentru prima dată am încercat un sentiment, nu de rușine ci de jenă pentru faptul că lumea nu mă judeca decît pentru siguranța cu care apăram șuturile ca și pentru robinsonadele mele destul de inspirate! Dacă *profu*l avea să vadă fotografia din ziar — și vor fi destui care-i vor atrage atenția, nu e exclus să se întîmple din nou o nenorocire. Ceea ce îmi era cu totul neplăcut, pentru că nu mă simțeam întru nimic vinovat. Din fericire Andra n-a pus o clipă la îndoială cuvîntul meu. Așa cum, tot din fericire, teama noastră s-a dovedit neîntemeiată: boala nu s-a repetat, cel puțin pentru moment. Cu timpul, trăgeam nădejdea, *profu*l avea să uite. Ori să încerce măcar să uite!

Nu i-am reproșat nimic lui Sir Stanley Mathews, mai mult ca sigur în condiții normale mi-ar fi făcut o deosebită plăcere atenția lui, chiar și așa, personal, simțeam o reală satisfacție. După masă, cînd ne-am reîntîlnit la stadion, l-am surprins cercetîndu-mă cu atenție, voia să vadă, pesemne, dacă a avut rost să insiste pentru participarea mea la acest joc, dacă nu cumva ravagiile nopții de nuntă se pot citi pe chipul meu, dacă nu-mi pierdusem condiția fizică, dacă eram în formă...

— Nu trebuie să vă faceți griji, Sir, totul e cum nu se poate mai bine... Victorie!

Era urarea pe care ne-o făceam cu toții înainte de meci. Și pentru mai multă siguranță ridicam și două degete în formă de V. Ce mai, eram băieți citiți, d-aia eram universitari!

Ambiţioşi şi viteji ca întotdeauna, i-am făcut arşice pe polonezi, unul ca şi altul ne-am străduit să dăm tot ce aveam mai bun în noi, încît pînă la sfîrşitul meciului i-am stors de vlagă şi pe spectatori! Nu ştiu să-i mai fi văzut aplaudîndu-atîta, nu ştiu dacă i-am mai auzit vreodată scandînd mai îndelung numele meu — evident la asta contribuise şi fotografia apărută în dimineaţa aceea. N-ar fi fost de mirare ca acel puternic „Manea! Manea!" urlat din zeci de mii de piepturi, să se audă pînă departe, poate chiar să se strecoare printr-vreun geam uitat deschis, pînă în sanctuarul *profului*. Căruia îi marcam astfel un gol de toată frumuseţea!

— Aşa e de fiecare dată? m-a întrebat Andra, vădit emoţionată, la sfîrşitul meciului.

— Aşa cum? am provocat-o pentru a-i smulge mărturisiri detailate.

— Adică lumea se pierde de fiecare dată atît de mult cu firea? Cam multă isterie... Apoi dîndu-şi seama că afirmaţia ei era riscantă, mai ales în acel moment, adăugă: dar mi-a plăcut. Iar tu, iubitule, ai fost de-a dreptul senzaţional.

— Nu-i aşa? Chiar ţi-a plăcut?

— Te mai îndoieşti? Şi pe treaba asta, diseară, am să te corup oferindu-ţi o masă ca-n poveşti!

— Ce-ar fi s-o amînăm? Diseară Sir Stanley şi cu băieţii ţin să fim împreună... Vor să ne sărbătorească...

Sub duşul fierbinte fornăiam de plăcere ca o balenă. Eram ca nimeni altul de fericit: cîştigasem meciul de fotbal cu dracii ăia verzi-portocalii din Varşovia şi mă însurasem cu cea mai frumoasă fată din nordul sud-estului Europei: Andra Cantuniari! În afară de asta peste cîteva luni terminam facultatea, deveneam inginer — ce mai, toată viaţa mi se aşternea superbă la picioare!

— Ghinionistule! îşi rîseră de mine băieţii. Aseară ai fost pus la post, nu-i aşa? Sir Stanley o fi lămurit-o pe drăgălaşa doamnă Manea să nu-şi pretindă drepturile tocmai în noaptea nunţii, da sau nu?!

Bancuri de liceeni întîrziaţi, dar nu m-am simţit o clipă jenat de ele. În fond şi eu aş fi procedat la fel. Am protestat de formă:

— Nu e cum credeţi voi...

— Las' că ştim noi cam cîte parale valorezi dumneata... Nici o grijă, o s-o „informăm" noi pe doamna Manea...

Băieții ar fi fost în stare să scornească cine știe ce povești, puși pe bancuri cum erau. Trebuia s-o previn pe Andra să nu le creadă toate spusele.

— Ce-ar fi s-o scutiți pe nevastă-mea de toate aiurelile voastre... Ea e altfel de temperament... e fată de academician, am adăugat vrînd să fiu cît mai convingător.

— Tipul se teme, are păcate pe conștiință! mă provocă în continuare La Guardia, centrul înaintaș al echipei. Dacă nu plătești, te dăm una, două de gol!

— Plătesc, plătesc tot ce vreți voi! le-am strigat în timp ce o ștergeam de sub duș. Milionul de dolari e al vostru!

— Nu e de datoria noastră să vă atragem atenția, doamnă Manea, dar acest cavaler... și La Guardia (alias: Ion Grad!) se lansă în bancuri de adormit copiii.

— Andra, scumpule, acesta e numele meu — îl avertiză soția mea, prietenii soțului meu sînt și prietenii mei!

— Ești foarte drăguță, Andra, acceptă gestul de camaraderie La Guardia. Știi ce, hai mai bine să bem un pahar...

Și cu asta La Guardia se potolise, Andra știuse să și-l facă aliat; în rest cei mai mulți dintre băieți o cunoșteau de mult. Tocmai de asta o și întrebasem în noaptea trecută, înainte de a adormi:

— Ce-ți veni să te legi tocmai de mine, atunci demult, în Franța? Am încercat să găsesc o explicație, dar nu m-a tăiat capul! N-ai vrea acum, chiar dacă zarurile au fost aruncate, să-mi oferi pe tavă adevărul?

Nu, jur!

— M-am legat de tine din prea multă dragoste... Nu pentru tine, evident... Am fost și sînt îndrăgostită la nebunie de locul acela de la capătul continentului, de Mont Saint Michel... Eram acolo pentru a treia sau a patra oară, îi cunoșteam drumurile, casele, steagurile care pluteau în bătaia vîntului, zidurile, zgomotele, culoarea cerului de deasupra, nuanțele de verde ale copacilor, forfota tulbure a turiștilor de sfîrșit de săptămînă, zidurile groase de cetate cu contraforturi rotunde, uriașe, biserica suspendată pe înălțimi, sunetul de nedescris al orgii celei mari la care mi se părea că venise să cînte însuși domnul Johann Sebastian Bach, și acele fără de număr mici magazine de amintiri, sutele de fotografii, pliante, suveniruri, casele cu acoperișuri verzui, străzile înguste, în pantă, mirosul de apă, de depărtare, de pește, de albastru, de

benzină arsă, miile de maşini acoperind orice spaţiu disponibil, plaja îngustă supraaglomerată de autocare în toate culorile lumii, florile sălbatice galbene ca şi brusturii, turmele de oi păscînd iarba săracă, cerul, norii, oamenii, micile bistrouri în care am băut de atîtea ori vin roşu, greu, omletele acelea uriaşe cum numai la Mont Saint Michel le poţi găsi, localul doamnei Poulard, regina omletelor, străvechea patroană a restaurantului, a cărei înfăţişare o mai descoperi astăzi pe firma mîncată de vreme şi ploi învîrtind o tigaie uriaşă deasupra unui foc de butuci, păstram amintirea tuturor tăviţelor, farfurioarelor, cănilor, paharelor lucrate din aramă, aşa cum Mont Saint Michel mai însemna pentru mine un gest de orgoliu uman ridicat la capăt de lume; prea i se păruse tristă omului landa aceea fără de sfîrşit, prea minimaliza forţa, fantezia şi imaginaţia lui, landa fără de sfîrşit după care urma întinderea fără de sfîrşit a oceanului, şi-atunci omul a ridicat această minune fără de seamăn în care a îngrămădit tot ce ar putea mărturisi cuiva, peste veacuri, despre viaţa sa, iar în vîrf a înfipt turla acea falnică pe care o zăreşti de la cele mai mari depărtări... Cineva a spus de Mont Saint Michel că e cel mai sublim poem al pietrelor ridicat de mîinile omeneşti!... E aşa... Dar chiar dacă n-ar fi aşa, pentru mine însemna enorm de mult, era una din oazele mele de frumos, de pur, de imens!... Şi, bruscă, apariţia ta acolo, mi se părea că o pîngăreşte... Te ştiam, te văzusem de mai multe ori, ştiam ce faci, cine eşti, te văzusem de mai multe ori la restaurant, zgomotos şi uşuratic, nu reuşeam să înţeleg ce cauţi tu acolo, te bănuiam asemănător multora dintre voi, goi şi reci la tot ce e frumos, de asta m-a enervat apariţia ta acolo, te bănuiam trimiţînd ilustrate în patru colţuri ale lumii: „Eu Popescu Vasile iată-mă-s şi aci!", alergînd apoi să cumperi toate ţigăniile posibile! Am avut o colegă la primară, nu prea deşteaptă, de asta s-a şi lăsat de şcoală, nu ştiu ce-a învîrtit între timp dar am reîntîlnit-o peste ani ca solistă de muzică populară, vedetă extrem de bine cotată pe piaţa internă, mult prea deseori plecată peste hotare! Într-o seară, la o petrecere, adusă de cineva, şi-a făcut şi ea apariţia, nu-ţi mai spun că a fost regina acelei reuniuni, se învîrteau care mai de care în jurul ei, individa povestea neruşinat tot ce făcuse în ultima vreme, pe unde umblase, pe cine cunoscuse, ce cadouri primise de la unul sau altul, cînd am ajuns una în faţa celeilalte a făcut un gest de parcă şi-ar fi interogat amintirile, mă cunoş-

tea de undeva, părea să spună, apoi a catadixit să-mi zîmbească, „ce mai faci, dragă?", îmi venea s-o cîrpesc, tîrziu, pe jumătate beată, mi s-a confesat: „dragă, sînt sfîrșită, nu mai pot, toți trag de mine, toți mă vor, dar eu sînt obosită, nu fac altceva decît să colind lumea asta de curvăsărai, imaginează-ți, anul acesta am fost de trei ori în Franța, de două ori în Germania și Olanda, nu mai pot, nu mai vreau, umblu peste tot pînă-mi rup tocurile la pantofi, umblu și nu văd altceva decît biserici, toate la fel și toate nu prea grozave, m-am săturat, îți spun!" Ei bine, m-am gîndit să nu fii și tu unul ca ţoapa de colega mea, de asta m-am luat de tine, voiam să te scot cît mai repede din împărăția mea, nu era pentru tine, tu nu vedeai nici pescărușii, nici cerul, nici depărtarea albastră, nu auzeai nici sunetele orgii, nu descopereai culorile pietrelor sau parfumul florilor, locul tău era altundeva, de asta mi-am bătut joc de tine...

— Atît? am întrebat-o într-un tîrziu.

— Atît. Apoi mi-am dat seama că mă înșelasem în ceea ce te privește, regretam faptul de a te fi judecat greșit...

— Nu te hazarda cu presupunerile, am provocat-o, de unde știi dacă nu te-ai înșelat ulterior, dacă nu sînt și eu unul din ăia cu minge de fotbal în loc de cap?!

— Aș vrea să' mergem împreună la Mont Saint Michel. Cît mai curînd... Aș vrea să închid ochii și, ținîndu-te de mînă, să mă trezesc dintr-o dată acolo... Să te ajut să descoperi ceea ce am descoperit și eu acolo... Să vezi ce am văzut și eu acolo... Să încerci și tu fericirea mea... Dar de iubit, pe tine te iubesc, băiatu'!

De cum ne-am așezat la masă Sir Stanley Mathews a ținut să asigure o atmosferă de mare sărbătoare. Ai cărei protagoniști eram noi. Din fericire discursul a fost scurt și suficient de decent, altfel m-aș fi sculat de la masă și aș fi trecut în celălalt salon.

A fost o seară extrem de plăcută: s-au ținut nenumărate toasturi, s-a cîntat, s-a dansat — evident Andra a fost aleasă regina balului, polonezii aflînd și ei despre fericitul eveniment s-au străduit să fie la înălțime, băieții aceia blonzi, înalți și atletici, au dansat pe rînd cu Andra, unul dintre ei știa cît de cît românește, pe deasupra era și el student la medicină — drept urmare m-am văzut neglijat cu totul. Ca să nu rămîn și eu mai prejos toată seara i-am făcut o curte îndrăcită soției antrenorului polonezilor, se numea Jadwiga, celălalt nume

nu i l-am mai reținut, prea era dificil ca să-mi încarc memoria cu el mai ales că, pentru prietenie, blonzii au pretins să facem o seară cu *vodka-Wiborowa!* Pînă la urmă a ieșit o petrecere ca-n povești, am băut cu toții de era să nu ne mai recunoaștem, dar ia să văd cui îi dă mîna să ajungă în semifinala campionatului european universitar! Tîrziu, pe la trei, pe la patru — se lumina deja bine de ziuă — conduși de ambele echipe ca și de cîțiva credincioși suporteri, am pornit spre casă. În frunte Andra cu medicinistul ei, apoi eu la braț cu Jadwiga și nu mai știu cum, iar după noi poporul!

Fiindcă veni vorba de casă, în urmă cu două zile, printr-o miraculoasă coincidență, am rezolvat și această spinoasă problemă. Un văr de-al meu, fiul unchiului Alexandru, inginer petrolist, pleca pentru doi ani undeva în Africa. Luîndu-și cu el și soția, profesoară de engleză, neavînd copii, casa rămînea goală. Aflînd de treaba asta m-am oferit să le-o păzesc pînă cînd aveau să revină. Dinu Manea, văru-meu, a fost întru totul de acord, copilărisem împreună, ne știam foarte bine pentru ca să-i treacă prin cap chiar și un singur minut că aș vrea să-l fentez cumva. Drept urmare, de pe o clipă pe alta, m-am văzut posesorul unui apartament cochet, mobilat cu gust, din care nu lipsea, cred, absolut nimic. Doar noi.

— Unde mă duci? Ce faci pe misteriorul? mă tot pisa Andra în timp ce ne îndreptam spre casa lui Dinu Manea.

— Ai răbdare. Cu cît va fi răbdarea mai mare, cu atît și surpriza va fi mai plăcută, am făcut pe filozoful. Tot ce-ți cer e să ai încredere în mine.

— Cine știe ce nasolie de surpriză vrei să-mi faci! Probabil să-mi arăți fotografia în mărime naturală a lui Beckenbauer! Sau un *poster* cu echipa de aur a lui *Leeds United!* Astea le spusese ca să-mi mai taie din avînt. Dar nici eu nu i-am rămas dator:

— Te înșeli, domniță, vreau să-ți demonstrez că și un amărît de fotbalist se poate ridica la înălțimea morală a unui Todirașcu! Drept urmare astăzi am să-ți ofer raiul pe pămînt!

Andra n-a crezut povestea asta cu raiul, e prea lucidă să creadă tot ce i se spune, dar pusă în fața evidenței, s-a dat bătută. Faptul că nu era casa ei o privea mai puțin, pentru moment era o soluție cum nu se poate mai bună.

Cora și Dinu Manea au rămas încîntați de Andra, regretau că trebuiau să plece de îndată, ne-am spus cu toții lucruri fru-

moase, am golit împreună cîteva sticle dintr-un vin bun pe care l-am adus eu, femeile și-au dat sfaturi, Dinu m-a plimbat prin toată casa explicîndu-mi fiece obiect, predîndu-mi hîrtii, chitanțe, acte. A doua zi plecau spre București (de unde aveau să ia avionul), iar eu deveneam stăpînul casei. Prin urmare aveam unde s-o primesc pe Andra, dragostea noastră își găsise cuib, totul era cum nu se poate mai frumos!

Sîmbătă la zece, împrumutînd mașina lui Sir Stanley Mathews, am așteptat-o pe Andra în fața casei ei. De astă-dată nu m-am mai temut de o posiblă întîlnire cu *profu*l, nici nu voiam s-o aștept, retras undeva pe o străduță lăturalnică. La zece fix, cu un geamantam mic în mînă, Andra a apărut pe poartă. I-am ieșit în întîmpinare, i-am oferit un buchet de trandafiri roșii, apoi, luîndu-i valiza, am condus-o la mașină. În clipa în care urcam și eu mi s-a părut că la etaj perdeaua a dansat pentru o fracțiune de secundă. Deși, poate, mi s-a părut doar mie. Oricare ar fi fost adevărul, Andra, și odată cu ea și eu, începeam o viață nouă. Numai a noastră.

— Ce e nou? am întrebat-o de parcă ne-am fi întîlnit cu totul întîmplător.

— N-are rost să mai discutăm. Totul e ca mai înainte. N-a vrut să renunțe la ideile lui!...

— Era acasă?

— Nu știu. În dimineața asta n-am mai simțit nevoia să urc la el. Dacă a plecat, putea s-o facă prin ieșirea de servici, fără să mai aflu eu... Dar el n-ar face una ca asta niciodată!

— Mi s-a părut că-l văd ascuns după perdele, i-am mărturisit deși, imediat după aceea, mi-a părut rău. Nu știu dacă acest gest neașteptat al *profului* nu era de natură s-o pună pe Andra în dilemă. Deși cred, mai degrabă, am continuat, să fi fost vîntul...

— Era vîntul! acceptă presupunerea mea.

— I-ai lăsat invitația? Știe că noi, astăzi...

— Da. I-am spus chiar eu. Nu mi-e nici rușine, nici teamă de ceea ce fac. I-am spus, apoi l-am lăsat singur. Faptul de a nu-mi fi răspuns în nici un fel, nici atunci, nici mai tîrziu, constituie cea mai clară explicație, nu crezi?

Despărțirea de băieții mei ca și de blonzii polonezi (să n-o uit aici pe Jadwiga!), a durat o jumătate de oră, lăsîndu-se cu lacrimi, cu îmbrățișări, cu dans și muzică (dacă vecinii aveau de gînd să se plîngă de conduita noastră lui Dinu Ma-

nea, ne puteam face din clipa aceea valizele!), cu alte cîteva sticle de vodcă. Apoi, în sfîrşit, singuri şi istoviţi, ne-am trezit şezînd în pragul casei.

— Ei, domnule Manea? mă întrebă Andra.

— Ei, doamnă Manea, am întrebat-o la rîndul meu.

Am luat-o în braţe, aşa cum am văzut în filme că se procedează în astfel de ocazii (deşi după cît băusem nu eram prea sigur pe picioarele mele!) şi am urcat la etajul doi. Andra mi-a scos din buzunar cheile şi tot din braţele mele a deschis uşa apartamentului. Am intrat, am împins uşa cu piciorul, Andra a mai avut timp să tragă zăvorul, apoi am intrat în dormitor. Aici, pe mese, pe noptiere, pe jos, pe vitrină, în căni, vaze, pahare, în sticle, se aflau nenumărate buchete cu flori de parcă în absenţa noastră le-ar fi semănat un ucenic vrăjitor. Erau atît de multe încît de-abia am izbutit s-o depun pe Andra pe pat. Chiar şi-aci, pe pernă, fuseseră răspîndite mai multe firişoare fragile de frezii.

— Of, Toni iubitule! suspină Andra dîndu-şi ochii peste cap. Ca tine nu e nimeni . . .

Bătrînul Manea avea prin urmare şi el o cheie, de asta orgia de flori din casă. Ei las', o să discut eu cu dumnealui!

— Ce părere ai, băiatu', o să ne iasă pasienţa? mă întrebă tocmai atunci Andra.

— Mai întrebi? şi am ridicat două degete în semn de victorie. Ei, de m-ar fi văzut şi *profu'*, ce bine ar fi fost . . .

11. Primele două săptămîni de după căsătorie au fost cum nu se poate mai frumoase: seară de seară, fără excepţie, prieteni, rude, cunoştinţe, se înghesuiau care mai de care să ne aibă ca invitaţi de onoare. Casele erau frumos împodobite, gazdele primitoare, mesele abundente, atmosfera sărbătorească încît, pentru început, viaţa ni se anunţa sub cele mai bune auspicii!

— Nu mai vreau *Neckermann!* îmi spuse într-o dimineaţă Andra. Gata, s-a terminat!

— Ce e, dragă, ce-ţi veni să mă scoli cu noaptea în cap? Şi cine e acest domn Neckermann? Nu reţin numele... Ne-a invitat cumva şi el la masă?

— Lasă, n-o mai fă pe neştiutorul. Dar m-am săturat de festivismul ăsta de parcă am fi în *Neckermann!* Totul e frumos, totul e strălucitor, în case nu vezi nici o vechitură, oamenii nu sînt decît frumoşi şi bine îmbrăcaţi, cratiţele din bucătărie nu sînt decît emailate, iar pantofii comozi şi curaţi! Hai s-o mai lăsăm dracului şi să ne vedem de-ale noastre...

Fata avea dreptate: mă cam săturasem şi eu unul. Dar, în acelaşi timp, îmi venea greu să renunţ la obligaţiile mondene. Ce să fac dacă eram iubit peste tot, dacă oamenilor le făcea plăcere să ne aibă de oaspeţi — încercasem să-i explic Andrei. Las' că şi noi, la rîndul nostru, aveam să-i invităm cînd vom fi la casa noastră şi vom sta mai bine cu finanţele! Pînă la urmă a fost tot pe ale ei — cine-i putea ţine piept, şi m-am dat bătut.

— Mă rog, dacă tu vrei, să lăsăm totul şi să ne vedem de-ale noastre. Dar care or fi ale noastre? m-am întrebat niţel speriat. Deşi, aveam convingerea, tovarăşa mea de viaţă avea să lămurească pînă la urmă şi această problemă!

De lămurit m-am lămurit tot singur. Zic singur, dar mijlocitorul acestei înţelegeri, fermentul sau cum naiba să-i mai zic, a fost doamna şi stăpîna vieţii mele. Care, în aceeaşi dimineaţă de duminică în care mi-a vorbit de *Neckermann* (lăsîndu-mi apoi timp de gîndire cincisprezece minute) a spus:

— Am nevoie de douăzeci şi cinci de lei! Vreau să cumpăr un borcan cu smîntînă!...

Pesemne o priveam cam tare ciudat, pentru că se grăbi să adauge:

— Vreau să pregătesc nişte cartofi franţuzeşti... Fără smîntînă n-au nici un gust... Şi mai vreau să fac o salată, am primit de la Prewinski o reţetă uluitoare...

Andrei i se păreau toate grozave, unice, uluitoare, magnifice, mirobolante etc. etc. Mie mai puţin, mai cu seamă din pricina că, răscolindu-mi buzunarele de la pantalon, de la haină apoi, de la impermeabil, la urmă de la al doilea şi ultimul costum pe care-l mai aveam, mi-am dat seama că nu posed mai nimic. Din această îndelungată căutare am scos doar un pumn de mărunţiş. Care, după numărătoare, însemna şapte lei, optzeci şi cinci de bani!

— Teamă mi-e că atîta n-o să ne ajungă... și n-am mai adăugat nimic. După căutătura Andrei am priceput de îndată că cele ce urmează n-au să fie deosebit de reconfortante!

— În acest caz...

— În acest caz... Eu mă duc pînă la baie să mă rad, i-am zis pentru a scăpa de pericolul care plana pe-aproape. Termin în zece minute...

— Nu e nevoie, mă opri Andra.

— Cum să nu fie nevoie, iubito, nu pot să apar în fața ta cu barba de o săptămînă!

— Te-ai ras acum cîteva minute...

Așa era. Uitasem.

— N-aș vrea să par o soție cicălitoare de care să-ți vină să fugi cît vezi cu ochii, dar trebuie să ne gîndim ce facem de-acum înainte. Dacă am hotărît să ne căsătorim — și ne-am grăbit s-o facem, trebuie să ne mai gîndim cum o scoatem la cale. Știu, s-ar fi căzut să ne fi gîndit mai înainte...

— Draga mea, am încercat s-o liniștesc, dar totul e atît de simplu...

— Te gîndești la Toni, nu-i așa? Și la Magda?

Magda era mama. E adevărat, la ei mă gîndisem. Dar e vreo rușine să te gîndești la părinți într-un moment în care nu te-ai pus încă pe picioare?

— Bineînțeles. La ei m-am gîndit. Nu mi se pare nimic dezonorant în a primi de la ei un mic împrumut... Cred că sîntem amîndoi solvabili, mai cu seamă tu care vei trăi optzeci de ani... Peste un an vom avea fiecare banii noștri, vom putea, prin urmare, restitui presupusul împrumut. Deși nu știu dacă între părinți și copii se practică acest soi de relații!

— Dar ei nu sînt și părinții mei...

— Asta nu trebuia să-o fi spus, iubito. În primul rînd pentru că știi cît de mult țin Toni și Magda la tine. Pe lîngă asta tu ești soția mea. Și în al treilea rînd, dacă n-ar fi intervenit ruptura între tine și *prof*, te rog să fii încredințată că n-aș fi refuzat un ajutor al lui...

— Ruptura, după cîte știu, nu e numai între el și mine... Aș spune, mai degrabă, că tu...

— Hai să nu mai întoarcem fiecare cuvînt pe o parte și alta, n-ajungem niciunde și nici n-are vreun rost. Uite ce e, fată dragă, n-am nici un ban, prin urmare n-ai să poți pregăti pentru la prînz afurisiții ăia de cartofi franțuzești..

— Te rog să nu-i faci afurisiți: sînt mîncarea mea preferată!

— Mă rog, nu sînt afurisiți, sînt mirobolanți! Prin urmare n-o să-i mîncăm astăzi, n-o să prepari nici salata cum-nu-s-a-mai-văzut-pe-lume a domnului Panderewski sau cum l-o fi chemînd...

— Prewinski! S-ar fi căzut să-i reții măcar numele, doar ți băut împreună o noapte întreagă!

— Mă lași să vorbesc sau nu?! Prin urmare n-o să facem nimic din ce ți-ai propus, sau nu chiar astăzi. În schimb eu am să mă scol, am să mă urc pe bicicletă (am uitat să-ți spun că am moștenit de la Dinu chiar o bicicletă!) și am să plec la Toni. Iar la prînz, în loc să te pun la muncă de rob, am să te invit la *Metropol!* Chelnerii mă cunosc, au să ne servească o friptură cum tu, fată de academician, n-ai mîncat în viața ta!

— Eu vorbesc serios...

— Și eu vorbesc cît se poate de serios, m-am răstit la ea. Ce ți-a venit, cu noaptea în cap, să mă pisezi cu ce-o fi, ce-o păți? Ce, sîntem singurii care ne căsătorim în facultate? O scoatem noi cumva la cale, doar am scos-o și cu locuința, nu? Hai, zău, n-are rost să faci mutre... Uite, dacă ai impresia că e rușinos să cerem ba douăzeci și cinci, ba cincizeci, uite, le cerem dintr-odată o sumă mai mare: zece mii, douăzeci de mii și am terminat povestea. Împărțindu-i pe un an de zile, cheltuindu-i cu chibzuință (și tu vei fi o gospodină chibzuită! am lăudat-o intenționat) ne vom descurca de minune. Ai văzut, Toni chiar se pregătise să ne dea niște bani...

— Nu pot accepta...

— Dar dacă *profu'* s-ar fi oferit să ne împrumute? Dacă ar fi fost să stăm în vila Cantuniari?

— Nu încerc să-mi imaginez ce nu este. Nu pot...

— Încerci să te eschivezi de la un răspuns.

— Mă privește... Deocamdată tu ești dator cu un răspuns.

— Ce răspuns? Care răspuns?

— De unde facem rost de bani?! Ți-am spus că am nevoie de douăzeci și cinci de lei pentru...

— Știu! Pentru smîntînă! Și pentru salata făcută după rețeta dată de polonezul tău! Și pentru afurisiții tăi de cartofi! Pentru că sînt afurisiți! Și chiar dacă i-ai face, nu m-aș atinge de ei nici de-ar fi să mor de foame...

— Chiar să mori nu ți-aș da nici un cartof, fotbalist nenorocit ce ești!

— Decît să mă otrăvești cu mîncările tale academice, mai bine mă spînzur, lungană nenorocită și ciufulită ce ești!

Am mai strigat unul la celălalt preț de cinci minute, apoi, pentru că nu se putea altfel și nici nu ne lăsa inima, am căzut unul în brațele celuilalt și am făcut dragoste.

Dacă v-a dat cumva prin cap că acest fapt a fost de natură s-o calmeze pe tovarășa susamintită, vă înșelați. Iat-o reluînd discuția după vreo jumătate de oră:

— Perfect. Am să-ți fac pe plac...

— Știam!... m-am grăbit să-i spun.

— Renunț la smîntînă, la salata poloneză și la cartofii franțuzești... În rest la nimic. Și ca să-ți dau un exemplu de cum înțeleg eu să ne facem viața — deocamdată evident!, pentru că nu suport să fiu întreținută de nimeni, de-ai tăi sau de-ai mei, m-am hotărît să muncesc...

— Doar n-ai de gînd să renunți la facultate!... Trebuia s-o fi făcut pînă acum dacă voiai să te faci filatoare!

— Nu fi idiot, băiatu'! Vreau să muncesc, adică vreau să cîștig un ban în timpul liber.

— Treaba ta, te privește. Dar spune-mi și mie ce vrei să faci?

— Găsesc eu ceva... Voi avea grijă de bolnavii în vîrstă, am să fac injecții — nu e o afacere, dar nimeni nu se înghesuie la d-astea, am să croșetez — o scot eu cumva la cale... Dar tu la ce te pricepi? Ca fotbalist, vezi și tu, nu faci multe parale! Ei?

— Da, aș putea face muncă necalificată, sînt destul de vînjos... Vezi cîtă lume își face azi vile, e nevoie de brațe de muncă: la cărat moloz, la făcut mortar, la transportat cărămizi... Și mă mai pricep la instalațiile electrice, cred că aș putea da o mînă de ajutor... Lucrez ieftin și oamenii m-ar prefera pe mine...

Tot croindu-ne astfel de planuri de viitor m-am găsit prins de un entuziasm fără de margini. Poate într-adevăr Andra avea dreptate, poate era mai bine așa, nu ne strica nici unuia să punem niței osul la bătaie, simțeam mai bine gustul muncii și 'o mai mare bucurie știind că banii din mîna noastră îi cîștigasem noi.

— Toate bune pînă la urmă, dar ce ne facem acum? Ce mîncăm? Din banii pe care-i avem putem lua două borcane

de iaurt cu cîte un corn și două kilograme de cartofi. Ai putea face cartofi pai ...

— Ești un geniu, băiatu'. Ai să vezi că banii au să ne mai ajungă și pentru mîine ...

— Dacă tot sîntem la capitolul mărturisiri, află că am descoperit în frigider o butelie de Murfatlar, rămasă de cine știe cînd ... Prevăd că vom avea un prînz pe cinste!

— Băiatu', fugi la piață și adă cartofi! Ba nu, vom merge amîndoi. Doamna și domnul Manea vor ieși la cumpărături!

Așa a decurs prima zi în care ne-am hotărît să ne trăim viața după voia și după capul nostru. Și, se pare, n-a fost chiar atît de imposibil. Iar dacă cele multe care vor urma vor fi la fel înseamnă că eram pe drumul cel bun.

Chiar de a doua zi am dat sfoară prin țară; bătrînul Manea cunoștea lume multă, avea să-mi găsească el ceva. Cît pentru Andra nu-mi făceam griji, se descurca ea singură de toată minunea!

În ajunul Crăciunului am făcut bilanțul, pînă atunci ne ferisem și unul și altul să ne oferim prea multe amănunte. Ne străduiam doar să nu lipsim prea multă vreme de acasă și ca pușculița să nu fie niciodată goală. Ceea ce, trebuie s-o recunosc, nu era prea ușor. Trebuia să mă împart între învățătură, fotbal și, cum era și firesc, Andra. Deși ordinea, cel puțin pentru început, era inversă. Mi-ar fi fost extrem de ușor să rezolv problema cu ajutorul bătrînului Manea care m-ar fi ajutat financiar fără să-i sufle vreo vorbă Andrei. Dar nu voiam s-o mint, mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi aflat și atunci n-aș mai fi găsit nici o scuză. Or, chiar dacă n-ar fi aflat, nu voiam pentru nimic în lume s-o las să tragă ea de una singură, iar eu să mă lăfăiesc în pace și onor!

Andra a *tras* cu toată convingerea și s-a descurcat cum nu se poate mai bine, ceea ce a ridicat-o și mai mult în ochii mei. La un moment dat mi-a făcut rost și mie de lucru, astfel vreo două săptămîni am lucrat prin niște grădini de la marginea orașului la cules poame. De la trei după-masă (dacă n-aveam, vreunul din noi cursuri, lucrări, sau eu, antrenamente) și pînă seara tîrziu cînd se întuneca, culegeam mere și pere; era o treabă plăcută, sănătoasă și ne convenea teribil. Acolo am făcut cea mai grozavă cură de vitamine și care ne-a ajutat să trecem cu bine peste iarna grea care a urmat În rest Andra și-a văzut de treburi la spital, îngrijind de

bolnavi sau de vrîstnici (uneori lipsind de acasă chiar toată noaptea) sau, procurîndu-şi între timp o maşină de scris, făcînd mici lucrări la domiciliu.

— Zău, iubito, nu ştiu dacă are rost să ne încăpăţînăm... În loc să ne distrăm, să fim veseli, să simţim că sîntem şi noi tineri...

— Eu mă simt foarte tînără şi foarte bine dispusă... Nu mai avem mult, băiatu', şi ieşim din încurcătura asta. Pe urmă ai să vezi ce bine are să ne pară că ne-am tras singuri la suprafaţă!

Într-o zi m-a oprit pe stradă doctorul Todiraşcu. De cînd nu-l văzusem îi şi uitasem figura, mi-au trebuit cîteva secunde bune pînă să mi-l reamintesc, deşi după tot ce fusese între noi n-aş fi avut acest drept.

— Ce faci, domnule, unde te-ai ascuns de la o vreme? Şi unde ai ascuns-o pe fermecătoarea dumitale soţie — am încercat de mai multe ori să dau de voi, dar n-a fost chip să vă găsesc... Acasă nu staţi mai niciodată...

— E adevărat, nu prea stăm, am recunoscut, întrebîndu-mă ce voia de la mine.

— Trebuie să recunosc că m-ai învins, tu ai fost cel care ai cucerit-o pe Andra... Ce vrei, eşti mai tînăr, eşti celebru... Mă rog, nu-ţi port supărare, ştiu să pierd elegant! Felicitări, dragul meu, felicitări sincere...

— Mersi! i-am răspuns sec întrebîndu-mă dacă, aşa ca odinioară, Andra avea să-mi sară în ajutor.

— M-ar bucura să ne vedem într-o seară... Uite, mîine e sîmbătă, am invitat nişte prieteni, ce-ar fi să veniţi şi voi? Zău, mi-ar face o plăcere deosebită... Înţeleg, tinerii însuraţei sînt cumplit de egoişti în fericirea şi satisfacţiile lor, dar nu e bine să renunţaţi cu totul la viaţa de societate...

— Mulţumesc, dar trebuie să te refuz... (în fond de ce să nu-l tutuiesc şi eu, dacă el nu se jena?) Andra nu se simte prea bine...

Minciuna scornită pe moment avea să se întoarcă, cum n-aş fi crezut, împotriva mea. Deşi, sînt sigur, Todiraşcu ar fi găsit de îndată şi un alt pretext pentru a-mi servi ce-şi propusese.

— E bolnavă? N-am ştiut, te rog să mă ierţi dacă am gafat... Ce are? Vreau să cred că e ceva trecător...

— Da, bineînţeles, o simplă răceală... Nimic grav... Tipul mă călca pe nervi şi nu voia să priceapă una ca

asta. Sau spera să am iar istericale pentru a mă pune la punct?

Am auzit şi eu cîte ceva... Dar, vreau să te asigur, nu le-am dat nici o crezare...

— Nu pricep ce spui...

— Se pare că Andra îşi neglijează sănătatea... Face eforturi peste măsură de mari... Andra e o fiinţă fragilă, în copilărie a fost destul de bolnăvicioasă, tu n-ai de unde să ştii asta, pe-atunci n-o cunoşteai încă... S-a înhămat la tot felul de munci, lucrează nopţile pînă tîrziu, nu-şi acordă nici o clipă de răgaz, nu, nu e bine... Ştiu, a intervenit o neînţelegere între ea şi profesorul Cantuniari — n-aş putea să-ţi spun care din doi regretă mai mult această realitate nefericită, iar Andra, încăpăţînată, vrea să se descurce singură... Gestul e admirabil, e sublim, dar nu e pentru ea... Şi principalul vinovat al unei posibile drame vei fi doar tu!

— Ce te priveşte? am izbucnit nestăpînit.

— Ei vezi, abia acum te recunosc, îmi spuse cu o uriaşă satisfacţie. (Doamne, cît aşteptase această izbucnire a mea!) Domnule dragă, cînd te hotărăşti s-o iei de soţie pe fata profesorului Cantuniari, trebuie să ai ceva în traistă — ca să mă fac bine înţeles. Nu zic, e plăcut să apari la braţ cu o femeie atît de distinsă, de strălucitoare, dar între plăcere şi răspundere se cască o prăpastie imensă.

— Sînt grăbit, i-am spus şi am pornit brusc.

— Stai, nu pleca, n-am terminat încă... Dealtfel am să-ţi transmit şi un mesaj...

— Nu mă interesează nici un mesaj, nu aştept de nici unde aşa ceva.

— Rău faci, nu e bine să perseverezi în eroare. Ştii proverbul... Profesorul Cantuniari acceptă...

— Nu mă interesează ce acceptă sau ce nu acceptă profesorul Cantuniari. Între noi nu mai există nici un subiect

— Cu o excepţie: Andra!

— Adevărat: Andra. Dar din momentul căsătoriei noastre ea a încetat să mai aparţină şi profesorului. Evident: îşi dă seama şi singur de asta...

— Aş vrea să priveşti cu mai multă înţelegere demersul pe care îl face prin mine profesorul... Este un om de o foarte mare valoare socială şi profesională, un savant care face cinste nu numai ştiinţei pentru care şi-a jertfit viaţa, ci şi acestei ţări...

— Asta miroase a necrolog, l-am întrerupt dur. Nu mă interesează aprecierile dumitale, oricare ar fi ele. Sper să nu mă fi căutat numai pentru atîta lucru ...

— Uite ce e, tinere, eşti impulsiv, aşa cum şi eu sînt suficient de nestăpînit — ştim amîndoi prea bine asta. Pentru a nu ne crea inutil probleme, fă bine şi ascultă ce am să-ţi mai spun. Nu te voi reţine cine ştie cît, am treburi mai importante decît să-ţi ascult infantilismele!

— Poftim, sînt numai ochi şi urechi. O fac doar în speranţa că e ultima noastră discuţie.

— Şi eu aş dori acelaşi lucru. Uite: profesorul Cantuniari e deosebit de îngrijorat de ce i se întîmplă Andrei, de felul cum arată ea în ultima vreme ...

— A văzut-o undeva? S-a interesat de ea? Hai s-o lăsăm cu vraja ... Dealtfel Andra nu are absolut nimic, e sănătoasă ca mine şi ca tine ...

— Nu m-ai înţeles exact: profesorul Cantuniari se îngrijorează pentru aspectul moral al problemei ... După cum bine ştii, el a hărăzit-o pe Andra ştiinţei, şi-ar fi dorit-o apropiată colaboratoare ... Din păcate, întîlnindu-te, Andra a renunţat la tot şi, de parcă ar fi fost în transă, te-a urmat pe tine ... Greu, nespus de greu, profesorul a încercat să se împace şi cu această idee spunîndu-şi că poate, prin această căsătorie, Andra va fi fericită. Te rog să mă crezi, am contribuit şi eu la această acceptare, la această înţelegere superioară a faptelor; profesorului noţiuni cum sînt fericirea, dragostea, patima omenească, îi sînt ca şi necunoscute ... Asociindu-le cu ştiinţa, noţiunile sînt, evident, altele ...

— Sper să nu aştepţi şi mulţumiri ...

— Bineînţeles. Mai departe: aflînd că Andra îşi petrece timpul alergînd de la un bolnav la altul, că se scoală noaptea pentru a face injecţii de cinci lei bucata ... Nu, aşa ceva e de neacceptat, mînjeşte demnitatea, nobleţea numelui Cantuniari! Profesorul nu poate accepta una ca asta! În timp ce tu ...

— În timp ce eu ...

— Tu îţi omori vremea prin cantonamente, în escapade cu femei, în plimbări dintr-un oraş în altul ... Vrei, nu vrei, ai devenit întreţinutul Andrei!

— Şterge-o! i-am strigat. Şterge-o pînă nu te pocnesc din nou.

— Hai, fă-o, asta e tot ce ştii să faci ... Dacă vrei circ, circ să fie ... Eşti o puşlama nenorocită, asta eşti! Care, în

loc să se înhăiteze cu borfet pe măsura lui, a poftit la una dintre cele mai alese ființe ale acestui oraș... Îți vorbesc cu durere pentru că știi cît de mult am ținut la Andra... Îți vorbesc cu durere văzînd cît de jos a ajuns Andra... Ce vrei în definitiv? Dacă ai luat-o de soție numai din calcul, n-ai procedat înțelept. Nu în acest fel te puteai aranja... Trebuia să mă fi ascultat odinioară, puteam cădea la o înțelegere... Nici acum nu e prea tîrziu... Profesorul Cantuniari ar trece peste toate jignirile aduse și ar accepta ca Andra...

— Nu e vorba de Andra. Sau nu e vorba numai de ea. Mai exist și eu...

— Desigur, și tu vei primi o reparație. Care te va scuti să mai trăiești din micile ei cîștiguri... Zău, nu poți să te chinui nici tu așa, tu ești tip de lume, care ar vrea să azvîrle banii pe fereastră... Nababul fotbalist! Dacă vrei, să încercăm să-ți facem pe plac... În același timp, dă-i voie și Andrei să-și refacă viața...

— Asta e tot?

— Da. Deși aș avea încă suficient de multe de spus. Dar presimt că ți le spun degeaba... Spre regretul meu... Spre sincerul meu regret, se grăbi să adauge.

— În acest caz nu văd ce am avea să ne mai spunem. Atît doar că e bine ca atît dumneata cît și profesorul Cantuniari pe care, am înțeles, îl reprezinți, să renunțați să vă mai preocupați de noi... Greu, ușor, o s-o scoatem cumva la capăt. În rest: ce și cum, e o treabă care ne privește numai pe noi.

— Dă-mi voie, dă-mi voie, eu trebuie să dau un răspuns precis, sînt așteptat... Nu am voie să mă întorc cu poveștí... Nu știu cum vezi dumneata problema, dar, mi se pare, lucrul este mult mai complicat decît îți imaginezi...

— Eu nu-mi imaginez în nici un fel... V-ați propus cumva să mă despărțiți de Andra?

— Da. Dacă ai spus lucrurilor pe nume, cu atît mai bine.

— Oricum, răspunsul meu e inoperant în absența Andrei. Mai degrabă trebuia să fi vorbit cu ea. Doar ea e persoana în chestiune!

— Cu ea s-a și vorbit!

Mi s-a părut că Todirașcu m-a izbit din nou cu o sticlă în cap, dar n-am lăsat să se vadă nimic din starea mea.

— Îmi vine greu să cred una ca asta... Andra mi-ar fi spus din primul moment, între noi nu există secrete...

— În fiecare familie există cîte un secret, mai mare sau mai mic, badină voit Todirașcu. Nu ți-a spus, asta e altceva, nu ți-a spus *încă* mai bine zis. Avea nevoie și ea de o perioadă de reflecție, de meditație, trebuia să-și înfrîngă și ea anumite orgolii, trebuia să ajungă, și ea, la o înțelegere superioară a lucrurilor... Între timp, noi...

— Noi?! l-am întrerupt pentru a-mi permite astfel să-mi formulez mai bine răspunsul.

— Da. Eu și profesorul Cantuniari...

— Profesorul Cantuniari n-ar fi teribil de încîntat aflînd că a ajuns în coada dumitale! l-am întrerupt din nou răutăcios... S-ar putea să renunțe chiar la serviciile de ușier pe care i le faci!

— Dacă ai impresia că mă jignești, te înșeli! Prin urmare cu Andra s-a vorbit, a acceptat, punînd, totuși, o singură condiție: acordul tău! Vreau să cred că așa stînd lucrurile, n-ai să te încăpățînezi... Nu cîștigi nimic ținînd cu forța un om pe care nu-l mai leagă nimic de tine... E riscant, mai mult, e dezonorant... Tu ești tînăr, ai viitorul în față, ești celebru, viața ta va fi plină, vie, zgomotoasă, atît de diferită de viața așa cum o vedem noi... Prin urmare fă bine și renunță la Andra și urmează-ți neabătut calea... Tu ești un geniu în materie de fotbal, de ce vrei să te ratezi într-o existență măruntă... Gîndește-te bine... Dacă te hotărăști, dă-mi un telefon... Găsești numărul în carte...

— Nu e nevoie. Dacă e adevărat ceea ce mi-ai spus, vreau să zic dacă Andra a acceptat să se despartă de mine, eu unul n-am să mă opun...

— Știam că ne vom înțelege...

— Am spus: *dacă*...

— Bineînțeles... În această situație treaba e ca și aranjată... Dragul meu prieten, vreau să te asigur de întreaga noastră stimă și gratitudine... Profesorul Cantuniari va fi extrem de încîntat de atitudinea pe care ai dovedit-o... Și, te rog să fii încredințat, va ști să-și onoreze obligațiile... Înțelegi, hm, ce vreau să spun... La revedere! și Todirașcu se grăbi să dispară în tumultul străzii.

Am rămas tablou! Frumos mai fusesem jucat: prin urmare Andra era dispusă, dacă nu chiar dornică, să se despartă de mine! Atunci de ce se mai căsătorise cu mine, doar Todirașcu voise s-o ia de nevastă! Mai mult decît atît: dacă toate planurile erau făcute, de ce mie nu mi s-a spus nimic decît abia

acum? Sperasem din partea Andrei o sinceritate absolută — ce se întîmplase dintr-odată? În ceea ce privește al doilea argument — faptul că se omora muncind pentru a nu depinde de nimeni — a cui fusese ideea? Cine venise cu ea? Cine insistase pentru asta? Iar acum tot ea era cea care se plîngea de viața nedreaptă, dezonorantă pe care o ducea? Dacă-i pe așa, unul în dreapta, altul în stînga, am greșit, orice greșeală se poate îndrepta! În fond am să fac rost de trei mii de lei ca să divorțez de Andra, poate proful va depune chiar el suma pentru a urgenta treaba!

Toată după-masa n-am fost bun de nimic, de asta am ajuns să mă și cert cu Sir Stanley Mathews.

— Ce e cu tine, ce s-a întîmplat? Te miști de parcă ți-ar fi legate picioarele! Dacă n-ai chef, pleacă acasă!

— Asta am să și fac: plec!

— Dar ține minte: nu vreau să se mai repete! Ori faci o treabă ca lumea, ori sfîrșim prietenia!

Ce se întîmplase de-mi vorbea și el pe acest ton, doar nu era pentru prima dată cînd, indispus de cine știe ce, să nu-mi stea capul la antrenament. Dar niciodată pînă acum nu-mi vorbise cu atîta dușmănie, de parcă i-aș fi greșit cu ceva... Ori devenisem eu dintr-o dată excesiv de sensibil! Poate...

— Îmi pare rău, altă dată n-are să se mai întîmple!

M-am aruncat într-un taxi pentru a cîștiga timp, dar, așa cum am bănuit, Andra nu era acasă. Măcar să-mi fi lăsat un bilet dacă avea să întîrzie sau să lipsească toată noaptea... Povestea asta cu nopțile lipsite de acasă mi se părea brusc destul de suspectă... Cine mai auzise de una ca asta? Chiar dacă mîndria o împingea la excese, ce era prea mult, nu era bine! Cine știe azi, mîine unde mai ajungem... Dacă cele spuse de Todirașcu erau adevărate — și îmi venea tot mai greu să nu-i accept, chiar dacă parțial, vorbele, istoria acestor nopți în care nu fusese acasă era destul de tulbure. Nu-mi dăduse niciodată prin cap s-o controlez, să-i verific afirmațiile. De cele mai multe ori mă suna ea — dar de unde mă suna? De ce nu mă suna mai des, de ce nu mă sunase mai devreme? mă întrebam acum. Și care era adevărul-adevărat? Iar faptul că după aceste absențe Andra era, poate, mai caldă, mai tandră, mai atentă — trebuia să-mi fi dat de bănuit?

Am auzit sunînd telefonul, am fugit în camera de alături,

am ridicat receptorul, „alo" am spus, „alo, alo" a repetat vocea de la capătul firului, „tu eşti, Bebe?" m-a întrebat vocea, „nu, nu sînt Bebe" şi i-am trîntit receptorul, cine naiba era Bebe ăsta pe care-l căutau la numărul meu? Şi cum de-l căutau tocmai aici?

Dacă tot eram la telefon am format un număr de care nu mă mai folosisem de multă vreme, cel al casei Cantuniari, m-am întrebat dintr-o dată dacă nu cumva Andra se decise să se întoarcă în casa *profului,* iar toate vorbele ei despre demnitate, caracter, cinste, era, simplu, praf în ochi! Probabil se plictisise de prea mult bine — s-a mai auzit de astfel de treburi!, şi, din dorinţa de a schimba jocul, făcuse ceea ce făcuse. Iar cînd, din nou, se plictisise şi de nitică muncă, atunci revenise iar acasă, la viaţa fără de griji . . .

— Alo, da . . . Alo . . .

Pe moment am fost tentat să răspund, dar mi-era teamă să nu-mi fie recunoscută vocea. Deşi nu stătusem de vorbă, cred, decît o dată sau de două ori.

— Alo, cine e? reveni vocea iritată a *profului.*

Ce să-l fi întrebat, ce să-i fi spus? Dar dacă totul era o născocire a cretinului de Todirașcu, făcută numai pentru a mă scoate din sărite? Dacă, la această oră, cu adevărat Andra lucra? Iar eu nu aveam altceva mai bun de făcut decît s-o bănuiesc de crime imaginare! Aflu eu pînă la urmă, nu cad eu în plasa primului venit.

— Pardon! am rostit cu vocea schimbată, apoi am pus repede receptorul în furcă. Chiar mîine am să aprind o lumînare la biserică pentru a-mi fi iertat deranjul pe care i l-am făcut *profului.*

Seara tîrziu, după zece, m-a sunat Andra. Am ridicat receptorul plictisit, îmi era indiferent dacă era Andra sau altcineva, avusesem tot timpul să golesc o sticlă cu coniac, încît pur şi simplu nu-mi mai păsa de nimic.

— Ce e cu tine? m-a întrebat de parcă se aştepta să se petreacă un fapt ieşit din comun. Ce faci?

— Ce să fac: stau!

— Nu vii înaintea mea? E întuneric afară şi mi-e urît să vin singură . . .

— N-ai decît să iei un taxi, am mormăit în aparat; din fericire Andra nu mi-a deslușit cuvintele.

— Ce spui? Nu te-am auzit . . .

— Bine, vin. Unde eşti?

Mi-a indicat o adresă undeva în Gheorgheni, apoi a închis. Îmi era atît de silă de drumul care mă aştepta ca şi de discuţia care va urma încît îmi venea să mă spînzur. Pentru orice eventualitate, înainte de a pleca am dat pe gît două pahare cu lapte rece de la frigider şi mi-am ţinut cîteva clipe capul sub apă. Refăcut cît de cît, mi-a revenit curajul şi am pornit în întîmpinarea Andrei.

— S-a întîmplat ceva? m-a luat la fix de cum m-a văzut sosind în staţia de autobus.

— Nu, nimic...

— Foarte bine. Sînt atît de obosită încît numai de vreo dispută cu tine nu-mi ardea...

— De unde pînă unde dispută? mi-a sărit ţandăra. Ai făcut ceva sau am făcut ceva — am îndulcit-o pe dată — de trebuie să ne facem socotelile?

— Nu. Am spus doar aşa... Tu ai cinat?

— Nu. Am băut ceva coniac...

— A fost cineva la noi?

— Nu. Aşteptai pe cineva?

— Pe cine să aştept? Cred totuşi că s-a întîmplat ceva. Ai face mai bine să mă lămureşti ce şi cum, n-am chef să trag din tine vorbele...

— Cred că era de datoria ta să-mi fi spus şi mie, nu să mă laşi caraghios în lume...

— Ce-ai spus?

— Oricum, avem unele obligaţii unul faţă de celălalt... Am spus obligaţii...

— Asta am înţeles. Ştii ce, hai s-o lăsăm pînă acasă, îmi displace să ne certăm pe stradă.

— Cum vrei! Prin urmare tot îmi ascunzi ceva, i-am mai spus, dar Andra a refuzat să-mi răspundă.

— Dacă eşti cu capsa pusă, preferam să nu fi venit acasă, îmi spuse de cum am intrat în casă. Iartă-mă două minute, mă duc să mă schimb. Am să mă urc în pat, n-ai să te superi dacă te ascult de acolo...

— Nici o supărare... Bei ceva? am întrebat-o după ce reveni în cameră. Am descoperit o sticlă cu coniac...

— Da, nu te refuz... Sînt foarte obosită...

I-am turnat într-un pahar înalt, i-am pregătit şi unul cu sifon, i le-am oferit pe o tavă, apoi m-am retras în fotoliul pe care-l *înfiasem* din clipa în care mă mutasem în casa lui Dinu Manea.

— În sănătatea ta! îmi ură Andra.

— O spui de parcă s-ar cădea să fiu bolnav, am răbufnit violent. N-am nimic, nu sînt bolnav.

— Nu știu ce ai, ce s-a întîmplat, dar poate ar fi mai bine s-o lăsăm pe mîine... Ești prea pornit și nu știu de ce!

— Mîine ai să-mi propui s-o lăsăm pe poimîine, poimîine s-o lăsăm pe răspoimîine și tot așa mai departe... Pînă cînd lucrurile se vor aranja și păsărica-și va lua zborul... În clipa aceea m-am pomenit cîntînd: „Păsărico, mută-ți cuibul ." (neștiind mai departe textul, am murmurat doar melodia).

— Nu, nu mai vreau, îmi restitui Andra paharul din care nu știu dacă înghițise de două ori.

— Ce-o mai fi făcînd *profu'?* am luat-o eu mai pe departe în clipa în care m-am întins după tava cu pahare.

— Ce-ți veni să mă întrebi? Cunoști prea bine situația dintre noi, nu-l caut, nu mă caută, nu ne vedem... Uite ce e, băiatu', n-am chef de jocuri de societate, n-o să mă apuc să ghicesc ce vrei să-mi spui: rece, călduț, din nou rece, fierbinte... Spune-mi ce ai, pentru că ceva te apasă...

— Spune-mi ce e între tine și Todirașcu!

— Între mine și Todirașcu? căscă ochii mari Andra. Cred că ești nebun de-a binelea.

Violența cu care tresărise la auzul numelui ca și riposta din clipa următoare m-au îndemnat s-o cred; dar dacă juca un teatru de să bage în mormînt nu știu cîți profesioniști ai scenei?

— Mi s-a spus...

— Cine ți-a spus și ce ți-a spus? Pînă cînd nu-mi spui cine ți-a vîrît aceste prostii în cap, refuz să-ți răspund.

— Prin urmare tot este ceva...

— Nu, nu este nimic... Absolut nimic.

— Ei bine, află că l-am întîlnit pe Todirașcu.

— Prin urmare asta era... Cu el ai băut?

— Pardon, eu nu beau cu oricine, trebuia să știi!

— Atunci ai băut singur, da?

— Cam așa ceva, am recunoscut rușinat.

— El ți-a împuiat capul cu fel de fel de bazaconii, el și nimeni altul, știu...

— De ce bazaconii... Poate e adevărat...

— Ce să fie adevărat?

— Că vrei să pleci de lîngă mine... Că vrei să mă părăsești...

— Ha, ha, ha!

— Nu rîde, că nu e de rîs! am amenințat-o. Dacă ar fi fost de rîs, nu m-aș fi chinuit toată ziua... De cînd am aflat, nu mai sînt bun de nimic!

— Of, băiatu', primul idiot care-ți îndrugă baliverne găsește la tine crezare... Nimic nu e adevărat, zău! Știi bine că Todirașcu s-a ținut de capul meu, voia să ajungă prin mine în grațiile profesorului... Avea nevoie de mine ca de o trambulină... Iar tu i-ai încurcat niște planuri! Era firesc să încerce să se răzbune...

— A stat de vorbă cu tine... Ați căzut de acord... Nu mai aveați nevoie decît de asentimentul meu...

— Și i l-ai dat?

— Într-un fel: precizîndu-i că dacă te-ai hotărît să pleci, eu n-am să mă opun. Dragostea cu forța nu se poate...

— Ei bine, află că eu nu ți-aș fi dat drumul... Eu te-am luat pentru a te avea numai al meu, nu pentru a te ceda primei venite! Ar fi trebuit să știi asta din prima clipă.

— Prin urmare nu e adevărat?

— Hai, nu mă mai chinui, sînt obosită.

— Și nu l-ai întîlnit nici pe Todirașcu?

— Mă vezi stînd de vorbă cu el după tot ce a fost între noi? Băiatu', n-ai aflat încă cine sînt eu...

— Dacă e așa cum spui tu, atunci e bine, m-am trezit zburdînd de fericire. De ce nu m-ai sunat mai curînd, să mă liniștesc, să nu mă lași să-mi treacă toate prostiile prin cap? am certat-o mai apoi. Dacă te-aș pierde, nu știu ce s-ar întîmpla cu mine...

— Of, mă sperii... De n-ar fi coniacul din tine, mi-ar fi frică să mai rămîn aici! Acum vino lîngă mine, încearcă să dormi... Pînă dimineață are să-ți treacă...

— Nici nu știi, fată dragă, cît de mult te iubesc, i-am șoptit ghemuindu-mă lîngă ea.

Andra era caldă, mirosea ca un cîmp în floare, mă topeam nu alta lîngă ea, lumea revenise din nou la limitele sale de dinainte, totul era frumos și calm și pur și o iubeam pe Andra și ea mă iubea pe mine și toate scornelile lui Todirașcu nu ne atingeau pe nici unul.

— Nu, nu eram gelos, i-am mărturisit mai tîrziu, după ce mă liniștisem, mă simțeam doar jignit pentru faptul de a-l fi preferat pe Todirașcu pe care, în urmă cu cîteva luni, îl dădeai pe ușă afară! Așa cum mă jignea presupusa ta trădare!

— Băiatu', nu insista pe tema asta, s-ar putea să mă superi... Şi nu suport să fiu la nesfîrşit bănuită...

— Stai blînd, trebuie să accepţi că nu e plăcut să ţi se spună pe nepusă masă ce mi s-a spus mie. Nu-ţi fă griji, cu Todiraşcu am să discut eu...

— Treaba ta, dar să nu-mi vii cu ochiul vînăt sau cu capul spart! Nu de alta, dar pentru tine tratamentul va costa dublu. Şi nu ştiu dacă vei avea bani destui...

— Am să fac tot posibilul să am un cap spart. În această situaţie vei fi obligată să mă îngrijeşti... Şi să rămîi tot timpul lîngă mine... Cît despre bani, dă-i naibii, azi, mîine am să ajung milionar Mi-a citit o ţigancă în palmă...

— Perfect. Prin urmare m-am orientat bine preferîndu-te pe tine oricui altcuiva... Ascultă, băiatu', ce-ar fi să...

— Ce-ar fi să...? m-am arătat curios.

— Uite... Să zicem... Nu, nu-ţi mai spun... O lăsăm pe altădată...

— Cum vrei... Ştiu eu aiurelile tale!

Ca făcut, n-am aflat niciodată ce-a vrut să-mi spună Andra în seara aceea. Şi nu-mi va fi dat să mai aflu niciodată!

12. Peste un an, toamna, la sfîrşit de septembrie, după ce scăpasem cu bine şi unul, şi altul de examene, ne tipăream primele cărţi de vizită: „Andra Manea-Cantuniari, medic" — Andra, iar eu — „Radu Manea, inginer". În sfîrşit deveniserăm cineva!

— De ce n-ai adăugat şi „fotbalist"? mă tachină Andra. Crezi c-o să te mai cunoască aşa cineva?

— Dar tu de ce ţi-ai agăţat în coadă şi numele *profului*? Pentru ca să ţi se deschidă toate porţile? m-am răzbunat pe dată. În orice caz, permiteţi-mi, doamnă doctor, să vă felicit cu ocazia absolvirii facultăţii şi a susţinerii examenului de stat. Şi să vă urez multe succese în nobila dumneavoastră activitate de viitor pusă în slujba ocrotirii sănătăţii oamenilor!

— Permiteți-mi la rîndu-mi să vă felicit, domnule inginer, cu prilejul absolvirii facultății și a susținerii lucrării de diplomă, și să vă urez trainice izbînzi în opera de construire a noii societăți! nu se lăsă mai prejos Andra.

Am turnat coniac în două pahare, am zis fiecare în grabă *cin-cin* și le-am ras de parcă ar fi fost apă. Evenimentul, orice ar zice lumea, merita sărbătorit, iar nouă ne convenea să-l sărbătorim astfel.

— O să-mi permiteți, stimată doamnă doctor Manea-Cantuniari, să vă invit în seara asta la restaurant. Am organizat o mică agapă... Am invitat și cîțiva prieteni...

— Accept cu plăcere invitația dumneavoastră, domnule inginer Manea. Sînt convinsă că voi petrece o seară de neuitat!

De fapt eram invitații lui Sir Stanley Mathews, se părea că societatea Andrei și a mea îi făcea plăcere.

— Cine mai vine, iubitule? se fandosi Andra. Nu vreau să apar cu o toaletă nepotrivită evenimentului... Și societății...

I-am explicat atunci ce și cum, Andra n-a părut cine știe cît de bucuroasă, a strîmbat din nas și mi-a întors spatele.

— M-am săturat de discuțiile voastre fotbalistice! Nu faceți decît să vă minunați de șutul lui Beckenbauer, de fentele lui Müller sau de inteligența lui Eusebio...

Tot se legase ceva în materie de fotbal de tovarășa, mi-am spus, nu mă poate face de rîs cînd o fi să vină vorba de minunea asta care se numește fotbal!

— Ce se tot ține de capul tău Sir ăsta? Ce mai are cu tine, tu ai terminat școala, gata, ești inginer... De-acum, loc tineretului... Ce mai puneți la cale?

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai dovedi mai multă judecată, vezi bine că eu sînt cel care cîntă în casă! Ai uitat că de cîteva săptămîni soțul dumitale este inginer stagiar la un institut de proiectări? Pe cînd tu nu ești decît un biet încurcă-lume!

— Ai dreptate, scuze... se maimuțări cucoana. Iar dacă pe mine mă repartizează mai știu eu unde la capătul lumii, tu ce-ai să faci? Vii după mine?

— Nici gînd! N-o să-mi ratez eu viitorul din cauza ta! Nici chiar așa! am continuat amuzat. Dealtfel nu-mi fac eu griji, doamna Manea-Cantuniari va găsi ceva, undeva, ca să nu fie despărțită de al ei dulce soț!

— Chiar crezi că e posibil?

— Pesemne de asta ne-a invitat Sir Stanley numai pe noi doi. Astfel de treburi se aranjează la un pahar cu vin...

— Perfect. În acest caz ne îmbrăcăm la mare gomă, evenimentul merită!

De fapt, totul era ca și aranjat, dar n-avea rost să i le spun pe toate Andrei, cine știe în ce moment avea să aibă iar un acces de orgoliu și să dea totul peste cap. Cele întîmplate în ultimul an mi-au fost învățătură de minte. Era mai bine să le afle încetul cu încetul, să aibă impresia că lucrurile sînt complicate, că se rezolvă cu mare greutate, că nimic nu ți se servește pe tavă dacă nu lupți. Sir Stanley se angajase să poarte în așa fel discuția încît să nu-i dea de bănuit Andrei, amănuntele vor fi servite printre discuții oarecare, amuzante, prin urmare învelișul — seara petrecută la restaurant — trebuie să fie strălucitor.

În urmă cu cîteva ore, pe cînd eram singur acasă, sunase *proful*. A trebuit să mă stăpînesc de-a binelea pentru a nu pune imediat receptorul în furcă.

— Aș vrea să vorbesc cu Andra! *Proful* vorbea dur, repezit, de parcă m-ar fi avut la dispoziție.

— Cu cine doriți să vorbiți? mi-am transformat vocea făcînd-o, zic eu, de nerecunoscut — asta pentru a-mi bate joc de insolența *profului* care nu se îndurase nici măcar să-mi zică un simplu „bună ziua"!

— Dă-o pe fiică-mea, nu te mai maimuțări, nu-ți stă bine!

Avea nas de copoi *proful*, mă mirosise din primul moment — sau nu eram eu bun de actor?!

— Regret, nu este acasă...

— Unde e?

Proful devenea impudic cu întrebările sale. Oricum, mi-am zis, este tatăl Andrei, n-avea rost să-i plătesc cu aceeași monedă.

— Nu știu... A ieșit să-și cumpere ceva... Voiați să-i vorbiți...

— Imaginează-ți că da. Am și eu acest drept, nu?

În clipa aceea mi-a sărit țandăra.

— Nu, nu aveți acest drept!

Pentru două secunde *proful* nu scoase nici un cuvînt, îi marcasem o boabă, ce mai! Drept urmare dumnealui, în cele ce am discutat, își mai pierduse din aroganță. Dar, vulpe, nu lăsă să se vadă asta — aveam însă și eu mirosul fin și l-am simțit de îndată.

— Uite ce e, tinere...

— Dacă aveți să-i transmiteți ceva, am să-i comunic Andrei că ați căutat-o... Deși nu știu dacă Andra va dori să...

— Nu mă interesează ce crezi dumneata...

*Profu*l mă provoca, *profu*l se credea stăpînul lumii, dar dacă-și închipuia că astfel mă punea cu botul pe labe, se înșela.

— Mai aveți să-mi spuneți ceva?

— Nu. Adică da... Spune-i să mă sune de îndată! Oricum, sînt tatăl ei, vreau să știu ce face...

Spusese *oricum!* Nu știu dacă acest cuvît i-ar fi făcut cine știe ce plăcere Andrei.

— Știi ce? zise brusc *profu*l. Nu e bine să ne războim la nesfîrșit, totul are o limită, și în bine și în rău... Dacă Andra tot n-a făcut ceea ce am dorit eu, ceea ce se cădea să facă, de-acum e prea tîrziu să se mai răzgîndească... Prin urmare gata: vă aștept mîine la prînz! La revedere!

Și pac! gata, mi-a și pus receptorul în furcă. Prin urmare domnul doctor Cantuniari se dăduse învins, dar nu voia să recunoască asta; tot el încrîncenat, tot el cu nasul pe sus!

— Te-a căutat *profu*l, i-am spus Andrei mult timp după ce revenise acasă. Ezitasem înainte de a-i da această veste, nu eram sigur dacă merita să ne stricăm seara.

— Ce voia? întrebă cu totul indiferentă Andra. L-a prins dragostea de noi? Îmi duce dorul?

— Nu știu. Ne-a invitat pe mîine la prînz...

— Se pregătește să joace scena „întoarcerii fiului rătăcitor"? Mersi, nu gust fabulele biblice!

— Cum dorești, mie mi-e tot una, eu n-am făcut decît să-ți transmit cuvintele lui.

— Cum era? mă întrebă mai tîrziu.

— Nu înțeleg ce vrei să spui...

— Nu, nimic... Nu știu ce-am vrut să te întreb...

— Dacă te-ai decis să nu mergi, ar fi necesar, cred, să-i comunici hotărîrea ta.

— Nu. N-ai decît să-l suni tu dacă vrei.

— Ce-ar fi să-l suni tu? Poate are, totuși, să-ți spună ceva... În fond nu v-ați văzut de mai bine de un an... Sau...?

— Sau, ce?

— Chiar nu v-ați mai întîlnit?

— Nu. Nici n-aveam cum, *profu*l a lipsit mult de acasă, în toamnă a fost plecat în străinătate pe cîteva luni...

Prin urmare Andra se interesase de el, ştia tot ce face, aflase despre orice mişcare a lui. Departe de mine de a o condamna, în fond eu n-aveam nimic de împărţit cu el, s-ar putea ca în locul şi la vîrsta lui, să procedez şi eu exact la fel! Deşi *profu*l se purtase, cel puţin o dată, nedrept în ceea ce mă privea, nu judecase cu dreaptă măsură.

— Nu. Nu cred că a venit încă momentul să ne întîlnim. Am risca să ne certăm din nou.

— Cum vrei. Eu unul mi-am făcut datoria.

— Bun. În acest caz te rog să nu mai discutăm despre asta. Nu vreau să-mi strici seara.

Mă rog, îl sună — bine, nu-l sună, şi-atunci e bine, treaba lor, să se descurce cum ştiu. Oricum, îmi venea greu pînă şi să-mi imaginez că între mine şi Toni ar putea să existe astfel de relaţii. Sau între mine şi Magda. Eram cu toţii altfel de oameni. Şi speram ca, la rîndu-i, Andra să se schimbe şi ea.

Înainte de a ne duce la întîlnirea cu Sir Stanley Mathews am trecut pe la ai mei.

— Iubitule, ce dor mi-a fost de tine! se gudură Andra pe lîngă bătrînul Manea. Nu te-am mai văzut de mult timp...

Ai mei fuseseră plecaţi aproape o lună la nişte rude de-ale lor de prin Moldova, abia sosiseră în noaptea trecută.

— În seara asta rămîneţi cu noi! decretă Magda. V-am sunat toată ziua, nu ştiu pe unde mi-aţi umblat. Tocmai mă pregăteam să-l trimit după voi pe Toni... (se învăţase şi mama cu „Toni"!)

— V-aş fi adus legaţi, interveni şi Toni. Prea vă faceţi de cap, zău aşa, n-aveţi pic de respect! glumi el.

— Nu s-ar putea să renunţăm la seara de la restaurant? mă întrebă Andra. Compania lui Sir Mathews nu-mi face cine ştie ce plăcere...

— Regret, e obligaţie protocolară! Nu putem renunţa în nici un caz...

— Du-te tu singur, eu am să rămîn aici cu Magda şi Toni. O să ne distrăm de minune chiar şi fără tine...

— Uite ce e, draga mea, m-am cam înfuriat, n-are rost să mai discutăm. E o treabă importantă, le-am explicat alor mei, antrenorul m-a rugat să-i rezolv o problemă... Înţelegeţi şi voi, nu pot să-l refuz, dealtfel ori de cîte ori am apelat la el a arătat o deosebită înţelegere... Cine ştie, dacă

nu era el, astăzi călcam noroaiele pe cine știe ce șantier... V-ar fi convenit?

— Nu, vai de mine, spuse de îndată Magda. Nici gînd să pleci de lîngă noi.

— Așa ziceam și eu. Prin urmare fiți oameni de înțeles și s-o lăsăm pe altădată... Eventual mîine, dacă tot insistați. Acum am trecut pe la voi doar să vedem dacă sînteți bine mersi. Totul e în ordine, da? Perfect, le-am spus fără a aștepta răspunsul, mîine la prînz sîntem la voi.

Am sosit la întîlnire cu o precizie desăvîrșită — nu suportam să aștept sau să fiu așteptat. Sir Stanley Mathews venise împreună cu Hanna, soția lui și Catarina, sora acesteia, două frumuseți care făcuseră în urmă cu ani la Oradea multe furori. Aici le și cunoscuse dealtfel Sir Stanley, apoi, căsătorindu-se, o adusese cu el pe Hanna, mai tîrziu pe Catarina. Gurile rele spuneau că le iubea în egală măsură pe cele două surori — locuiau toți trei în aceeași casă, dar eu nu credeam o iotă din toate aceste tîmpenii. Andra se înțelegea bine cu Hanna, avea să-i placă cu absolută precizie și Catarina, fusese profesoară undeva prin Apuseni, acum era manechin la Casa modei, o tipă plăcută, talentată cred, cu priză la public. Îmi plăcuse cîndva și mie de ea, bănuisem chiar la un moment dat că Sir Stanley își pusese în cap să ne căpătuiască pe unul cu celălalt, dar intervenise apoi povestea cu Andra și el, demn, dăduse îndărăt.

— Totul e ca și aranjat! îmi șopti Sir Stanley într-un moment în care cucoanele erau ocupate să foarfece soția extrem de tînără a unui academician aflat într-o — evident, tot academică companie la una din mesele alăturate. Am discutat, am sondat terenul, am rezolvat și cealaltă problemă. Cîteva zile răbdare și repartizarea va veni și ea. Sînt fericit că am reușit să isprăvim totul cu bine.

— Nici aici nu vreți să terminați cu poveștile voastre? se plînse frumoasa Catarina. Mi-e silă de bărbații care nu fac decît să discute tot timpul. Sînteți mai răi ca femeile...

— Iartă-ne, Catarina, dar vă vedeam ocupate cu cei de la masa vecină... Nu voiam să vă stricăm plăcerea...

— Spune și tu dacă ăștia nu merită să-i scuipi în față! O vezi pe curvișteina asta mică, ieri, alaltăieri mai făcea trotuarul cu douăzeci și cinci de lei, și-acum iat-o de braț cu, nici mai mult, nici mai puțin, decît cu un profesor universi-

tar ... Cum naiba de reușesc unii să-și piardă chiar în halul ăsta mințile pentru o femeie?!

— Nu te enerva Catarina, încerca s-o împace Hanna, tot nu schimbi nimic cu asta. Veșnic se vor găsi babalîci căzuți în mintea copiilor! Asta umblă cu vîrsta! rîse zgomotos.

— Tot mai bine să discutăm de fotbal, n-am răbdare de fleacurile voastre ...

— Ia nu mai fă pe fariseul, știu eu prea bine că-ți place să tragi cu urechea la toate, îl demască Hanna. Așa e el, fetelor, nu vrea să se afle că au început să-l intereseze și pe el fetișcanele ... Noi figurăm la capitolul „trecut"!

Veșnic se tachinau cei doi soți deși, lucru știut și răsștiut, ei doi constituiau un model de căsnicie.

— Ai emoții? deschise Hanna discuția, probabil pregătită de Sir Stanley.

— Nu, de ce să am? răspunse mirată Andra.

— Mîine e repartizarea, nu-i așa?

— Eh, mare lucru! S-o găsi undeva vreun loc și pentru mine. Nu-mi fac sînge rău din atîta lucru ...

— Ba să-ți faci, interveni Catarina, știu eu prea bine ce înseamnă să pornești cu valiza prin lume. Deși, pînă la urmă, tot m-am aranjat într-un fel ... Dar nu e bine să-ți părăsești locul în care ai crescut.

— Basme! se încăpățînă Andra s-o contrazică. Dau cu banul și unde o fi să pice, acolo am să mă duc ...

— Vezi să nu ți se ridice un monument, scumpo! interveni și Hanna. Te văd eu la anu' ...

Asta-mi plăcea la Andra — nu-și dădea aere cînd nu era nevoie. Ce rost ar fi avut să le spună că fusese prima pe an, luase cele mai mari note, n-avea nici un fel de problemă în privința postului. De asta îi venise ușor și lui Sir Stanley să se grozăvească, nici el, nici eu nu-i aranjasem ceva Andrei, se aranjase ea singură! Eventual noi îi netezisem calea sau găsisem soluțiile cele mai potrivite!

— Nu vă mai amestecați și voi în treburi care nu vă privesc! își puse la punct soția și cumnata Sir Stanley Mathews. Am venit aici să ne distrăm, nu să ne facem planuri de viitor ...

— Perfect de acord, Sir! am aprobat zgomotos. În loc să bem și să dansăm, sectorul feminin aici prezent ne împiedică în muncă. Dacă se mai repetă astfel de fapte ...

— Le scoatem din lot! acceptă antrenorul. Găsim noi cadre mai juste, mai înțelegătoare...

— Bineînțeles, bineînțeles! rîse prelung Catarina, ți-am spus eu mai demult, Hanna, că bărbatul-tău e un parșiv!

— Ce-ar fi să dansăm? propuse Andra. N-o să vă supărați dacă pentru început am să-mi invit soțul?

— Vai de mine, așa se și cade, se grăbi să accepte toată lumea. Vă rugăm...

— De mine nu trebuie să vă faceți griji, am pus deja ochii pe un academician, peste două secunde am să dispar cu el, adăugă Catarina. Sau poate cu unul din francuzii de la masa cealaltă, sînt mai tineri, mai *comme il faut!* V-am dat gata cu franțuzeasca mea, nu-i așa?

— Nu-i cine știe ce... îmi șopti Andra de îndată ce am pătruns pe ring. Preferam să nu fi venit.

— De ce? Sînt simpatici toți trei... După ce ne mai încălzim, ai să vezi că au să-ți placă...

— Dacă tu așa vrei... A propos, băiatu', sper că n-ai să te ții de capul domnului antrenor ăsta al tău...

— Ce vrei să zici? Habar n-am!

— A nu se face pe naivul! Nu suport să se ocupe cineva de min nu simt nevoia, clar?

— Se poate să mă bănuiești de astfel de treburi? am întrebat-o cu sufletul îndoit de teamă.

— Bine. Țineam doar să te avertizez. Și dacă n-am să fiu repartizată aici, ce-ai să te faci?

— Ei bravo! Doar tu ai fost prima pe an, nu? Cine mai poate emite vreo pretenție oricît de mică?

— Ei da, am fost! răspunse orgolioasă Andra. Pe cînd tu nu!

— În acest caz trebuia să-ți fi luat și tu un academician, vezi și tu, se poartă astăzi, i-am răspuns ofensat.

— Taci, prostuțule, știi că numai pe tine te iubesc. Nu te lua după tot ce-ți spun, și-și culcă pe umărul meu capul.

Formam o pereche potrivită; dansînd, am surprins cîteva priviri invidioase. E drept, Andra era cum nu se poate mai frumoasă, stîrnea patimi, pasiuni... Așa cum făcusem și eu o pasiune teribilă pentru ea.

Înainte de douăsprezece ne-am luat rămas bun de la Sir Stanley și de la cele două încîntătoare doamne care îi țineau compania și am plecat. Andra mai avea o treabă de rezolvat,

o treabă absolut presantă care nu putea fi amînată pe a doua zi.

— Şi dacă te prinde? am întrebat după ce mi-a spus ce-avea de gînd să facă.

— De ani de zile fur flori şi nu m-a prins nimeni. Dacă în preajma unui eveniment important pentru mine nu rup cîţiva trandafiri din parc, nu am noroc a doua zi. Verificat! Paraverificat! Dacă nu crezi ...

— Cum să nu cred! n-am vrut să-i stăvilesc pasiunea pentru fleacurile băbeşti. Iar dacă totuşi te prinde, spune-i miliţianului că eşti nevasta fotbalistului Manea! N-o să-ţi facă nimic, ba o să te mai şi ajute ...

— Bine. Tu rămîi aici, am să mă descurc singură.

După nici zece minute Andra reveni cu un buchet superb de trandafiri. De-acum nu mai aveam nici o grijă, a doua zi totul avea să fie în ordine!

— Eşti o nepotolită! i-am spus acasă. Poate de asta îmi şi placi ...

— Bine că ţi-ai dat însfîrşit seama! şi azvîrli o pernă după mine. Mă aşteptam s-o fi descoperit de mai demult.

— Aşa eşti tu — misterioasă! Te laşi greu descifrată ... Cine ştie dacă o să te cunosc vreodată cu adevărat.

— Ascultă, băiatu', ştii ce-am vrut să-ţi spun toată seara?

— Ai vrut să-mi spui ceva? Nu mi-am dat seama.

— Imaginează-ţi! Ce crezi, o să facem noi doi, ăştia, faţă?

— Iar întrebările tale profunde! ...

— Iar. De-acum înainte gata joaca, trebuie să ne punem serios pe treabă. Zici că vom reuşi?

— Cred că da. Nu-i cine ştie ce ...

— Şi eu zic la fel. A propos, ce nume vrei să le dăm?

— Cui? am întrebat căzut din cer.

— Dacă o să avem copii ... Îţi dai seama că odată şi odată tot vom avea cîţiva copii. Vreau să te gîndeşti şi tu ...

— Am să mă gîndesc, i-am spus. Dar acum e tîrziu, dormi. Mîine trebuie să fii odihnită.

— Bine, am să dorm dacă aşa vrei tu.

— Noapte bună, Andra.

— Noapte bună, băiatu'. Şi vezi să visezi frumos.

Poate urarea Andrei m-a făcut să visez frumos. Nu reţin ce-am visat, ştiu doar că fusese ceva cu adevărat de basm. Ceva din care nu se putea să lipsească Andra.

13. A doua zi, puţin după douăsprezece, Andra m-a sunat la birou.

— Alo, băiatu'?

— Eu sînt. Spune ce-ai făcut...

— Bulibăşeală mare! Am căzut!

— Cum o să cazi? Ce, e pe căzute?

— Nu! Da' ca şi cum ar fi!

— Hai nu mă mai fierbe... Vrei să nu mai pot lucra toată ziua?!

— Trebuie să plec...

— Unde să pleci?

— Am luat Malurile...

— Ce face?! Simţeam că-mi ies din fire. De unde vorbeşti? m-am răstit apoi la ea.

— De la telefonul public din faţa biroului tău. Dacă binevoieşti să-ţi scoţi mutra la lumină, ai să mă vezi.

— Cobor imediat! şi am pus receptorul în furcă.

— Nici dacă te aruncai pe geam nu soseai atît de curînd, rîse Andra. Ce atîta grabă?

— Ce-i tîmpenia asta cu Malurile?

Din partea Andrei te puteai aştepta la orice! Iar faptul că în vara trecută se simţise atît de bine acolo era un argument pentru alegerea acelui sat prăpădit!

— Am luat Malurile, zise ea cu multă convingere.

— Bine... Mă rog... Nu puteam jura că spunea adevărul sau îşi făcea de cap cu imaginaţia... Dacă aşa ai vrut... Dacă ai simţit nevoia să mergi la Malurile... Nu zic, e frumos acolo... Marea... pescăruşii... Mă rog, ai ales, treaba ta...

— Tu ce-ai să te faci singur?

Prin urmare nu glumea!

— Ei, am să mă descurc eu într-un fel...

— Bineînţeles... Ai să vii la mine cînd ai să poţi... Am să-mi iau şi eu din cînd în cînd cîteva zile... Ei, trei ani trec repede, nici nu ţi-ai dat seama şi hop, gata!

— Dar cum de-ai ales tocmai Malurile? Doar erai prima pe listă, puteai să obţii şi Clujul! Erau şi-aci cîteva locuri...

— Era cît pe ce să aleg Clujul dar chiar în clipa aceea, venită de nu ştiu unde, aparţinînd nu ştiu cui, o voce mi-a şoptit: „Ia Malurile... Abia acolo ai să fii fericită..." Mai ţii minte, băiatu', cît de fericiţi am fost în vara aceea?

— O voce mai deșteaptă n-ai putut să-ți găsești? Vino să bem ceva! am luat-o de braț și am traversat în fugă strada. O mașină era gata să ne izbească, șoferul se apucă să înjure, dar i-am arătat pumnul.

— Dacă dădea peste noi, adio Malurile!

— Ce naiba au nevoie de medic la Malurile? m-am întrebat după ce am dat peste cap un pahar plin cu coniac. Bărboșii de acolo nu se îmbolnăvesc niciodată...

Îl cunoșteam pe Babenco de ani de zile, nici el, nici numeroasa lui familie nu avusese vreodată nevoie de îngrijirea unui medic! Și-atunci ce-i venise cucoanei ăsteia să aleagă tocmai Malurile?

— Ce știi tu...

— N-ai găsit și tu un sat mai apropiat, dacă tot ți-a dat imbold vocea aceea?

— Poate vii și tu la Malurile...

— Ce să fac acolo? Să repar bărci cu motor? Să proiectez instalații de prins pești? Să construiesc un pod peste mare?

Îmi venea să urlu de furie. După ce lucrurile păreau rezolvate cum nu se poate mai bine, vine deșteapta asta și dă totul peste cap! Auzi, domnule: vocile! Mă rog, o privește, n-o să mă enervez eu pentru dumneaei!

— Cînd trebuie să pleci?

— Imediat. Chiar astăzi... Voi trece pe la agenție să-mi iau bilet...

Vestea primită m-a năucit de tot, îmi luase cheful de viață, mă îndemna la sinucidere. Așa-mi trebuie dacă-mi luasem de nevastă o femeie deșteaptă, ambițioasă, orgolioasă... Ei, să fi fost acum Eva în locul Andrei, cu totul alta ar fi fost situația... Am mai cerut încă un coniac, l-am dat și pe ăla peste cap, apoi m-am ridicat:

— Să mergem, trebuie să-ți faci bagajul... Tu ia-o înainte, eu urc pînă la șefu' să mă cer... Cînd ai trenul?

— Nu știu precis... Seara pe la opt, nouă...

— Zici că nu se mai poate face nimic?

— Ce să se mai poată face cînd eu am cerut să mă duc acolo?

— Nu, fată dragă, tu nu ești normală, ascultă-mă ce-ți zic, toată lumea se zbate să se aranjeze, s-o ducă mai bine, tu ai acest drept, cînd colo din vanitate sau naiba mai știe de ce, faci o prostie cît tine de mare! Nu ești decît o lungană proastă și imposibilă! Și dracu' m-a pus să mă leg la cap cu tine...

Hai, du-te, pregăteşte-ţi boarfele, nu cumva să întîrzii... Ne vedem diseară la gară! şi am lăsat-o baltă.

Am urcat sus şi de-acolo am sunat informaţiile, era într-adevăr un accelerat cu cinci minute înainte de nouă, cu ăla avea să plece Andra, ducă-se pe pustii!

— Ce ţi s-a întîmplat? mă interogă şeful.

— Nimic. Chestii!

— N-ai voie să te enervezi, n-o să poţi apăra duminică ca lumea! Şi ştii ce meci greu avem!

— Bah, mare lucru! Dacă am să joc prost, n-au decît să mă schimbe... Tot trebuie s-o facă într-o zi sau alta...

Pînă seară am pierdut vremea intrînd la un film, apoi la o cafenea cu nişte suporteri feroci care ţinuseră să-mi facă cinste şi de care mi-a venit extrem de greu să scap. La un moment dat i-am telefonat Andrei, voiam să văd dacă nu se răzgîndise cumva.

— Ei, ce se-aude? Tot mai eşti pusă pe fapte mari? Tot mai urlă conştiinţa în tine?

— Desigur. Tu pe unde-ţi faci veacul?

— Nici eu nu mai ştiu. Oricum, seara vei avea prilejul să mă întîlneşti la gară! Să-ţi dau sărutul de adio! Precum în filme: tu pleci, plec şi eu încet spre ieşire şi, cu mîna dreaptă ridicată la semiînălţime, îţi fac semne de bun rămas... Lumea plînge, ea plînge, el plînge, cu toţii plîngem şi gata, *konieţ filma!*

— Inspiratule! Ai o imaginaţie de invidiat! Mă mir cum de ai făcut tocmai politehnica!

— Am dat cu banul, deşteapto! Vezi mai bine să nu pierzi trenul, s-ar putea ca cei din Malurile să aibă nevoie de tine chiar din prima oră!

Am ajuns la gară cu zece minute înaintea plecării trenului. Am luat la rînd vagoanele, am cercetat compartiment de compartiment, am strigat-o de cîteva ori, dar nimic. Să se fi răzgîndit fata, să fi fost o glumă... Am sunat acasă, dar telefonul suna în gol. Am luat din noul trenul dintr-un capăt în celălalt, minutele treceau, „poftiţi în vagoane" anunţă tipa de la informaţii, lumea se îmbrăţişa şi se săruta cinematografic, „persoanele care au condus pe călători sînt rugate să coboare", au început să fîlfîie batiste, cei ce plecau şi cei ce rămîneau îşi promiteau telefoane, scrisori, gînduri bune, locomotiva şuieră ascuţit şi brusc trenul porni. L-am lăsat să se depărteze, am aşteptat ca lumea să se scurgă pe lîngă mine, apoi am

pornit și eu spre ieșire. Acolo, la capătul peronului, mă aștepta Andra!

— Al dracului să fiu dacă nu meriți să te iau la palme! Prin urmare te ții de bancuri!

— Ți-a plăcut?

— Grozav!... și am rînjit. Ar trebui să te cert...

— Ceartă-mă! Abia aștept să mă certi... Apoi spuse: îți pare bine că n-am plecat?

— Ah, bestie capitalistă ce ești, ți-ai rîs de mine o după-masă întreagă... Ai avut inimă?

— Am!...

— Și dacă făceam de supărare o prostie?

— Nu ești tu ăla să te pierzi cu firea! Dacă erai așa, nu te luam de bărbat. Și-acum ce facem, mă inviți undeva?

— Dacă insiști...

— Insist!

Drept urmare ne-am dus la restaurant, am stat în doi toată seara, am dansat pînă nu ne-am mai simțit picioarele, iar la ora închiderii abia ne-am îndurat să plecăm.

— De nu m-ai fi lăsat să fur aseară trandafiri, la ora asta eram în drum spre Malurile...

— Dacă-i pe-așa, am să-ți fur și eu niște flori... Să ai noroc și mîine... Și poimîine... Așteaptă-mă aici.

M-am dus și eu să rup cîțiva trandafiri, dar abia luasem două fire că mă luă pe sus un milițian.

— Prin urmare dumneata ești... De cînd te urmăresc! Noroc că mă cunoștea, altfel o puneam de mămăligă.

— Domnu' Manea, să nu mai faceți altă dată asta... Acu' dacă le-ați rupt, luați-le... Și mai luați și de-aci, să aibă măcar doamna un buchet ca lumea...

Categoric, nu eram un tip băftos! Atrăgeam după mine toate necazurile. Poate doar Andra, cu științele ei oculte, să le mai alunge!

— Of, băiatu', de-acum înainte voi avea noroc cu carul! Pînă la optzeci de ani, cel puțin! și-mi sări în gît.

Nu i-am mai spus nici de milițian, nici de mustrarea pe care mi-o făcuse, în ziua aceea toate îmi merseseră pe dos.

Dimineața, cînd am plecat la slujbă, aveam capul de o tonă, dar nu-mi păsa de nimic: Andra rămăsese cu mine!

— Tot nu ți-ai revenit? se interesă șeful. Ești vînăt de parcă...

— Totul e în ordine, nu-ți fă griji... Duminică îi batem!

Gura mi-a fost aurită: duminică am cîştigat!

Peste o săptămînă Andra se lansă şi ea în cîmpiile muncii. Dimineaţa, pregătindu-i un sandvici ca să n-o apuce prin străini foamea, i-am explicat cum trebuie să se poarte în societate.

— Oricum, eu am experienţă, i-am motivat, ştiu ce şi cum se mănîncă! Vezi să nu superi pe nimeni, să nu fii morocănoasă şi lasă-l pe fiecare în ciorba sa!

— Doamne, predicator trebuia să te fi făcut! mă căină Andra. Cum îmi spulberi iluziile una cîte una . . .

— Şi să mă suni de cum termini . . .

Am stat nerăbdător toată dimineaţa. Nu eram suficient de convins dacă Andra avea să fie încîntată de postul în care fusese repartizată. E adevărat, a fi medic şcolar nu e cine ştie ce, dar nu se pot obţine toate dintr-o dată. Mi-era teamă ca nu cumva cucoana, năbădăioasă cum o ştiam, să nu facă figura secolului şi să întoarcă spatele la totul.

— Ei, cum ţi s-a părut? Cum a fost?

— Cum nu se poate mai bine . . . Am cunoscut toate cadrele didactice din şcoală, am băut cinci cafele, trei pahare cu coniac şi i-am zîmbit galeş directorului.

— Ei, pentru început nici nu e rău, am liniştit-o. Las' că mîine are să fie mai bine . . .

Toată şmecheria era să nu dai prea mare atenţie unui amănunt sau altul, pînă la urmă orice îşi găseşte o rezolvare! N-am considerat necesar ca în zilele care au urmat să mai pornesc vreo discuţie pe această temă; de-ar fi simţit nevoia, Andra avea s-o facă şi singură. Deşi, sincer să fiu, preferam ca Andra să nu se mai preocupe de nimic. Cel mult de mine!

De astă dată, avînd bani cît nu văzusem vreodată, ne-am permis fel de fel de nebunii: Andra şi-a înlocuit garderoba, mi-am cumpărat şi eu nişte ţoale mai ca lumea (oricum, eram domnul inginer!) şi, ca să nu distonăm prea mult de cei din jurul nostru, ne-am cumpărat o maşină în rate. (De data asta Andra n-a mai protestat pentru faptul de a mă fi împrumutat cu ceva bani de la Toni. După toate aparenţele începea să devină şi ea mai maleabilă. Deh, asta umblă cu vîrsta, mi-am precizat!)

Viaţa ne devenise, odată cu sosirea anotimpului rece, destul de puţin interesantă: Andra pleca de dimineaţă, o oră după ce plecam eu şi revenea cu două înainte de sosirea mea. După ce mîncam — nu gătea ea, ne abonasem la o pensiune din

apropiere, dormeam, citeam, dezlegam cuvinte încrucișate, apoi, de cum se întuneca, ne omoram timpul la televizor. Nopțile ne culcam tîrziu pentru că tot în acea perioadă ne-am extins relațiile sociale. Atașîndu-ne unei colectivități de fete și băieți, ca și noi liberi și fără probleme, cu munci nu dintre cele mai istovitoare, am intrat într-un circuit de petreceri fără început și fără sfîrșit. Perioadă nebună în care am reîntîlnit-o pe Eva.

— Am o surpriză pentru tine! îmi spuse Marga Ogășanu, actriță la Național. Fă-i vînt mai întîi nevesti-ti, apoi vino cu mine...

Eram curios ce nebunie avea să mai facă Marga, renumită pentru aiurelile ei. Am privit în jur, am observat că Andra fusese acaparată de cavalerii ei obișnuiți, apoi am trecut în camera alăturată — în urma mea Marga răsucise cheia în broască.

În cameră era întuneric, instinctiv am pipăit peretele din spatele meu în căutarea întrerupătorului.

— Nu aprinde lumina, te rog...

Vocea mi se părea cunoscută dar pe moment n-am izbutit să-mi dau seama cui îi aparținea.

— Nu-mi recunoști vocea?

— Nu! i-am spus, în timp ce-mi sfărîmam, inutil, creierii.

Atunci i-am recunoscut parfumul.

— Eva! și în clipa aceea Eva mi se aruncă în brațe. Probabil avea ochi de pisică de izbutise să mă conducă pînă la dormeza de lîngă fereastră. Am căzut unul lîngă celălalt, apoi ne-am sărutat îndelung.

— Of, cît de greu mi-a fost să dau de tine. Am sunat de cîteva ori la voi, dar tot peste nevastă-ta dădeam...

— Prin urmare tu erai..

Andra îmi vorbise o dată, în treacăt e drept, despre o *blondă* care mă sunase de cîteva ori voind insistent să-mi vorbească. Tipa nu-și dăduse numele, zicea că are să revină.

— Eu am fost...

— Ce cauți aici? Cum de ai venit? și am dat să mă ridic.

— Ce faci, unde pleci?

— Să aprind o lumină, să nu dea cineva peste noi...

— Cum o să dea, doar Marga a răsucit cheia în broască...

— Ai dreptate... Auzi, Eva, nu cumva mi-ai pus gînd rău?! Tocmai citeam cum în Anglia trei femei au fost con-

damnate la nu știu cîți ani închisoare pentru faptul de a fi violat un bărbat!

— Uf, inteligentule!... Vezi, *sosul* meu nu-mi dă astfel de veşti picante!

— A propos, ce face *sosul?* Şi între timp am izbutit să dau de butonul lampadarului pe care-l ştiam aşezat lîngă dormeză.

— Ce-ţi veni? se răsti Eva. Vrei să mă orbeşti?

— E mai bine aşa. Şi vino să trecem dincolo, n-aş vrea să se creadă cine ştie ce...

— Nu te mai recunosc, dragul meu, chiar într-atît eşti sub papucul doamnei Cantuniari?!

Cuvintele Evei nu mi-au făcut nici o plăcere, dar n-am vrut s-o supăr reproşîndu-i ceva.

— Ei, nu e ceea ce crezi tu...

— Eu nu cred nimic, eu observ... Ai căzut de fazan, stimabile, te-a legat de ochi cucoana asta a ta... Şi eu care speram să te regăsesc...

— Vino mai bine să ţi-o prezint pe Andra. Presimt că vă veţi înţelege...

— Ei nu, chiar crezi una ca asta?! Dacă nu e oarbă, are să-şi dea seama de îndată că te iubesc...

Mie-mi spunea? Parcă eu nu eram convins de acelaşi lucru?

— Ascultă Eva, ce e cu tine, nu te mai recunosc... Dacă vrei, uite, mîine sau într-una din celelalte zile, cînd vei dori tu, vom sta de vorbă. Ai să-mi spui ce e cu tine şi ai să vezi că ne vom înţelege ca altădată...

— Promiţi?

— Mai întrebi? Dar acum hai afară. E mai bine aşa, crede-mă...

— Du-te tu înainte, eu rămîn să mă aranjez.

— Bine, dar uşa e încuiată...

— Poveşti, Marga n-a făcut decît să-şi rîdă de tine...

Aşa şi era. Am mişcat uşor clanţa şi uşa s-a deschis imediat. Uite cum am luat plasă!

— Vin şi eu imediat...

Am trecut în cealaltă cameră — Andra părea să nu-mi fi observat absenţa.

— Am ajutat-o pe Marga să pregătească cafelele, i-am spus cu un ton voit indiferent şi, ca pentru a-mi sprijini vorbele, Marga îşi făcu apariţia cu un ibric plin ochi cu cafea amară.

— Cine doreşte, cine poftește...

Nu știu ce-i venise să aducă cafeaua de la început, doar nu se băuse alcool mai deloc, nimeni nu simțea nevoia să se refacă! Or Marga voia să se asigure, mai încolo n-avea chef să se prăjească la aragaz.

Grațiile Andrei și le disputau Mircea Tatulici, un poet lipsit de har, zic eu, la patruzeci, patruzeci și cinci de ani și Geo Gafencu, student în ultimul an de conservator. Din cîte mi-am dat seama Gafencu avea mai multe șanse, era mai tînăr, era de o voință demnă de invidiat și avea mii de idei în căpățîna sa. Dealtfel avea și brevet de inventator, crease cîteva noi instrumente muzicale apelînd la un dispozitiv electronic special care amplifica și modifica timbrul sunetului. Fusesem și eu nu demult la o audiție — efectele sonore obținute erau într-adevăr cu totul deosebite, stranii, nu ușor de suportat.

— E nevoie să compui, cred, ceva special pentru aceste instrumente noi, i-am mărturisit.

— Ai dreptate. Poate s-o găsi cineva...

M-am oprit pentru cîteva secunde lîngă ei, le-am adus o nouă sticlă cu vodcă — unde se afla Tatulici nu rezista nici o rezervă de alcool!, apoi m-am retras într-un colț cu Aristide Dumitrescu, ziarist sportiv la o publicație din Capitală. Știam că în seara aceea va fi și el la petrecerea de la Marga Ogășanu, îmi dăduse telefon la servici, voia să-mi vorbească, avea să-mi facă o propunere.

— Da. Unul dintre bunii mei prieteni — îți dai seama, un astfel de servici nu-l faci decît unui prieten!, m-a rugat să te caut. Vrea să-ți vorbească...

— Știa unde mă poate găsi...

— Știa. Dar nu era bine să fie văzut...

— Să trecem la problemă, i-am spus nerăbdător. Dealtfel îmi alesesem locul pe care mi-l alesesem din motive strategice; voiam să observ primul sosirea Evei, să evit, dacă ar fi fost cazul, o situație neplăcută.

Spre liniștea mea, Eva își făcu apariția mult mai tîrziu, odată cu sosirea ultimilor invitați: Vanda Pleșa și Dodo Danutti, reprezentant al unei firme italiene de produse cosmetice. Prin urmare banda era completă. Doar Eva făcea excepție — ea era, singura, în premieră!

— Eu sînt Eva, se prezentă ea singură Andrei (între noi nu era obiceiul să se facă prezentări), mi s-a spus că ești soția lui Radu Manea...

— Da. Vino lîngă noi, Eva, băieţii au să ne ofere, cred, cîte un pahar de vodcă. Te rog, Geo... îl somă pe acesta.

— Ne cunoaştem de ani de zile cu bărbăţelul tău, se grăbi Eva să furnizeze amănunte.

De aceea am simţit de datoria mea să intervin.

— Bună seara, Eva, ce surpriză... În întunericul ăsta era să nu te recunosc...

— În schimb eu te-am recunoscut de îndată... Prin urmare te-ai căsătorit şi tu... De asta nu te-am mai văzut de nu mai ştiu cît timp...

— Ce mai face soţul tău? E cumva şi el pe-aci?

— Vai de mine, dragă, are el faţă de o astfel de societate? Hai să fim serioşi... Acum te las, mi-e foame, vreau să mănînc ceva... Şi Eva păşi peste Tatulici care, culcat pe covorul gros, recita versuri pornografice, materie în care era imbatabil, şi trecu în hol, unde se afla bufetul rece.

— Am să vă invit într-o seară la mine, ne spuse Geo Gafencu, vreau să vă pun o bandă cu muzică compusă special pentru instrumentele mele... Dar nu vă invit decît pe voi, n-am chef de banda asta de beţivi! Şi mai ales de idiotul de Tatulici!...

— Iar te legi de mine, mă minus! se răsti spre el Tatulici. Iar ai chef să ne certăm şi pe urmă să ne împăcăm?

Ori de cîte ori se aflau împreună, Tatulici şi Geo Gafencu se mîncau, deşi, în viaţa de toate zilele, erau destul de mult timp împreună.

Într-un colţ Dodo povestea — Doamne, a cîta oară!, momentul în care îl cunoscuse pe Sergiu Pleşa, fratele Vandei.

— Eu cunoscut Sergio de cum venit el la Roma... De cum întîlnit, el spus la mine să ducere la cartier... cum se zice la alea... da, fetele... „Ei, fratele la mine" spus eu la el, „dacă tu vrei merge la ele, tu trebui merge singur... Eu dus pînă la ele cu maşina..."

— Mai strînge povestea, Dodo, eşti enervant, strigă Vanda, dar se ridică un cor de proteste; de fiecare dată se mai găsea cineva care voia să audă istorie de la capăt!

— Io urcat la el în maşină şi dus direct la cartier acela unde sînt ştiţi ce... „Aci coboară tu" io spus la el, „io aşteptat aci cu maşina... Tu trebui descoperit singur totul..."

— N-am să pot rămîne prea mult în seara asta, îmi şopti Aristide Dumitrescu, ce-ar fi să ne retragem alături?

— Trebuie să-l asculţi pe Dodo pînă la sfîrşit, e absolut

formidabil, i-am spus. L-am ascultat de o sută de ori şi tot nu m-am plictisit...

— Mascalzone! ţipă într-un început de scenă de isterie Vanda. Vreau să dansez! Am chef să dansez! şi-l culese de lîngă mine pe Aristide Dumitrescu.

— Peste douăzeci de minute Sergio văd că vine în fugă la mine... „Hai, frate la mio, valea, ciao!" Şi spus ce întîmplat la el... „Eu plimbat printre fete" povestit Sergio, „fete a-ntîia, mica şi granda, blonda, toate privit la mine, eu privit la toate, dar atît, io băiat cuminte, eu vrut numai văzut la ele..."

— Dacă-i mai aduceţi aici, eu mă omor! strigă Tatulici. De imbecilii ăştia nu-mi pot recita versurile!

— Pfui! strigă spre el Dodo Danutti. Tu zero eşti, da?! Cum spus Geo: tu du-te şi pişe la tine... Ascultă, Tatulici, eu dacă ar fi avut un cap cum la tine este, eu atîta fugit cu el pînă l-aş fi pierdut de pe umăr... Ha, ha, ha!

— Bravo, Dodo! strigă Vanda care urmărise disputa. Mă ierţi! se desprinse din braţele lui Aristide Dumitrescu, fugi la Dodo şi-l sărută pasional, apoi reveni la fostul ei partener de dans.

— Dacă mai întrerupeţi, eu uitat povestea... „Şi", zice Sergio, „eu tot învîrtit printre ele cînd văd una ragazza blonda, bella, aşa şi aşa..." şi arătat la mine cum rotunda şi grande este... „eu topit pe loc" zice Sergio, „eu plăcut la mine bambina blonda... Eu oprit cînd văzut bambina venit spre mine, luat inima la dinte şi spus la ea ciao! Ciao! spus la mine cu voce grosa bambina, apoi: Io sono siciliano di Palermo! Tu piaci la mine!" Cînd bietul Sergiu auzit ce spune blonda di lui, luat la fugă şi nu mai vrut de-atunci văzut bambini... isprăvi Dodo în hohotele generale de rîs.

— Io sono siciliano di Palermo! strigă excitată Eva şi se apropie de Dodo Danuttti. Dansezi cu mine, da?

— Io dansat cu toată lumea, eu place să distrez!

Aşa era Dodo, îi plăcea să se distreze, bani avea, se zicea că învîrte afaceri multe; Vanda, plimbîndu-l prin societate, îşi dădea aere cu el.

— Abia acum îmi dau seama ce eşti tu, strigă Tatulici revenit din starea de prostraţie de mai înainte. Tu eşti un mafiot! Da, da, mafiot!

— Lasă tu la mine pace! Nu vezi, io dansat cu una bella bambina...

— Stai pe lîngă Eva, îmi şopti Andra, e prietena ta... S-ar putea ca Vanda s-o ia de cap şi s-o arunce pe geam afară... Ar fi păcat să ne strice petrecerea... Du-te şi ia-o de la Dodo...

— Dacă tu vrei...

— Io sono siciliano di Palermo! cîntau pe trei voci Agatha Cristescu, medic într-un orăşel de lîngă Cluj, Petrică Popa, profesor de engleză şi Catarina, cumnata lui Sir Stanley Mathews, care de la o vreme era nelipsită dintre noi.

— Dai la mine voie? l-am luat la fix pe Dodo Danutti. Eva bambina la mine...

— Pst! Dacă afla Andra, taie la tine capul... şi se retrase lîngă masa plină cu felurite sticle cu alcool. De acolo o strigă pe Andra: vino şi bea cu mine, fotbalisto al tău e un mizerabilo... Aşa toţi fotbalisto, crede la mine...

I-am văzut îmbrăţişîndu-se, apoi Dodo aduse pentru amîndoi cîte un pahar cu vodcă — eram liber să văd de Eva.

— Nu mai fă imprudenţe, Vanda e nebună, i-am spus. Tu n-o cunoşti...

— Ia mai dă-o dracului pe isterica asta, să-ndrăznească numai să se lege de mine... Uiţi că sînt nevastă de vaporean, că ştiu să mă bat ca un bărbat?

— Potoleşte-te! am repezit-o cînd am simţit că-şi permitea cam multe în timpul dansului. E lume multă, n-am chef de poveşti...

— Ai devenit idiot! îmi spuse Eva. Ce naiba e cu tine? De ce dracu m-ai luat de la Dodo? Ăsta măcar are bani... Gata, nu mai dansez! şi Eva se desprinse din braţele mele şi se trînti într-un fotoliu.

— Asta soarta noastră a bărbaţilor, fotbalisto! îmi strigă Dodo. Cînd crezut mai fericit, atunci bambina dat cu piciorul! Nu fi tristo, hai şi bea cu noi... şi-mi întinse un pahar plin.

— Mersi, Dodo. Eram furios pe Eva, de-am fi fost numai între noi, i-aş fi ars o pereche de palme zdravene.

— Io place la nevasta ta, fotbalisto, este una donna! Şi mai place că ea italiana... Io conosco un professore la Palermo — Cantuniari...

— Io sono siciliano di Palermo! îşi reluară cîntecul de beţivi Agatha, Petrică Popa şi Catarina.

— E un grande professore... Miliardario... Un poco mafioto...

— Huo, mafiotule! strigă Tatulici. La zid cu mafioții!

— Beat la el! se mulțumi să ne spună Dodo, eu nu dat atenție la el... Cînd io plecat din nou la Palermo, eu întrebat la professore dacă nu cunoscut la voi... Poate... come se zice... familie... Nu se știe niciodată...

— Dodo, acum dansezi cu mine! și Vanda îl sechestră în mod definitiv, lăsîndu-mă pe mîna lui Aristide Dumitrescu.

— Trebuie să te hotărăști... Am nevoie de un răspuns ferm încă în noaptea asta... Nu pot întîrzia...

— Ce răspuns? se interesă Andra.

— Nu știu, n-a ajuns să-mi spună încă. De-abia începusem să discutăm...

— Vă propun să vă mutați la București. Vi se asigură servici la amîndoi, un apartament central cu patru camere... Și asta nu e tot, adăugă în șoaptă. Condiții excelente...

— Să mă mai gîndesc... Nu-mi place să iau hotărîri decisive în stare de... imponderabilitate!

— Domnule, înțeleg să eziți dacă ar fi să pierzi. Dar aici e vorba numai de cîștig: pleci în Capitală, te aranjezi ca lumea pentru o viață întreagă, ba te mai alegi și cu niște franci...

— Eu nu mă amestec, spuse Andra, tu știi mai bine ce ai de făcut.

— Ba eu vă rog să vă amestecați, se rugă de ea Aristide Dumitrescu, dumneavoastră femeile sînteți cele care ne dați cele mai bune sfaturi... Hai, zău, ce vă leagă de orașul ăsta de provincie? Eu știu ce vă spun, ani de zile am stat și eu aci... Facem noi pe grozavii că e așa și pe dincolo, aiurea, tot provincie rămîne! Și nimeni, în altă parte, nu te bagă în seamă!

— Să văd... Să mă mai gîndesc...

— Cînd o iei cu „să văd", „să mă mai gîndesc" înseamnă că nu știi ce vrei în viață! Nu uita, mai ai doar cîțiva ani pentru sport după care gata, altul la rînd! Acum mai ai încă priză la public, ești o firmă, acum ai preț. În clipa asta te poți hotărî, peste cîțiva ani nu! Nu te obligă nimeni s-o pornești la drum imediat, nu, în fond mai sînt două, trei etape, apoi vine iarna... Aranjăm transferul pentru la primăvară... Hai, doamnă, ajută-mă...

— Nu, nu, astă-seară nu... Mai dă-mi un telefon peste cîteva zile... Trebuie să văd și eu...

— Mă rog, eu nu mai insist... Am să transmit reținerile tale... În rest, treaba voastră!

Urcat pe un fotoliu Tatulici recită cea de a şaptea variantă proprie a unui cîntec de grădiniţă.

— Idiot acesta iar omoară la noi cu poezia despre albiniţ! zise Dodo ţinîndu-se de cap.

— *Cînd m-am dus la albiniţă,*
M-a muşcat o grădiniţă!
Dinţi, dinţi, dinţi,
Albiniţa n-are minţi!"

— Totalmente idiota! Eu nu ştiu la voi de ce chemato pe el . . .

Umflaţi pînă la refuz cu vodcă am început să dansăm cu toţii un *madison* pe ritmul căruia se potriveau versurile adaptate de Tatulici:

„*Cînd m-am dus la albiniţă . . .*"

— Lasă-mă! ţipă Marga Ogăşanu şi-l împinse de lîngă ea pe Petrică Popa, profesorul de engleză. Toată seara n-ai făcut decît să mă pipăi . . . Mai slăbeşte-mă, domnule, ce-i mult, nu-i sănătos!

— Tu bellisima! o complimentă Dodo Danutti. Este risc la femeia frumosa . . .

— Toate ar fi cum ar fi, se confesă mai tîrziu Marga. Ştiu, toţi bărbaţii sînt nişte porci, nu se gîndesc decît la o singură treabă . . . Cu unul singur am dat greş: venise la noi anul trecut un regizor tînăr. Nevoind să stea la hotel, i s-a amenajat o cabină în teatru. Într-una din zile, înainte de a se afişa distribuţia la piesa ce urma să intre în repetiţie (era un O'Neill care merita orice sacrificiu!) m-a chemat la el. Închipuindu-mi cam despre ce poate fi vorba şi neavînd, în fond, ce pierde, m-am îmbrăcat cum trebuie şi, îmbujorată de emoţie, m-am dus la el. „Te aşteptam, domnişoară" mi-a spus încruntat, de parcă, i-aş fi greşit cu ceva. „Te-am chemat, voiam să te cunosc . . ." Făcînd pe mimoza, l-am întrebat: „M-aţi chemat . . .?" „Da. Pînă pregătesc două cafele, dezbracă-te!" şi fără să mai spună o vorbă, a ieşit. Eu ce să fac, dacă regizorul mi-a spus ce mi-a spus, m-am dezbrăcat tot-tot şi, aprinzîndu-mi o ţigară, m-am aşezat într-un fotoliu aşa cum am văzut într-o revistă franţuzească de cinema . . . Cînd tipul a revenit cu cafelele şi m-a văzut goală a scăpat ceştile de emoţie: „te-am rugat să te dezbraci moral, domnişoară, nu altfel . . ." şi mi-a făcut vînt pe uşă afară . . . Uite, tocmai persoana de care aveam nevoie n-a vrut să fie bărbat cu

mine! Şi aşa am pierdut un rol pe care multe actriţe şi-l doresc!

— Of, sărmana de tine, o compătimi Eva, o viaţă întreagă ai fost păguboasă...

— Şi tu la fel!

Discuţia risca să devină din nou periculoasă. De aceea i-am propus Andrei să plecăm.

— Ne-am făcut plinul pentru astăzi. Mergem?

— Nu, nici gînd! interveni Tatulici. Nu pleacă nimeni, toată lumea rămîne pe loc... Ni s-a promis pentru astăzi un concurs de frumuseţe...

— Ce concurs, ce concurs? am auzit şuşotindu-se prin colţuri.

— Distinsa noastră gazdă, domnişoara Marga Ogăşanu, cea mai superbissimă roşcată din viaţa mea...

— O, fără intimităţi, Tatulici! protestă de formă Marga Ogăşanu, băieţii au să creadă cine ştie ce...

— Ei bine, pentru ora două — şi, controlaţi-vă ceasurile: este exact ora două!, ni s-a promis un concurs de frumuseţe. Domniţelor, renunţaţi vă rog pentru cîteva momente la compania domnilor aci de faţă şi grupaţi-vă în jurul meu... Mie — pe considerente de vîrstă şi moralitate!, mi s-a încredinţat conducerea acestui concurs... Prin urmare să vedem participantele...

În grabă, de parcă n-ar fi voit să scape cine ştie ce ocazie, se înşirară Marga Ogăşanu, Eva, Catarina, Agatha Cristescu, Vanda (care, bineînţeles, făcea şi de data asta nazuri) şi Andra.

— S-au înscris la concurs şase concurente! strigă Tatulici. Şi-acum juriul, vă rog...

Juriul, cum era şi firesc, era format din Tatulici, preşedinte, Dodo Danutti (ca reprezentant al unei ţări tot de gintă latină!), Geo Gafencu, Petrică Popa, Aristide Dumitrescu (care renunţase pînă la urmă să plece în noaptea aceea, bănuind pesemne distracţii rafinate!) şi cu mine — prin urmare tot şase. Concursul se anunţa animat (nu de cele mai bune intenţii, evident!).

— La mine plăcut tot ce este frumos, mi se confesă Dodo. Voi plăcut la mine, voi un grup tare vivante...

— Regulamentul de funcţionare! pretinse autoritar Petrică Popa, vrem să ştim ce jurizăm astăzi... Ultima dată cînd am fost la Londra...

Fusese și profesorul ăsta impotent pentru două zile la Londra și de atunci ne omora cu amintirile sale! Avusese timp de atîtea treburi, întîlnise atîta lume, văzuse atîtea spectacole, participase la atîtea petreceri și pick-nick-uri încît te-ai fi așteptat să fi stat acolo cel puțin un an de zile!

— Cîștigătoarei acestui concurs îi voi decerna volumul de versuri pe care am să-l scriu încă în noaptea asta...

— Cabotino acest baiat, totalmente cabotino, dar molto simpatico! îl aplaudă Dodo.

— Condițiile de participare! se încăpățînă profesorul de engleză.

— Presimt să va trebui să ne dezbrăcăm din nou! șopti Catarina. Cînd se pilesc bărbații, asta e tot ce pretind! Ultima dată cînd am făcut-o, era destul de frig în cameră și m-au apucat durerile de șale... Așa se întîmplă cînd nu mai ai optsprezece ani...

— Atunci să ne dezbrăcăm de pe-acum! acceptă Agatha. După asta tot se sparge cheful...

— Prin urmare, distins juriu, concursul de frumusețe pe care îl inaugurăm acum este motivat de dorința noastră, a tuturor, de a valorifica la maximum calitățile fizice...

— ...și intelectuale! interveni Petrică Popa.

— Mă rog: și intelectuale! Prin urmare este vorba de valorificarea calităților fizice și intelectuale cu totul excepționale ale concurentelor. Spre deosebire de alte întreceri, juriul nu vă va obliga să precizați anumite date indiferent din ce domeniu de activitate umană, nu veți fi chinuite în privința anilor cînd s-a născut cutare bărbos sau cutare cucoană — nu, noi ne vom adresa exclusiv calităților fizice... Evident, prin prismă intelectuală... În această situație, domnițelor...

La obiect! încercă să-i tempereze logoreea Petrică Popa.

— Știi că-mi place, îmi șopti Aristide Dumitrescu. Mi-aș fi dat cu pumnii în cap de plecam mai devreme... A propos, tipa aia, a doua din stînga, e liberă cumva?

Era Eva. Am simțit un sincer regret în clipa în care i-am răspuns:

— Da. Cel puțin așa cred... E măritată, dar bărbatul ei e mai mult pe drumuri...

— Perfect. Mersi de informații!

Nu mă purtasem cine știe ce elegant, dar ce să fi spus? Eventual să i-o fi recomandat pe Catarina sau pe Agatha?!

— Ascultă... m-am aplecat spre el. Nu, nu e nimic... am renunţat pe dată.

— Ne mai ţii mult aşa? se revoltă Vanda, logodnicul meu suferă dacă nu stau lîngă el.

— Calma, Vanda, calma... Io mă simt bine cu băieţii! Care mai aduce o vodca?

Geo Gafencu care, după o anumită cantitate de alcool devenea dintr-o dată plin de amabilitate, sări în picioare şi aduse pahare şi noi provizii.

— Bravo, muzicant la tine, tu Verdi! Tu băiat de aur... Io cumpărat de la tine un instrument de aia cum făcut tu... Io dat un milion de lire, capisco?

— O.K.! acceptă Geo Gafencu. Cînd mai vii în ţară, adu milionul!

— Gata, începem concursul! Stimatele concurente au acceptat, fără excepţie, condiţiile de participare... Şi-acum vă rog, ocupaţi-vă locurile... Sus cortina!

Tatulici coborî în mijlocul nostru, îşi umplu paharul cu vodcă şi se tolăni în fotoliul pe care i-l pregătise Geo Gafencu.

— Mulţumesc, amice, şi ţie am să-ţi închin o poezie! Poate o pui pe note cîndva...

Prima probă era neinteresantă; simplă defilare prin faţa noastră! Le ştiam prea bine pe toate, de asta nu ne-am entuziasmat nici de doi bani. Oricum, toate şase fetele erau superbe. Naiba ştie cum de se adunaseră la un loc atîtea frumuseţi!

Izbucniseră cîteva aplauze anemice — nimeni nu dăduse prea mare atenţie acestei probe. Care se voia şi eliminatorie!

— Huo! Huo! fluieră Aristide Dumitrescu care, acum în timpul concursului, încerca să reducă întîrzierea sa în golirea paharelor.

— Ai răbdare, l-am potolit, sîntem de-abia la început...

Proba a doua era mimarea unui moment de dragoste; treaba asta făcută între două fete devenea greţoasă. Dar din partea unui pervers ca Tatulici te puteai aştepta la orice!

— Tu scîrboso! îl afurisi Dodo Danutti. La mine nu place...

— Cu voi se şi poate distra lumea... Proştilor! îi înjură Tatulici. Am idei cu miile, dar indivizii ca voi mă obnubilează! Inculţilor!...

— Să punem fetele să se bată! propuse Geo Gafencu, piticul, căruia vodca băută fără milă îi trezea instincte de luptă-

tor. Jos rochiile și la bătaie cu ele! Cîștigătoarea va fi declarată regina serii! Hai, fetelor, dezbrăcați-vă!

— Moral sau cum? întrebă Marga Ogășanu stîrnind rîsul general.

— Am impresia că ne aiurim degeaba... spuse Aristide Dumitrescu, voi sînteți niște refulați! Cînd ați început jocul, credeam să fie mai... veridic! Mai... neorealist!

— M-am plictisit! strigă Vanda și ieși din șirul concurentelor. Vreau să dansez cu logodnicul meu.

— Tu stricat la mine petrecerea! îi spuse Dodo. Eu sperat să văd tute bambini aste frumoase... Cînd tu săturat de mine, eu vrut căutat una alta bambina... Acum avut posibilitatea de vedere din cap a la picioare... Tu geloso!

— Da, sînt geloasă! Pentru că toate stau cu ochii pe tine... Iar pe mine mă mănîncă de vie... Toate mă invidiază pentru că sînt logodnica ta... Toate, fără excepție!

— Hai, Vanda, nu strica la mine cheful... Io numai la tine amore...

— Hai sictir! îi întoarse spatele Vanda. Dacă tu le preferi pe putorile astea...

— Uite ce e, Vanda, nu te întinde mai mult decît ți se cuvine... Ești la mine în casă... încercă s-o potolească Marga.

— Fac ceva pe casa ta! Asta nu-i casă, e bordel! Las' că știu eu ce treburi învîrți tu pe-aci... Am văzut ce ochi dulci i-ai făcut toată seara lui Dodo... Și tot tu i-ai spus toate minciunile despre mine...

— Asta e isterică... Cum naiba o suportă Dodo? am auzit-o pe Eva șoptindu-i Andrei. De fiecare dată face la fel?

— Ascultă, tu roșcato, tu nu te amesteca, e mult mai bine pentru tine...

— Hai, luați-vă de păr, bateți-vă, mușcați-vă nasurile, rupeți-vă! strigă excitat Geo Gafencu.

— Stai cu tata! Las' că se dezlănțuie ele și singure!...

— Vino, Eva, să plecăm, propuse Andra. E tîrziu, n-are nici un rost să mai rămînem.

— Da, plecăm, am spus și eu. Mîine am multă treabă... Au să mă dea afară dacă-mi mai fac multă vreme de cap...

— Ce faci, o duci cu voi pe Eva? mă întrebă Aristide Dumitrescu. Lasă-mi-o mie, ce naiba! Pe toate le vrei!

— În loc să fi stat lîngă mine, trebuia să te fi aranjat cu ea... Mai rămîn celelalte, încearcă cu Catarina... Ea e veşnic dispusă la astfel de treburi...

— Plecăm, Dodo! hotărî Vanda. Aici nu mai stau nici un minut!

— Calma, Vanda, să termin mai întîi de mîncato.. Dodo adună în farfurie tot ce mai exista în tăvile de pe masă şi se retrase într-un colţ. Io atîta admirato la voi, că rămas flămînd... Io nu pot conduce maşina cînd flămînd ..

— Tatulici, pe viitor n-o să te mai alegem preşedinte al juriului... N-ai autoritate! Nu eşti în stare să ţii în frîu şase femei frumoase! strigă disperat Geo Gafencu. Ne-ai făcut să pierdem prilejul celei mai frumoase desfăşurări de forţe .. feminine!

— Lasă, pusi, ce-i al tău e pus deoparte, îi şopti Marga Ogăşanu. Rămîi la mine în noaptea asta...

— Chiar şi o viaţă întreagă! strigă victorios Geo Gafencu.

— Ei, chiar o viaţă întreagă nu. Prea ar fi plictisitor .. Cel puţin pentru mine...

— Am s-o iau pe blondina de lîngă geam, cea care-şi toarnă acum în pahar.. (era Agatha) Crezi că vine?

— Dacă mai stai pe gînduri, o pierzi şi pe ea

— Gata, ora închiderii! strigă Marga Ogăşanu. E tîrziu, petrecerea s-a isprăvit! Şi, cuprinsă de o inexplicabilă grabă, deschise larg geamurile, închise *magul* şi se-apucă să strîngă scrumierele pline, apoi paharele...

— Asta ne dă afară, constată Petrică Popa. Cu ce ţi-am greşit, dragă doamnă?

— Du-te dracului! îl repezi Marga. Ascultă, scumpo, i se adresă apoi Evei, în noaptea asta ai să dormi aici, pe covor... Dincolo nu se poate...

— Dacă deranjez, pot să mă duc şi la hotel...

— Vino la noi, se oferi Andra, îţi asigur un pat ca lumea... Avem o vilă cît un transatlantic!

Asta era bună, cum de i-a dat prin cap o astfel de comparaţie? Şi ce-i veni s-o invite la noi pe Eva?

— Mersi, am să dorm la voi. Marga scumpo, pa, nu rămîn la tine în noaptea asta...

— Cînd ne mai vedem, copii? întrebă Catarina, ce, prinsă de frigul ce năvălise pe geamurile deschise, tremura uşor.

— Mîine nu, dar poimîine vă aştept la mine, se oferi Agatha. E sîmbătă, n-o să fim obligaţi să plecăm prea curînd. .

— Poate-mi aranjez să mai rămîn cîteva zile, spuse Aristide Dumitrescu. Mersi de sfat, bătrîne, am aranjat cu bambina, e de acord... Știi că am o garsonieră aici...

— Tatulici va fi și el prezent! strigă acesta. Și, fetelor, nu uitați: cea mai frumoasă dintre voi va primi volumul meu de poezii: *Aur și femei!*

— Vă dau cinci minute, apoi sting luminile!...

— Să le stingem de pe-acum, chițcăi mic Geo Gafencu, poate așa o să plece mai curînd...

— Ei, ce părere ai? întrebă Andra după ce am coborît în stradă. Ce stai? mi se adresă apoi mie, doar n-o să-i așteptăm pe toți nebunii ăștia... Bine că am scăpat întregi...

— Pare destul de amuzant, spuse Eva. Pe vremea noastră nu făceam astfel de treburi, nu-i așa? mă întrebă. Îl mai ții minte pe taică-tău? De fiecare dată la petreceri, de cum se făcea ora zece, domnul Manea își făcea apariția, privea în jur vrînd să vadă, pesemne, dacă fusesem cuminți, apoi ne spunea: „Dragii mei, ați mîncat, ați băut, v-ați distrat, acum drumul! Acasă!" Ei, frumoase timpuri...

— Noroc de Vanda care ne mai face vînt!... rîse amuzată Andra.

— N-aș vrea să vă deranjez... Îmi pare rău că am acceptat invitația...

— Ce tot vorbești, lasă prostiile, ce naiba! Ce deranj, care deranj, m-am grăbit s-o contrazic.

— Rămîi mai mult pe-aci? o întrebă Andra.

— Da. S-ar putea să rămîn definitiv... *Sosul* meu iubit și-a găsit o matracucă! N-am acceptat să-l împart cu ea și am pornit încoace... Mi-a cîntat că e ceva trecător, că nu-l ține mult nebunia și cît de curînd o să putem lua totul de la început... „Am să mă mai gîndesc, domnule!" i-am spus demnă, aruncîndu-mi o rochie în valiză și am plecat de acasă.

— Îmi pare rău, o compătimi Andra. Pînă te aranjezi într-un fel, poți locui la noi. Cred că domnul n-are să facă zîmbre...

— Nici vorbă, am răspuns. Dinspre partea mea poți să rămîi cît vrei... Următoarele meciuri le am în deplasare, voi lipsi destul de mult de acasă... Măcar Andra nu se va simți singură...

— Perfect... Oricum, dacă la un moment dat n-o să mă mai suportați, nu vă jenați să-mi faceți vînt! Nu sînt ranchiunoasă... A propos, voi unde luați masă? Cine vă gătește?

— Mîncăm într-o pensiune... Ne e mai comod...

— De azi înainte gata, am să vă fac eu bucătăria... De acord?

— De acord, acceptă surprinzător de repede Andra. Măcar învăț și eu meseria. Băiatu', înainte de culcare ne mai dai cîte un pahar?

— Dacă găsesc ceva în „bibliotecă"! Cu o nesățioasă ca tine...

— Acu' vrei să-mi iasă vorbe...

Acasă am mai băut cîte ceva, apoi ne-am culcat.

— Nostimă fată Eva, îmi spuse Andra. În locul tău m-aș fi îndrăgostit de ea...

— La ora asta îți mai arde de tîmpenii? am repezit-o. Dacă nu-ți convine fata, de ce-ai mai invitat-o aici?

—Bine, bine, nu mai fi atît de irascibil... Noapte bună, băiatu'... Doamne, ce mă mai doare capul de porcăria asta de vodcă! N-am să mai beau...

— E pentru a o suta oară cînd aud treaba asta...

— Nu fi scîrbos, băiatu'... Uf, ce somn mi-e ...

Am adormit tîrziu de tot, o știam pe Eva alături, îi auzeam respirația, mi-o închipuiam stînd și ea cu ochii deschiși, gîndindu-se ca și mine — la ce?! Mă deranja propunerea Andrei de a o invita la noi, așa cum mă deranja și acceptarea destul de grăbită a Evei. Mai vinovată din două era, evident, Eva, ea știa ce pericol ne pîndea pe amîndoi, oricum, nici eu nu eram înger! Nu-i nimic, a doua zi, cînd Andra avea să lipsească, una, două îi voi face vînt! Fără prea multă discuție!...

Dimineața am plecat la servici fără chef. Din fericire duminica nu era etapă, puteam sta liniștit, nu trebuia să mă tem de cicăleala lui Sir Stanley Mathews.

La zece, cînd am coborît la bufet să beau o cafea, am sunat-o pe Eva.

— Adineaori m-a sunat și Andra... Dimineața plecase pe cînd eu mai dormeam încă... Tu ce faci?

— Nu cine știe ce... N-am nici o poftă de lucru... De fapt ceea ce fac eu n-are nici o importanță... Ar putea s-o facă orice tolomac!

— Ce-ți pasă dacă ies bani? Ce-i fi vrînd, „băiatu", o maimuțări pe Andra. E mai bine cu binele, crede-mă...

— Da, poate... Tu ce faci? Te-ai sculat de mult? Dacă vrei cafea, trebuie să fie la bucătărie ..

— Nu-ți fă griji, am găsit de toate... A propos, nu vii pînă acasă? Să-ți pregătesc o cafea cum n-ai mai băut de pe timpuri...

— Nu, nu... Nu pot pleca chiar acum...

— Îmi pare rău... Atunci, la revedere...

Nu-mi era greu să fi plecat, șeful m-ar fi lăsat în doi timpi și trei mișcări, dar era mai bine să nu mă joc cu focul. Nu-mi era bine așa cum îmi era?!

— Știi că ți-a pus gînd rău Aristide Dumitrescu? i-am spus Evei în timp ce, acasă, la prînz, savuram clătitele gătite de ea.

— Cine mai e ăsta?

— Tipul cu care am stat de vorbă toată seara... M-a întrebat dacă ești singură, dacă poate încerca marea cu degetul...

— Nu-ți stă bine cu treburi de-astea, codoșule! îmi reproșă Andra, Eva, iubito, clătitele tale sînt absolut senzaționale, dar vezi, domnul mai e încă sportiv. Iar cu astfel de bucate, riști să-l dea afară din echipă... Nu-l văd stînd în poartă cu o burtă cît toate zilele...

— Ai dreptate. Dar *sosul* meu m-a obișnuit cu mîncăruri multe și hrănitoare... Azi o să mă iertați și voi...

În seara aceea am rămas acasă, la televizor se dădea un film pe care fetele nu voiau să-l scape deși, după cum au recunoscut, fiecare îl mai văzuse de cîteva ori. Era *Love Story*, treaba aia lacrimogenă bună pentru fecioare neurastenice... Ce prostie mai scrisese Segal sau cum naiba îl chema, o poveste oarecare de dragoste terminată tragic. În viață nu se întîmplă așa ceva sau chiar dacă se întîmplă, nu știu dacă ar interesa pe cineva... Nu zic, actorii erau buni, muzica, în special, bună și ea, frumoase locurile prin care se petrecea acțiunea, dar m-am plictisit ca nimeni altul... De asta m-am retras într-un fotoliu și m-am apucat să dezleg cuvinte încrucișate. Am dat drumul al un moment dat și *magului*, dar fetele s-au repezit ca turbate la mine. M-am dat bătut și mi-am mutat fundul în bucătărie, mai ales că aveam acolo pitită o sticlă plină pe jumătate cu coniac. Cînd mă simțeam mai brava, mi-au venit pe cap cele două cucoane, plînse bine și cu chipuri tragice și nici una, nici două mi-au cerut să le dau și lor de băut. Le-am turnat în pahare cît a mai rămas și am vrut s-o șterg dincolo dar n-a fost chip.

— Mai stai și cu noi, băiatu', unde naiba tot fugi? Vezi să nu-ți arunc într-o zi din casă toate revistele de cuvinte încrucișate... Oriunde mă întorc, numai de ele dau!

— Cînd am văzut pentru prima dată filmul, am plîns o noapte întreagă, *sosul* meu s-a temut să nu mor...

Deștept trebuie să fi fost *sosul* Evei dacă o luase chiar pentru o clipă măcar în serios!

— Ești un mizerabil! Un nesimțit! O brută! mă spurcă Eva cu tot ce-i veni la gură. Și ce dacă am plîns? Mie mi-a plăcut filmul și Andrei de asemenea... Tu nu te emoționezi decît cînd vezi o minge de fotbal...

— Te iubesc pentru aceste cuvinte, Eva! o sărută Andra. De cînd mă pregăteam să i le spun...

Marea coaliție! Sfînta alianță! Uite ce bine se înțelegeau cele două... Și dacă ar fi știut Andra ce șarpe încălzește la sîn!

— Băiatu', ce-ar fi să mai aduci ceva de băut... Mai găsești undeva deschis... Uite, e zece fără un sfert, dacă tragi o fugă, ajungi la timp...

M-am îmbrăcat, mi-am luat bicicleta (băusem, de asta nu mă urcam la volan) și am împins zdravăn pînă la magazin. Am avut noroc, era deschis, am cumpărat două sticle de *vodka Wiborowa* (oare ce-o mai fi făcînd prietenii mei polonezi? m-am întrebat, așa cum făceam, dealtfel, de fiecare dată cînd cumpăram această băutură) apoi m-am grăbit acasă unde cucoanele erau într-o fierbere cumplită. Așa cum m-am așteptat, cele două doamne trecuseră la confidențe și, se părea, nu mai aveau nevoie de mine. Atît doar că nu știau care dintre ele să mă concedieze.

— Ce-ar fi să ne cauți dincolo? își luă inima în dinți Andra. Tot nu te interesează ce discutăm noi...

— Pe dracu, mă interesează chiar foarte mult...

— Hai, nu te mai încăpățîna, nu de tine discutăm, nu-ți fie teamă... Venim și noi imediat...

Cuvintele Evei m-au mai liniștit, deși nu excludeam posibilitatea ca, prinsă de amintiri, Eva să facă mărturisiri complete!... Dar, se pare, n-a fost așa deoarece, tîrziu în noapte, aproape de două cînd se îndură să vină în pat, Andra se strînse tandru lîngă mine.

— În locul tău aș fi făcut pasiune pentru Eva... Mi-e tare dragă, așa să știi...

— Mi-e somn, vreau să dorm, i-am spus ursuz. Ce-mi pasă mie de părerile tale...

— Știi, spuse mai tîrziu, dacă n-aș fi foarte sigură de prezicerile țigăncii că am să trăiesc optzeci de ani, după un film ca ăsta m-ar apuca spaima de moarte...

— Dacă n-ai de gînd să dormi, te pocnesc de-ți trece pofta de tîmpenii! i-am spus cît am putut de sălbatic, altfel riscam să mă țină de vorbă pînă dimineață.

— Nici astăzi nu treci pe-acasă? m-a sunat a doua zi la birou Eva (de unde și-o fi procurat numărul meu?!). Vreau să-ți vorbesc...

— Am să încerc, i-am promis, deși eram hotărît să nu mă duc. Dacă scap de șef, plec imediat...

— Te aștept! și i-am descoperit multă bucurie în glas.

— Ce-aveai să-mi spui? am întrebat-o de cum am ajuns acasă. Dar scurt!... Stăteam ca pe ace, nu voiam să fiu surprins, prin absurd, de către Andra, n-aș fi știut ce explicație să-i dau.

— Voiam să te văd... De două zile stau la voi în casă, mîncăm, trăim, dormim sub același acoperiș dar abia de mi-ai adresat două vorbe... Niciodată n-am rămas singuri... Începe să-mi pară rău că am acceptat invitația Andrei... Mîine chiar am să mă reîntorc la Marga.

— Nu, nu e nevoie... Delatfel Andra s-ar simți jignită... Ar intra chiar la idei...

— Ce fel de idei? De cînd te-ai însurat, ești mai cast decît... decît...

— Nu te mai chinui, n-ai să găsești vreo comparație... Dar spune și tu, ce rost are să mai scoatem la lumină trecutul... Ce a fost, a fost, au trecut de-atunci ani mulți, tu ți-ai făcut viața ta, eu pe a mea, ne-am reîntîlnit acum, mă bucură revederea cu tine, dar atît... E mai bine pentru amîndoi...

— Și dacă ți-aș spune că eu n-am încetat să te iubesc în tot acest timp?

— Nu știu dacă e foarte adevărat... Poate e mai degrabă singurătatea care te determină să minți astfel...

— Nu mint. De fapt tu ești de vină pentru cele întîmplate... Nicidecum eu.

— De unde ai mai scos-o și pe asta?

— Într-o bună măsură cred că te și uitasem, nu te-am mai văzut de ani de zile, după cum știi nu ne-am scris niciodată, nu ne-am telefonat niciodată. Pînă în vara trecută cînd m-am trezit cu tine în casă... Din clipa aceea m-ai robit,

nu mai pot fără tine... De asta am pornit eu încoace, de asta am căutat prietenia Margăi pentru a pătrunde în cercul vostru... Nu voiam să par bătător la ochi din primul moment. Dar am să te smulg Andrei... Vreau să mă lupt pentru tine!

— Eşti caraghioasă, Eva, nu-ţi stă bine... Hai să lăsăm naibii trecutul şi să ne vedem fiecare de prezent... Ştii, e un şlagăr: fericirea stă în doi oameni... Nicidecum în trei!

— Te-ai făcut teribil de deştept în ultima vreme. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec. De-abia am reuşit să scap. Discutăm altă dată... Deşi, poate, e mai bine să renunţi... Ne complicăm inutil amîndoi...

Am revenit după-masă tîrziu, pretextînd o scurtă şedinţă de lucru convocată de Sir Stanley Mathews, apoi, în vederea petrecerii din seara aceea de la Agatha Cristescu, m-am culcat. M-au trezit fetele, care nerăbdătoare, trăgeau de mine din răsputeri.

— O faci intenţionat! ţipă Eva. Vrei să întîrziem?

— Nu suport să fiu aşteptată! mă dădăci şi Andra. Dacă nu te scoli imediat, arunc pe tine cu apă rece...

— Bine, bine! m-am supus văzînd că nu se putea scăpa de cele două caţe! Dar acum afară, n-am nevoie de asistenţă...

— I-e frică să nu-i furăm ceva, rîse niţel vulgar Eva, dar m-am făcut că nu bag de seamă.

— Sfînta familie! rîse Tatulici de cum ne văzu. Nu se făcea să nu veniţi, nu ieşeam la socoteală!

— Ai un coniac de la mine! îmi şopti Aristide Dumitrescu. Tocmai mă întrebam dacă avusese rost să mai rămîn aici... Dealtfel poate îmi dai şi tu răspunsul

— Nu, nu...

Voiam să zic că refuzam propunerea făcută.

— Bine, discutăm noi mai tîrziu...

— Astăzi am alcătuit un nou regulament de concurs. Totul va fi *ravisant!* Puţină răbdare ca să ne adunăm cu toţi!

— Unde o fi întîrziind Dodo cu-a lui Vandă? se întrebă, mimînd îngrijorarea Agatha. Cine are să ne povestească întîmplarea cu Sergio Pleşa?

— Io sono siciliano di Palermo! rîse gros Petrică Popa. Am avut un succes nebun cînd am povestit întîmplarea la Londra... Şi se mai spune că britanicii n-au umor!

— Aţi fost cuminţi? se interesă desfrînat Marga. Aveţi de gînd să reînviaţi haremurile?

— Te-am sunat ieri... Mi-ai închis înainte chiar de a-mi spune numele, se plînse Aristide Dumitrescu. Mă gîndeam să te invit la o cafea...

— Prin urmare dumneata ai fost, rîse Eva. Credeam că e cineva care are chef de joacă... Te rog să mă ierţi... Iar cafeaua o s-o bem acum, vrei?

— În curînd îmi pun la punct o formaţie, ne spuse Geo Gafencu. Voi oferi o seară de muzică extrem de selectă... Fără *strip-tease* şi chestii de-astea!

— Ăsta micu', iar dai tonul puritanismului! Mi-e silă de ăştia cărora totul le pute, dar cînd e la o adică, abia aşteaptă ca fetele să-şi dea poalele peste cap!

— Lasă-l Tatulici, îi luă apărarea Andra, Geo n-a vrut să te supere.

— Eu zic să nu-i mai aşteptăm... Cine ştie dacă logodnica lui Dodo n-a făcut din nou o scenă de isterie?! Să vină băutura! pretinse Petrică Popa. La Londra m-am învăţat să fiu operativ în toate cele!

— *Am venit să bem aici / Nu să numărăm furnici!* oferi, la minut, versuri proprii, Tatulici.

— Cine vine să mă ajute? întrebă Agatha.

— Acum şi-ntotdeauna, se oferi Petrică Popa.

Peste două minute Petrică Popa reveni încărcat cu un coş de piaţă plin cu sticle cu vodcă.

— Ura! strigă Tatulici, în seara asta nu vom muri de sete! Şi cînd ne-o fi mai rău, tot aşa să ne fie!

— Fie-ţi gura aurită! aplaudă Aristide Dumitrescu.

— Cine spunea că n-au să vină? Iată-i vii şi nevătămaţi! strigă Catarina văzîndu-i pe Vanda şi Dodo Danutti.

— Vă rog să ne iertaţi pentru întîrziere, dar logodnicul meu a avut de rezolvat nişte afaceri... El este tot timpul extrem de ocupat...

— Scuzate la mine, doamnelor şi domnilor, eu vrut venit de mult, dar una grande dolore de burta ma chiuso la toaleta! completă el spre amuzamentul general.

— Vai, Dodo, cum poţi să spui una ca asta! ripostă supărată Vanda. Vrei să zici de mine că sînt mincinoasă?

— Nu mai pierdeţi vremea, noi am început petrecerea... Luaţi cîte un pahar şi la treabă! le zise gazda.

— Treabă? Che treabă?!

— Răbdare, răbdare, strigă Tatulici, aşteptaţi, vă rog, în linişte marea surpriză a serii!

— Bah! Dacă Tatulici face surpriza, io sono papa de la Roma!

— Vai, Dodo, ai nişte gusturi! se fasonă Vanda. Eu te vreau aşa cum eşti...

— Poţi să dormi liniştit, în noaptea asta mă transfer la Marga Ogăşanu. N-am să te mai deranjez, îmi şopti Eva.

— Andra are să te regrete, i-am spus. Dar aş vrea ca tu să-i dai această veste... Fă asta pentru mine, da?

— Crezi c-o să accepte fetele să se dezbrace? mă întrebă Aristide Dumitrescu, interesat îndeosebi de Eva. Ar fi un spectacol pe cinste...

— Eu una nu! vorbi neîntrebată Vanda, logodnicului meu i-ar displace una ca asta...

— Putoarea dracului, parcă n-aş şti ce minuni făcea ea acum un an... Să nu mă întrebe cineva pe mine, că îmi dau drumul, îmi zise Agatha. Numai eu de cîte ori i-am împrumutat camera...

— Dacă ţi-aş cere-o, mi-ai împrumuta-o şi mie? am pus-o la încercare.

— Ce nevoie ai tu? Tu eşti băiat cuminte, tu o ai pe Andra... Pe cine ţi-a căşunat? întrebă apoi. Mi se pare că te cam interesează Eva... Dacă tocmai vrei, eu oricînd...

— Doamnelor şi domnilor, deoarece ultimul nostru concurs a avut un final lamentabil, neîntrunind adeziunea majorităţii concurentelor, propun astăzi o modificare radicală a regulamentului. În acest sens propun un *strip-tease* masculin!

— Du-te dracului, Tatulici, eşti un porc greţos! strigă Geo Gafencu. Du-te la alţii cu tîmpeniile tale. Îmi vine să vărs numai cît te văd...

— Voi este descreieraţii dacă tot chemat pe acest individo... Eu nu suportat la el de cînd cunoscuto...

— Trebuia să ne fi întrebat mai întîi pe noi... ţipă Catarina. Eşti dezgustător, Tatulici!

— Să-l dăm afară, fetelor, ţipă Marga Ogăşanu, cum de-şi permite să ne facă astfel de propuneri idioate! Orice s-ar spune despre noi, nu sîntem nişte imorale! Hai mai bine să dansăm...

Am dansat mai întîi cu Eva, le-am luat la rînd pe celelalte fete, iar la capăt de tot, încălcînd regula nescrisă dar permament valabilă, am luat-o la dans şi pe Andra.

— Începe să mă doară capul de toate idioţeniile astea! îmi puse ea. Chiar trebuie să semnăm condica seară de seară? Prefer să stau singură cu o carte în mînă...

— Nu mă înnebuni, te-a apucat conştiinţa? Prost, bine, trebuie să ne distrăm şi noi cumva. Cînd vom fi bătrîni, vom sta în casă şi vom avea grijă de nepoţi!...

— Mă rog, dacă aşa spui tu, să ne distrăm şi noi cît mai sîntem tineri. Măcar de s-ar mai împrospăta trupa... Dar tot aceeaşi şi aceeaşi...

— Lasă, dragă, nu-ţi mai bate capul cu ei... Principalul e să nu fim trişti!...

— Deşteptule! A propos, mi-a spus Eva că pleacă de la noi... Ai supărat-o cu ceva?...

— Nici măcar c-o floare... Cred mai degrabă că e vorba de Dumitrescu... Ţi-am spus eu... De cînd a cunoscut-o, umblă năuc după ea... Poate are nevoie şi fata de un reconfortant după tot ce i s-a întîmplat cu vaporeanul!

— Regret. Aş fi vrut să mai rămînă la noi...

— Eu nu. Îmi făcea toată ziua clătite, de ajungea Sir Stanley să mă azvîrle afară din lot!

— *Cînd m-am dus la dinţi, dinţi, dinţi,*
M-a muşcat o minţi, minţi, minţi!
Grădiniţă!
Albiniţă!

— Este adorabile questa cretino! rîse gros Dodo. Eu duce la el în Italia şi făcut din el clovn!

— Duci tu pe mă-ta! strigă Tatulici şi-i arătă pumnul.

— Tu la mine nu jurat de mamă! Eu bătuto la tine! Mascalzone!... Mizerabile!...

— Aşa, Dodo, aşa! Pocneşte-l!... Desfigurează-l! strigă Vanda. Să se-nveţe minte nenorocitul!

— Doar n-o să vă luaţi la bătaie la mine în casă, îi rugă Agatha. Dodo iubitule, fii tu mai rezonabil, nu te mai înfuria... Ştii bine că Tatulici e nervoso...

— N-am nevoie de intervenţiile tale, madam!

— Accepto! Numai pentru că rugato dumneata Agatha, eu nu pot refuza niciodata una bella signiorina...

— Şi-acum surorile Kessler în variantă autohtonă! intonară pe două voci Marga Ogăşanu şi Catarina — probabil pentru a produce un divertisment. Luaţi loc, vă rog, în fotolii, începe spectacolul.

M-am așezat într-un fotoliu larg sperînd că Eva va avea inspirația de a veni lîngă mine. Dar Eva se abandonă în brațele mai libere ale lui Aristide Dumitrescu. Venise în schimb lîngă mine Agatha Cristescu.

— Mă accepți lîngă tine? Am să fiu pașnică, n-am intenții criminale în ceea ce te privește... Dar ador să bîrfesc cu tine... Vreau să văd ce e de capul fetelor ăstora...

— Nu e vorba de capul fetelor, i-am spus rîzînd.

— Evident, evident!...

Tatulici, marele maestru de ceremonii, stinse lămpile din tavan și instală două veioze drept reflectoare. După care se instală în fața *magului* și căută o bandă cu muzică adecvată.

— Tu nu te uita, Dodo, nu e pentru tine... Ar fi mai bine să mergem, propuse Vanda.

— Lasă la mine pace, strigă Dodo supărat. Eu nu copil... La mine place tot ce frumos este... Dacă tu nu vrei stat, du-te! Sau ia una carte la mînă și citește!

— Ce zici, bine *tipese?* vru să-mi cunoască părerea Agatha. Dacă aș fi bărbat, nu m-aș da în lături de la nici una...

Într-adevăr, atît Catarina cît și Marga Ogășanu erau frumoase, bine făcute, atît doar că manechina, Catarina, știa mai bine să-și vîndă marfa, mișcările ei erau mai sofisticate, mai construite, surpriza era oferită cu mai multă știință a gradării, nu se avînta prosteşte, probabil își repetase nu o dată numărul, de aici perfecțiunea atinsă!

— Foarte nostime, într-adevăr, am răspuns într-un tîrziu. Deși sînt convins că tu ești mult mai frumoasă...

— Ești un mincinos adorabil, îmi mulțumi Agatha, pentru data viitoare, poate, am să mă pregătesc eu! Am să văd dacă îți mai mențiii și atunci declarația de dragoste!

La sfîrșit izbucniseră aplauze zgomotoase, Tatulici își turnă în cap un pahar cu vodcă și vru să-și dea foc, Geo Gafencu încerca prin cameră roata țiganului, iar Petrică Popa se repezi după fete dar, mai rapide, ele îi trîntiră ușa în nas lăsîndu-l mofluz.

— Vreau să plec, îmi spuse Andra. Am băut foarte mult, nu mă simt în stare să mă mai duc în picioare. Ar trebui să chemi un taxi...

— Treci alături și stai puțin întinsă... Am să-ți aduc un pepsi, are să-ți facă bine... Te rog...

— Cum vrei... Vezi dacă nu e cineva acolo...

Andra avusese dreptate, în camera cealaltă i-am găsit sărutîndu-se pe Agatha și Dodo Danutti.

— Dacă vă prinde Vanda, v-ați ars, le-am zis, apoi i-am zvîrlit pe ușă afară.

— Geloso! îmi spuse la ieșire Dodo. Apoi: grazia!

— Vreau s-o culc pe Andra, nu se simte prea bine. Nu te deranjează, nu? am întrebat-o pe Agatha.

— Sper să-și revină cît de curînd. Vrei să te ajut?

— Nu, nu e nevoie, ce să mai caște ochii și ceilalți! Tu stai cu musafirii, să nu se simtă părăsiți...

Din camera în care am culcat-o pe Andra am ieșit în balcon. Am inspirat cu nesaț aerul curat, răcoros, apoi am privit în jur, încercînd să străpung întunericul des. Noaptea, liniștea și pacea învăluiseră din toate părțile orașul. Care dormea adînc, înțelept, omenește... Cînd și cînd pașii unor trecători grăbiți sau întîrziați spărgeau această liniște... Ferestrele blocurilor orbiseră și ele... Îndărătul geamurilor, în camerele-cuburi suprapuse ca în jocurile de copii, oamenii dormeau și visau tot oameni... Și flori și nori și păsări și pești și culori... Dar mai cu seamă oameni... Erau vise despre oameni frumoși și drepți și buni și frumoși și drepți și buni și frumoși și...

— Cred că am tras un loz necîștigător, îmi spuse într-o zi Andra. Nu e ceea ce aș fi vrut eu.

Andra avea obiceiul să mă ia prin surprindere imaginîndu-și de fiecare dată că eram pe aceeași lungime de undă.

— Ce s-a întîmplat?

Mi-era groază de problemele pe care și le punea, de gravitatea lor, de etc. etc.

Era în preajma Crăciunului, străzile deveniseră dintr-o dată mult prea înguste, de-abia ne mai puteam strecura printre oameni; pentru a-i desluși vorbele a trebuit s-o trag într-un gang.

— Ce nu merge?

— Treaba asta pe care o fac... Începe să mi se facă lehamite... Nu e de mine...

— Ei și tu! Vezi, deocamdată nu s-a găsit altceva. Doar n-o să rămîi acolo pînă la sfîrșitul zilelor...

— Ție ți-e ușor să vorbești...

— Ce să zic! Mișc și eu o planșă dintr-un loc în altul, îmi dau cu părerea cînd șeful are nevoie de sprijin și cam asta e tot...

— Stau în şcoala aia mare şi aştept să se ivească vreun copil bolnav... Între timp beau cafea cu asistenta care are în fiecare zi cîte o poveste nouă de debitat, pentru că în fiecare zi are cîte un prieten nou...

— Şi eşti invidioasă, da? am încercat să schimb discuţia.

— Bineînţeles! Ha, ha, ha! Profesorul de sport se simte obligat să-mi facă curte avînd şi el programul mai lejer, o zi pe săptămînă pregătesc eu cafelele deoarece aşa am stabilit cu profesorii, pansez cîte un copil care s-a julit în vreo bătaie, le dau fetelor mai mari sfaturi ce şi cum să facă să le treacă coşurile de pe faţă... Dă-o naibii, băiatu', asta nu e pentru mine.

— Trebuia să fi acceptat propunerea lui Aristide Dumitrescu? De tine a depins să plecăm sau nu.

— Cine ştie dacă acolo ar fi fost mai bine... În fond, dacă tu voiai să fi plecat, plecam şi eu cu tine... Pesemne nici tu nu erai hotărît...

— E adevărat, nu eram hotărît. Iar acum e niţel tîrziu, l-am întîlnit zilele trecute pe Dumitrescu şi mi-a comunicat că prietenul nostru — al lui şi al meu — a renunţat la ofertă. Mare pagubă! Nu mai pot eu de el!

— Şi-atunci ce ne facem, băiatu'?

— Nu-ţi mai face griji, se rezolvă toate pînă la urmă. Hai mai bine să vedem unde găsim un brad ca lumea, ăştia care se vînd prin ţarcuri sînt buni de puşi pe foc. Am nevoie de un brad frumos, mare, argintiu; seara am să mă aşez sub el şi am să-l aştept pe moşul cu barbă albă... Tu ştii că eu am crezut pînă foarte tîrziu în toată povestea asta?

— Aşa eşti tu. Tu crezi în poveşti... În toate poveştile...

— Tu ai fost cuminte? Crezi că Moşul are să-ţi aducă ceva?

— Ştiu eu? Poate...

Făcea ea pe neştiutoarea dar, mai mult ca sigur, Moşul i-a şi verificat faptele, şi pe cele bune şi pe cele rele, de pe parcursul unui an, le-a cîntărit, le-a anulat pe cele rele cu o parte din cele bune şi, pînă la sfîrşit, n-au mai rămas decît din alea bune, şi erau multe, multe, şi de asta Moşul cu barba albă a venit la Andra cu tolba plină, iar ce-a rămas pe dinafară, le-a adus în maşină.

— Doamne, băiatu', chiar atît de cuminte să fi fost? m-a întrebat cînd a văzut mulţimea cadourilor.

— De ce mă întrebi pe mine, sînt şi eu doar un simplu beneficiar de cadouri ca şi tine...

— Te iubesc, beneficiarule de cadouri! se gudură pe lîngă mine Andra. Odinioară tata ştia să-mi facă sărbători tot atît de frumoase... Dar numai o singură noapte pe an... Imaginează-ţi-l pe *profu*l atît de distins, atît de sever, de inabordabil, îmbrăcînd un costum de Moş Crăciun, cu capişon roşu, punîndu-şi o barbă pînă la pămînt şi luîndu-şi în spinare un coş cît toate zilele... Ştia şi multe poveşti, de parcă seară de seară nu făcea altceva decît să citească basme; era cald, tandru, duios, cum nu era un an de zile şi cum n-avea să fie un alt an de-atunci înainte... Cînd se apuca să-mi ofere darurile, jumătate din cameră se umplea cu ele... După ce desfăceam împreună pachetele minunîndu-ne pentru tot ce descopeream în ele, cîntam împreună, dansam, ne sărutam nebuneşte, apoi tîrziu de tot, fără a-şi scoate vreo clipă uniforma de Moş Crăciun, mă conducea în camera mea. Dimineaţa îl descopeream, spre disperarea mea, grav, sever, rece, cu privirea distantă.

— Vrei să mergem la el în seara asta?

— Nu. Mi l-am reamintit doar. Nu cred că vreau să mă duc. Probabil n-a venit încă momentul să ne întindem mîinile. Cine ştie dacă va fi să vină vreodată...

— Cum crezi. Nu vreau să te influenţez...

— Chiar să vrei n-ai fi în stare...

— Fiindcă veni vorba — în seara asta unde mai mergem? Cine ne-a mai invitat?

— Nimeni. Şi chiar să ne fi invitat, în seara asta i-am fi refuzat pe toţi. De sărbători, dintotdeauna oamenii au stat la casele lor. Cu toţi cei dragi. Dacă noi nu ne avem, deocamdată, decît pe noi, vom sta în doi. La Toni şi Magda vom merge mîine. Da?

— Cum vrei. Da, ai dreptate, am adăugat, văzînd că răspunsul meu evaziv nu-i făcea cine ştie ce plăcere.

— Nu e pe cum vreau eu, ci cum vrem noi amîndoi.

Seara a fost nemaipomenit de plăcută, las' că şi bradul pe care l-am procurat dînd bani grei unui şofer care-l tăiase cu mîna proprie din munţi era de toată minunăţia. Cadourile pe care le făcusem Andrei şi cele pe care, la rîndul ei, mi le făcuse ea mie, au fost extrem de apreciate, se părea că Moşul cu barbă albă ştia ce-şi dorise fiecare din noi. Pe urmă aşezaţi la o masă lungă împodobită sărbătoreşte am mîncat curcan, am băut vin vechi de douăzeci de ani şi pe care am dat o mică avere, am cîntat colinzi iar tîrziu, după ce ne vîrîsem în pat,

ne-am făcut jurăminte de fericire eternă. Și de viață îmbelșugată.

Zilele care au urmat au fost nespus de grele, așa cum grele fuseseră în fiecare an: petrecerile, pe un motiv sau altul, se țineau lanț, culminînd cu Revelionul pe care în acel an l-am petrecut la vila lui Petrică Popa. Acesta le făcuse vînt bătrînilor lui punînd stăpînire pe toată casa, adusese o femeie care făcuse curat peste tot, apoi chemă banda de nebuni. În ajun, noi, băieții, am alergat cît ne-au ținut puterile după carne, pîine, acrituri și, evident, băuturi, iar fetele s-au străduit să pregătească gustări cinstite și potolitoare.

— Peste cîteva zile am să plec, îmi șopti Eva cînd, imediat după ora douăsprezece, ne îmbrățișam cu toții.

— Trebuie? am întrebat-o mai tîrziu, în timpul dansului.

— Da, trebuie. Cu tine n-am avut noroc... Dealtfel *sosul* mi-a dat de știre că i-a făcut vînt individei cu care se încurcase... Mă vrea acasă... S-ar putea să plec...

— După tot ce a făcut?

— Da. De ce nu? Nu sîntem cu toții atît de puri, de intransigenți cum ești tu. Aș vrea doar să-mi spui dacă în vara trecută, atunci cînd ai descins la mine pe nepusă masă, atunci ai fi rămas cu mine?

— Dar pe atunci totul era altfel...

— Nu întoarce discuția, n-are rost... Ai fi rămas sau nu? Dacă nu vrei, nu ești obligat să-mi răspunzi...

— Da, aș fi rămas, am recunoscut sincer. Dacă n-ar fi intervenit acel telefon aș fi rămas cu tine. Nu știu pentru cît timp, nu știu cu ce șanse, dar *aș fi vrut* să rămîn!

— Nu știu dacă nu minți, oricum, ai fost drăguț spunîndu-mi ce mi-ai spus. Deocamdată plec cu Aristide Dumitrescu la București. Poate am să rămîn cu el, poate mă reîntorc la Constanța. Nu știu încă prea bine ce să fac...

— Ce-ai găsit la el? am întrebat-o abia stăpînindu-mi gelozia. În fond eram nedrept, de două ori o aruncasem în brațele lui — și-acum tot eu mă gîndisem să-i fac morală?!

— Ce-ți pasă, tu o ai pe femeia ta, ea ți-e bucuria și împlinirea. Și, se pare, e atît de plină bucuria asta încît nu mai e loc și pentru o alta. Lasă, nu ți-o iau în nume de rău, așa aș fi vrut să fie și viața mea. Nu, nu-ți port supărarea. Îți doresc să fiți fericiți...

— Vorbești de parcă de azi înainte n-o să ne mai vedem!...

Sau de parcă pe unul sau pe celălalt ne-ar paşte cine ştie ce nenorocire ... Mă şi sperii pînă la urmă ...

— Te superi dacă te rog să mă laşi acum? Nu vreau să mai dansez ... Şi te rog să nu mai vii lîngă mine ... Nu vreau să mă mai chinui ... Îmi promiţi?

Şi, fără a-i păsa dacă cineva avea să ne vadă, mă sărută lung. Apoi se smulse din braţele mele şi trecu în cealaltă cameră.

Într-adevăr, din noaptea aceea de Revelion n-am mai revăzut-o pe Eva: o fi plecat cu Aristide Dumitrescu, s-o fi reîntors la *sosul* ei infidel, nu ştiu. Oricum, de atunci am simţit o cumplită aversiune împotriva ziaristului şi, ori de cîte ori după aceea, a vrut să mă vadă, am refuzat să-l mai întîlnesc.

După reluarea campionatului am avut o discuţie nu dintre cele mai plăcute cu Sir Stanley Mathews.

— Nu pare să-ţi fi priit iarna asta lungă ... Catarina mi-a spus că ţi-ai cam făcut de cap ...

Ce naiba i-o fi îndrugat Catarina? m-am întrebat. Să mă fi purtat nepoliticos cu ea, să fi încercat, Doamne fereşte! s-o violez? Ce altă prostie mai făcusem la beţie?

— Sînt cam greu de cap, Sir, şi nu pricep! am dat-o pe glumă. Deşi mă simţeam într-un anumit fel vinovat.

— Pare-se că petrecerile prea des repetate au avut repercusiuni şi asupra memoriei! zise cu neobişnuită duritate. Îţi faci de cap, băiete, şi asta nu e bine!

— Ei, nu e aşa cum credeţi ... Au fost la mijloc sărbătorile ... Tot omul e dator să bea un vin ...

— Mi-e teamă că aşa n-o să putem continua munca împreună ... Te-am urmărit în mod special la antrenamente: nu ştiu dacă merită să ne mai pierdem vremea unul cu altul. Ce s-a întîmplat cu tine?

— Nu s-a întîmplat nimic, Sir, prea mi se pare că o iei în tragic ...

Aşa era de fiecare dată, dintr-un ţînţar făcea armăsar! Bună, rea, metoda îşi dovedea utilitatea.

— Duminica asta nu joci ... Poate nici cealaltă ... Dacă nu te pui la punct cu antrenamentele, renunţ la tine. Clar?

— Şi cine o să stea în poartă în locul meu? Luca? El vrei să-ţi aducă victoria? Hai s-o lăsăm, Sir ...

— Ar fi bine să nu te obrăzniceşti ... Dacă eşti cine eşti, mie mi se datorează! Şi dacă te las din mînă, te prăbuşeşti de nimeni nu te mai bagă în seamă ... Şi mi-e teamă că atunci

toată viața ți se duce pe apa sîmbetei... Nu uita că stai într-un servici comod numai datorită mie... În clipa în care am rupt relațiile cu tine, poți să-ți faci și valizele! Asta am vrut să-ți spun! Sper că ai înțeles! Dacă nu, comunică-mi și mie...

Întorcîndu-mi spatele, porni repede spre ieșire de parcă ar fi vrut să scape cît mai curînd de mine. Într-un tîrziu m-am îndurat și eu s-o iau spre casă: eram fiert; ca după un examen, ca după o bătaie... Nu mi se vorbise niciodată pe un asemenea ton, nici chiar Toni nu-mi ținuse astfel de predici, metodele lui pedagogice excludeau pînă și violențele verbale! Măcar să fi aflat prin ce mă făcusem vinovat, dacă aveam cu adevărat vreo vină... Nu, nu m-am așteptat la una ca asta din partea lui Sir Stanley! Ce să mai zic de Catarina...

— Ce e cu tine, băiatu'? mă mirosi de îndată Andra. Se vedea cale de o poștă că mi se întîmplase ceva.

— Nimic. Prostii...

Ce atîta pălăvrăgeală, era o treabă care mă privea numai pe mine. Și chiar dacă temerea lui Sir Stanley era întemeiată, tot numai eu singur mă puteam smulge din rahat!

— Ce-ar fi totuși să-mi spui... Omul cînd se descarcă...

— Ia nu-mi mai da și tu sfaturi... Astăzi v-ați găsit cu toții să mă prelucrați? Prea te crezi deșteaptă!

O jigneam fără vreun temei și nu era drept.

— Te rog să mă ierți, sînt nervos, i-am explicat rușinat. Mi s-a întîmplat ceva neplăcut... Și i-am povestit cum a decurs discuția cu antrenorul.

— Asta e tot? mă întrebă de cum am terminat.

Menționez că nu m-a întrerupt nici măcar o singură dată.

— Ce vrei să mai fi fost? Idioata aia de Catarina umblă cu fitile... Dac-o mai prind pe-aci, o iau de păr și-i fac vînt pe scări în jos... Mai bine să-și vadă de amorurile ei împuțite!

— Te rog, fără vulgarități! Nu suport...

— Bine că eu trebuie să suport totul... În fond dacă Sir Stanley e nemulțumit de mine, n-are decît! Fac eu ceva pe aerele lui! Auzi, el m-a făcut pe mine... Rahat! Ia să facă și din Luca ceva dacă e în stare... Prea-și imaginează multe dumnealui...

— Nu te enerva... Vino să mergem puțin la plimbare, are să-ți facă bine...

— De plimbare-mi arde mie? Am să beau un coniac şi-mi trece totul! Unde-i coniacul? am întrebat-o furios cînd n-am găsit în bar decît un lichior prăpădit, bun pentru fecioare.

— Nu mai e... Cînd vă puneţi cu toţi nebunii pe băut, beţi şi zece cisterne!

— Aşa-mi trebuie! Hai, toarnă şi tu gaz peste foc, aliază-te cu Catarina!

— Fă ce vrei, eu am treabă la bucătărie.

Evident că am făcut ce am vrut. Am ieşit pînă la Alimentara din colţ, am cumpărat o sticlă de coniac de un sfert, am dat-o gata în două secunde, apoi m-am culcat. Seara nu m-am ridicat decît pentru a o lăsa pe Andra să facă patul. După care mi-am tras plapuma peste cap şi m-am întrebat în ce fel i-aş putea face figura antrenorului!

Peste vreo două ore izbucni soneria: lung, insistent, obraznic. N-a trebuit să mai privesc prin vizetă, am recunoscut de îndată vocile, deja încălzite, ale lui Dodo Danutti şi ale lui Tatulici ca şi chiţcăitul fetelor. Prin urmare banda se hotărîse să descindă, incognito, la noi! Le-am deschis în pijama aşa cum eram şi i-am făcut să treacă la bucătărie.

— Pînă ne îmbrăcăm... Trebuie să vă dau însă o veste proastă: n-avem în casă un strop de alcool...

— Am fost prevăzători, am adus noi de toate... La astfel de vizite, marfa se aduce! Tu vezi-ţi de ale tale, noi ne simţim bine şi aici... Între timp poate descoperim ceva gustos prin bucătărie... Tii, cărnaţul ăsta fiert ne aştepta numai pe noi, nu-i aşa? Ei nu, rîgîi gros Tatulici, insişti să desfacem şi borcanul cu castraveţi... Mă rog, dacă insişti chiar într-atît...

Speram ca Andra să nu fi păstrat prin bucătărie prea multe de-ale gurii, ăştia erau mai răi ca lăcustele, nimic nu rămînea în urma lor!

— Sîntem tineri, să ne facem de cap pînă ne mai ţin puterile, nu-i aşa?! îmi spuse sictirită rău Andra.

— Iar citezi din clasici! i-am răspuns, şi eu cu capsa pusă. Mă rog, sînt aci, n-o să-i dăm afară... Măcar uit de necazuri... Presimt că în seara asta o să mă îmbăt cum n-am mai făcut-o în viaţa mea...

— Cum ţi-e voia... Hai, pune şi tu mîna şi strînge lucrurile, n-am chef să se spună că nu-mi ţin casa în ordine... Caţele astea numai cu vorbe purtate se îmbucură...

Peste zece minute casa arăta ca după război — a doua zi

Andra avea să-și piardă din nou cîteva ore bune să strîngă de peste tot. Timp în care eu, arborînd o mutră spășită, va trebui să cer, pe rînd, scuze vecinilor de palier, de dedesubtul și de deasupra apartamentului nostru. Cîte i-o fi dat lui Dinu să afle după reîntoarcerea lui din țările calde, n-aș vrea să aud în viața mea.

— Prin urmare voi, care v-ați lăudat că sînteți așa și așa, vă dovediți cei mai înveterați mic-burghezi! strigă Tatulici. De-abia e ora zece și voi v-ați și ghemuit sub păturică, la căldură. Pesemne vă pregăteați să concepeți un urmaș, da?

— De-abia am terminat spectacolul... N-aveam nici un chef, dar au venit și m-au luat pe sus... Te rog să mă ierți, încercă o scuză Marga Ogășanu.

— Ce te scuzi, darling? o puse la punct Petrică Popa. Bine am ajuns dacă pentru orice treabă ne cerem scuze... Pardon, cutare... pardon, cutare... Doar sîntem oameni în toată firea, nu?

— Io sosito din Italia questo giorno, îmi explică Dodo Danutti, io tare place la tine și italianca ta... Din pecato nu avut timp să caut la professore Cantuniari... Mafiotul... Me dopo luna mai, cando io revino in Romania, io spus de el tuto...

— Ești foarte drăguț, Dodo... Nu trebuie să te deranjezi, îl liniști Andra.

— Io adus la voi una album di Italia, e un album fotografico din Roma... Io iubesco cum iubesco mia madre... Pardon... Coborî pînă la mașină, apoi reveni cu un pachet: Prego... Dacă album place la voi, e mio piacere...

— Am să-l privesc în seara asta, spuse radiind de bucurie Andra și-l sărută. Nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut... Am fost în Italia acum cîțiva ani...

— Dacă veniti, scrie la Dodo... Io arătat la voi tute Italia... La piu bella paese di mondo... Prego una tango, signora Cantuniari...

I-am lăsat pe cei doi să-și desfășoare talentele coregrafice, iar eu am trecut în cealaltă cameră, unde se improvizase bufetul. Barman se angajase să fie Geo Gafencu, praf deja la acea oră.

— Frate Manea, în curînd am să fiu declarat geniu! O firmă din *refege* se interesează de instrumentele mele... Îți dai seama ce înseamnă asta? Am fost invitat să prezint o comunicare...

— Mic, dar voinic! strigă Tatulici. Cînd v-am spus că în omul acesta zace o scînteie de geniu... Motiv pentru care următoarele cinci pahare am să le închin lui Geo Gafencu!

Înșiră pe pragul dulapului furniruit cinci pahare și le umplu ochi. Spre liniștea mea, n-a vărsat nici măcar un strop.

— Unu la mînă...

Luă paharul în mînă, se înclină spre Geo Gafencu care, demn ca un împărat roman, îi primi omagiul, apoi duse paharul la gură și, dînd capul pe spate, turnă dintr-una în hăul larg deschis lichidul incolor cu miros de dezinfectant.

— Doi la mînă...

Pînă cînd avea să-și termine orațiile, am trecut să văd cum se simțeau ceilalți, oricum, eram gazdă.

— Ascultă, iubitule, mă acostă Vanda, ia-mă la dans... Vreau să-l fac gelos pe Dodo...

— Îmi pare rău, nu sînt tipul potrivit... Ia-l pe Tatulici...

— Ți-ai și găsit! Crezi că m-aș putea culca cu el? Puah! Hai, iubitule, nu mă refuza... Dacă în locul meu ar fi fost Eva, n-ai fi refuzat-o...

— Ce tot vorbești? Bine, vino...

— Acum ar trebui să te refuz eu... Știu că m-ai luat numai pentru a afla noutăți despre ea... Nu, n-am ce să-ți spun... Mai bine l-ai liniști pe Dodo, nu știu cine i-a vîrît în cap că, în timpul în care a fost plecat în Italia, mi-aș fi făcut de cap cu niște actori... Nu erau decît niște pîrliți de cascadori care făceau figurație la filmul ăla cu mașini de curse... Și n-a fost nimic din ce se spune, am băut cu ei într-o seară... Dodo crede în tine, zice că ești singurul cumsecade dintre noi toți... Hai, fă asta pentru mine... Mă placi?

— Ce spui? am întrebat-o căzut din pod.

— Dacă faci asta pentru mine, sînt dispusă să mă culc cu tine... Știu că mă placi! Și sînt și mai bine decît nevastăta... Vrei?

— Să mă mai gîndesc... Mă ierți, Andra vrea să-mi vorbească, am inventat pe dată.

— Ce e băiatu'? întrebă Andra văzîndu-mă lîngă ea.

— De aștia nu scăpăm pînă mîine la ziuă... Ghinionul nostru că mîine e duminică!

— Ce vrei, asta e soarta Belgiei! Dar mănîncă și tu ceva, tot ești la tine acasă... Altfel mîine ai să fii praf... Iat-o

și pe Catarina... Pa, eu am plecat, o las pe mîna ta! și Andra trecut alături la bufet.

De-abia acum mi-am dat seama de absența Catarinei, pesemne de cît de pornit fusesem împotriva ei! Venise singură, știa că avea să-i găsească pe toți aci. Dar unde stătuse pînă la această oră? Pe unde-și făcea ea veacul?!

— Vino, te așteptam...

— Ce e, iubitule, ce e mutra asta fioroasă? Dacă te-aș vedea noaptea pe stradă, mi s-ar face frică de tine...

— Ascultă, Catarina, cine te-a rugat să te amesteci în treburile mele? Ce te privește ce fac și ce nu fac? Și chiar dacă persoana mea te interesează așa de mult, ce naiba îi mai povestești totul lui Sir Stanley?!

— Ce i-am spus?

— N-are rost să ne jucăm de-a șoarecele și pisica! L-am întîlnit azi pe domnul antrenor și m-a făcut cu ou și cu oțet! M-a și scos din echipă pentru următoarele două meciuri... Nu e mulțumit de mine... Pesemne i-ai îndrugat tu fel de fel de povești!

— Ce vrei în fond de la mine? Am venit să mă distrez, nu să-ți răspund la interogatorii! Află că nu i-am spus nimic. O dată sau de două ori m-a întrebat pe unde umblu, ce fac de vin mereu tîrziu și mereu cu chef... I-am spus că am niște prieteni veseli, că ne place să cîntăm, să bem, să dansăm... I-am spus și de voi... Atîta tot, zău! Ce concluzii o fi tras, ce legături o fi făcut între astea și, probabil, forma ta nu tocmai excelentă, ei bine, treaba asta mă depășește! Mai bine mi-ai oferi ceva de băut, seara asta am stat în familie, plictiseală mare... Hai, scumpi, nu fii trist, nu-ți șade bine!

— Mersi! N-am nevoie de consolările tale!

— Mă rog. Sper să nu mă dai afară din casă...

— Nu. Iartă-mă...

Făceam ce făceam și eram ba aci, ba dincolo, de fiecare dată golind la pahare de parcă mi-ar fi fost frică să nu se termine alcoolul. Nu cinasem nimic și mă simțeam deja în pom! A doua zi, chiar duminică fiind, nu mă vedeam bine!

La un moment dat Agatha se apucă să spargă pahare, din fericire nu le-a descoperit pe cele de cristal, altfel, după reîntoarcerea din voiajul african, Dinu Manea m-ar fi scaplat cu propria-i mînă... Drept recunoștință pentru „grija" manifestată, i-am oferit ultimele două bucăți dintr-o garnitură

banală de sticlă — le-a spart și pe acelea, apoi s-a dus să-i ceară lui Tatulici un pahar plin.

— Cînd mă plictisesc, sparg pahare. Viața n-are nici un rost... Cu toții sîntem niște nulități... Păcat să mai facem umbră pămîntului...

Petrică Popa se apropie de ea și începu să-i descheie unul cîte unul nasturii care-i închideau rochia de sus pînă jos. Agatha părea să nu fi observat nimic, stătea ușor sprijinită de dulap și, cu ochii închiși, fredona un *blues*... Amuzat, Petrică Popa desfăcu nasturii pînă jos și, cuprinzînd-o în brațe ca pentru dans, o dezbrăcă. Agatha purta un slip mic mov, în rest nu avea nimic pe ea.

— Doamne, ce femeie! strigă extaziat Geo Gafencu. Pentru un astfel de trup e necesar să se compună o simfonie. Dar trebuie să fii și Beethoven!

— Ce caută aici Beethoven, mă minus? îl repezi Tatulici. Știi bancul cu doi bătrîni care stau pe o bancă și prin fața lor trece o minune cum e asta...

— Care e rostul nostru pe pămînt?! diza în ritmul *blues*-ului Agatha, indiferentă la ce se petrecea cu ea.

— ...asta are nevoie de ó... Și Tatulici pronunță cu voluptate cuvîntul respectiv, stîrnind rîsete groase. Ba voi aveți nevoie! le replicase fata care auzise cuvintele bătrînilor. Așa și tu cu Beethoven!

— Foarte frumoasa bambina! aplaudă Dodo Danutti sosit și el de la bufet. Este bal mascat la voi, nu știam!

— De mine să nu te legi că-s mic, izbucni surprinzător de violent Geo Gafencu, și se repezi spre Tatulici. Acesta îl împinse înapoi cu mîna și, împiedicîndu-se de covor, Geo Gafencu căzu într-un platou pe care-l sparse și se tăie în cioburi.

— Potoliți-vă! am încercat să-i despart.

— Criminalule! strigă Gafencu. Ai vrut să mă omori! De cînd aștepți clipa asta, perversule!

— Taci din gură, mă nulitate! îl puse la punct Tatulici. Hai, cărel cărel...

— La mine place și cu lupte... Face mare placere... Cine vrea să lupte cu mine?

— Eu! primi provocarea Agatha și, fără a se lăsa așteptată, se năpusti asupra lui Dodo.

— Afară toată lumea, strigă Tatulici și le făcu vînt la toți dincolo. Nu înainte de a lua cu el două sticle. Și, evident, nu înainte de a întoarce butonul întrerupătorului.

— Nu vă prostiți, mă! am spus fără prea multă convingere, apoi am pornit spre bucătărie unde se afla, observasem în clipa aceea, Vanda.

— Ce e, iubitule, vrei să-mi spui ceva?

— Da. Ascultă, tu, ce-ar fi să-i dăm noi dracului pe toți și să ne lăsăm cuceriți de plăceri?

— Nu știu ce vrea să însemne asta, dar ai spus-o atît de frumos... Numai să nu afle Dodo, el e atît de gelos...

— Rămîi aici, mă duc să văd ce e pe dincolo, apoi te chem...

— Aici în bucătărie, scumpule?! strigă după mine Vanda. Mă confunzi...

Ieșind, am și uitat de ea, făcusem diversiunea amintită pentru a cîștiga timp, speram ca Dodo să-și fi venit în fire. Într-adevăr Agatha își îmbrăcase rochia și, așezată într-un fotoliu, fuma fatal. Dodo, în fața geamului, își lega cravata.

— Io plecato pînă la mașina... Am una sticla de *whisky*. Excelentissimo băutură!...

— Dinspre partea mea poți să aduci și spirt sanitar, la ora asta nu mai contează nimic! Sînt un om sfîrșit! Așa mi-a spus astăzi Sir Stanley Mathews!

— Tu cunosco Sir Stanley Mathews?... Tu un om grozav, Manea! Tu place la mine... Discutăm noi dopo... Acum scunzi... A propos, nu spui nimic lui Vanda, da?

— O.K.! i-am acceptat complicitatea.

— Ciao! strigă Dodo și se evaporă.

— Mai duceți-vă cu toții dracului! m-am trezit răcnind — sau mi s-a părut doar mie?! Să nu vă mai văd pe-aci! Și să nu vă mai văd niciodată!

Și, în semn de profund și total dispreț, m-am trîntit pe divan așa îmbrăcat cum eram. Din clipa aceea nu mai știu nimic din ce s-a întîmplat.

M-am trezit tîrziu — sau devreme?! — cineva aruncase o pătură peste mine, era întuneric, prin perdelele trase, de-abia străbătea o dîră de lumină, Andra dormea lîngă mine, mîna îmi amorțise de greutatea corpului ei, gura îmi era uscată iască, simțeam că mor dacă n-aveam să beau un pahar cu apă. Am încercat să-mi trag mîna și în clipa aceea, stupefiat, am descoperit-o lîngă mine pe Vanda. A trebuit să mă ciu-

pesc zdravăn ca să-mi dau seama că nu visez. Vanda era mai mult goală decît îmbrăcată și sforăia dezgustător. M-am strecurat încet din pat atent să n-o trezesc, apoi, cu greu păstrîndu-mi echilibrul, am pornit să cercetez casa. În cameră nu mai era nimeni. Înainte de a ieși am privit în stradă: mașina lui Dodo dispăruse. În camera cealaltă, pe jos, dormeau Tatulici și Petrică Popa iar în bucătărie, pe un șezlong, zăcea Marga. În schimb nici urmă de Andra. M-am întors în prima cameră și, aplecat asupra Vandei, am scuturat-o zdravăn.

— Ce e? ... Cine e? ...

— Cum ai ajuns aici?

— Dodo, amore mio ... Deschizînd ochii mă văzu pe mine: tu ești? Dar cum s-a întîmplat asta? ... Eu credeam că m-am culcat cu Dodo ... Dodo unde e? întrebă căscînd fără jenă ...

— Nu știu. Și nu e nici Andra ... Dincolo mai sînt Marga, Tatulici și Popa ...

— Dar știu că am făcut-o lată azi-noapte ... Păcat că tu ai dat cam repede ortul popii!

— Ascultă, Vanda, vreau să te întreb ceva ... Te rog să mă crezi, nu sînt nebun, dar la un moment dat mi-am pierdut pur și simplu uzul rațiunii ... Noi doi, tu și cu mine, în noaptea asta ... Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu, nu înțeleg ... Lasă, discutăm mai tîrziu ... Acum vreau să dorm! și-mi întoarse spatele.

Ce se întîmplase, cum ajunsesem aici, cînd luase sfîrșit petrecerea, unde plecase Andra, unde era Andra? Mi-am privit ceasul, era zece, pesemne afară era o zi mohorîtă dacă lumina ce pătrundea în casă era atît de slabă. Am dat perdelele de o parte și am deschis larg geamurile. Ploua, plouase pesemne toată noaptea, deoarece bălți mari împînzeau trotuarele.

— Închide fereastra, mi-e frig! scînci Vanda.

— Gata, valea! S-a sfîrșit petrecerea! și, brutal, i-am smuls pătura înainte ca ea s-o poată reține.

Vanda se ghemui toată sperînd ca astfel să cîștige puțină căldură, dar trebui să se dea bătută.

— În două clipe să fii îmbrăcată. De nu, te scot în stradă așa cum ești! Apoi am trecut dincolo să-i trezesc pe ceilalți.

— Nu plec nici mort! strigă Tatulici.

— Auzi, iubitule, crezi că noi doi...? întrebă amuzată Vanda, de cum mă văzu mai tîrziu în prag. Se îmbrăcase între timp, acum, în faţa oglinzii, se pieptăna. Nu de alta, dar eu nu ţin minte...

— Şterge-o! am strigat la ea întinzîndu-i poşeta şi impermeabilul. Şi să nu vă mai prind aici pe nici unul!

— Ai putea fi mai drăguţ, iubitule... Hai, dă-mi voie să te sărut acum la despărţire... Ori de cîte ori am să te revăd mă voi simţi ruşinată... Pentru că n-am să ştiu niciodată adevărul...

— Ieşi! şi Vanda nu aşteptă să-i mai spun o dată.

Bine că scăpasem măcar de ea. Ceilalţi nu se dădeau bătuţi. M-am hotărît să-i las să zacă, eu aveam să pornesc în căutarea Andrei. Înainte de asta i-am luat la rînd pe toţi trei, dar nici unul nu ştia cînd şi mai ales unde plecase Andra.

Am ieşit în stradă, am privit în jur, ochii îmi erau înceţoşaţi, nu zăream prea bine nimic în jurul meu, după cîţiva paşi m-am întrebat unde pornisem... Unde s-o caut, cine îmi putea furniza vreo informaţie? Să fi plecat cu Catarina? Cu Agatha? Le-am sunat pe amîndouă: Catarina nu se trezise încă din beţie iar la Agatha nu răspundea nimeni. Unde s-o caut?

— Alo, domnul Manea senior? l-am sunat pe bătrînu', ce faceţi dumneavoastră în această sfîntă zi de duminică?

Făceam pe glumeţul ca să nu dau de bănuit.

— V-aţi mai amintit şi de noi? Ce-ar fi să vă prezentaţi astăzi la prînz „la sediu"? Magda a pregătit ceva bun... Ce face Andra?

— Bine, bine, i-am spus grăbit. Regretăm, dar astăzi n-o să putem merge la voi... Aşteptăm o vizită, şi în clipa următoare am închis.

Prin urmare Andra nu era acolo, nici nu fusese măcar. Să fi preferat acoperişul ocrotitor al casei Cantuniari?

— Aş vrea să vorbesc cu Andra Cantuniari, am spus după ce o doamnă în vîrstă ridicase receptorul. Sînt un vechi prieten al Andrei... Mi s-a spus că la această oră va fi acasă...

— Nu, Andra nu este aici... Nu mai locuieşte aici... Dar cine întreabă?

— Nimeni! și am trîntit receptorul.

Între timp se făcuse ora două și nu înaintasem cu nici un pas. Am dat acasă un telefon sperînd ca între timp să fi revenit Andra. Mi-a răspuns Tatulici:

— Vino acasă, bătrîne, ne-am apucat din nou să bem... Am mai descoperit niște rezerve... Canibalule, nu ți-a fost rușine să le ascunzi de noi?

— Uite ce e, Tatulici, dracu' vă ia pe toți trei dacă pînă ajung acasă nu v-ați luat catrafusele! Să știi că de data asta nu glumesc...

— Bine, bine, omul nici să se distreze nu mai poate de voi... Și cum să plecăm, să-ți lăsăm casa deschisă?

— Trage ușa după tine și gata! și am izbucnit isteric: și dispari cît mai degrabă!

Probabil Tatulici pricepuse că nu era de glumit cu mine, în starea în care eram n-ar fi fost excluse chiar actele de violență; din acest punct de vedere Tatulici era un laș scîrbos, ar fi lins și talpa cuiva numai să nu încaseze un pumn. Un rîmător nenorocit, asta era! Și nici noi nu păream să fim mai buni decît el! Spre imensa mea ușurare pînă am ajuns acasă plecaseră cu toții. Dar babilonia pe care am găsit-o prin camere mi-a stîrnit atîta greață încît m-am trezit în pragul bucătăriei vomînd. Am dat afară tot ce era în mine, după care m-am tîrît sfîrșit spre primul pat.

Cînd m-am trezit se făcuse din nou seară, afară coborîse întunericul, prin geamurile pe care le lăsasem deschise pătrundea rumoarea străzii. M-am smuls din căldura și greața patului și am căutat-o din nou pe Andra: nu, nu era acasă... Prin urmare plecase, de data asta în mod cert. Mă părăsise... Era și firesc după tot ce făcusem în noaptea aceea... Spre disperarea mea nu reușeam să-mi amintesc ce se întîmplase cu adevărat. Am sunat din nou la bătrîni, apoi din nou la *prof* — nu, Andra era de negăsit. M-am decis să bat orașul în lung și în lat pînă aveam s-o găsesc. Să încerc să-i explic, s-o fac să înțeleagă — să înțeleagă ce?! Trebuia să mă asculte, să dovedească înțelegere, nu ne puteam despărți așa deodată... Doar ne iubeam, ne mai iubeam, fuseseră între noi atîtea momente frumoase...

Înainte de a pleca am făcut cît de cît ordine, am strîns sticlele și paharele semănate mai peste tot, am golit scrumierele, am așezat la locul lor scaunele, fotoliile, încercînd

să dau camerelor aspectul lor de fiecare zi. Apoi am plecat deși nu-mi făceam prea mari iluzii.

Noaptea la unu m-am dat bătut: Andra era de negăsit. Cercetasem toate bufetele, restaurantele, fusesem la toți prietenii, în alte părți dădusem telefoane, o căutasem și la spital, la miliție. Mi-era teamă de ceva rău, Andra nu accepta compromisurile, ale mele sau ale altora, nu accepta trădările, minciuna. Dacă se întîmplase ceva rău, n-aveam să-mi iert vreodată inconștiența!

În fața casei am descoperit mașina — la plecare nu fusese acolo, în acel moment nici nu-i remarcasem lipsa. Apariția ei surprinzătoare nu putea avea decît o singură explicație: Andra revenise! Am alergat cu sufletul la gură cei trei sute de metri care mă despărțeau de casă, am urcat scările și m-am aruncat în ușa care a cedat de îndată.

— Ce e? Ce vii ca un nebun? Unde ai stat pînă acum?

— Andra!... Andra!...

Nu găseam să-i spun nici un alt cuvînt. Era acasă. Venise acasă... Andra!...

Am încercat să descopăr înainte de vreun cuvînt al ei — verdictul!

— Unde ai fost pînă acum? Te-am căutat peste tot, am răscolit tot orașul... De ce-ai plecat? Unde ai plecat?

— Nu știu... M-am urcat în mașină și am tot mers... Am vrut să scap de tot... Să mă despart de tot ce era în urma mea...

— Te rog să mă asculți... Nu știu ce s-a întîmplat... E ceva ce nu pot înțelege... Vanda a fost...

— Ce e cu Vanda? Am întîlnit-o după-masă la Sibiu... Era cu Dodo... Plecau la București.

— Andra, te rog, încearcă să înțelegi...

— Nu are nici un rost... Vina e și a ta, și a mea.

— Nu, singurul vinovat sînt eu, continuam să mă flagelez cu credința că astfel aveam s-o determin pe Andra să rămînă. Nu se poate să mă părăsești...

— Nu înțeleg...

— Nu, nu trebuie să pleci... Am să mă schimb... Am să renunț la totul... De toți cei care ne-au stricat, ne-au murdărit viața... Nu trebuia, de-abia acum îmi dau seama, nu trebuia să ne fi înhăitat cu ei... Tu ai fost prea bună

acceptîndu-i în jurul tău... Știu, nu te merit, sînt josnic, sînt dezgustător...

— Termină, băiatu' devii cu totul de nesuportat! Citește mai bine scrisoarea asta... A sosit ieri, dar am uitat să ți-o dau...

Am desfăcut repede scrisoarea, era de la Dinu Manea, vărul meu. Îmbolnăvindu-i-se soția, Cora, erau obligați să revină acasă mult mai curînd, în aproximativ două săptămîni aveau să fie în țară.

— Asta înseamnă... am murmurat.

— Asta înseamnă că sîntem pe liber! spuse Andra. Mîine dimineață ne facem geamantanele.

— Nu-ți fă griji, găsim noi un loc unde să ne punem capetele...

— Crezi că Sir Stanley Mathews o să vrea să intervină tocmai acum pentru tine?

— Ai dreptate. Nici n-aș avea curajul să-l întîlnesc. Oricum, mai rămîn Magda cu Toni...

— Nu, nu vreau eu. Și nici la mine acasă. Și niciunde aici. Pentru că aici am reîncepe aceeași viață fadă, goală, fără vreo cît de mică satisfacție. Eu una refuz o asemenea existență... Refuz să mai fiu un Tatulici! Sau să te știu un Tatulici! Care simte extaz divin în clipa în care recită tîmpeniile lui despre albinițe!

— Vrei să plecăm?

— Da. Vreau să plecăm!

— Unde?

— Nu știu. Nu știu încă. Dar undeva unde să începem totul de la zero. Să descoperim micile bucurii, micile satisfacții ale vieții. Unde să pricepem că ceea ce facem noi este de folos cuiva. Unde să găsim viața așa cum trebuie să fie ea. Chiar dacă ne va fi greu, chiar dacă vom avea pentru început o singură farfurie și un singur pahar, chiar dacă ne vom înghesui deocamdată într-o baracă de lemn vreau să mă rup de tot acest trecut dezgustător. Vreau, cu tine sau fără tine, să trăiesc drept și adevărat. De aceea vreau răspunsul tău acum! Dacă refuzi să mi-l dai, te părăsesc în această clipă și n-ai să mă mai vezi niciodată!

— Ascultă, lungano, se pare că te-ai gîndit cum nu se poate mai bine. Cred și eu că a venit vremea să ne vedem de drum! Dar nu înainte de a arde toate punțile în urma

noastră... Ai să vezi că are să fie bine. Al dracului să fiu dacă n-are să fie așa!

— Mie-mi spui, băiatu'? Pe o șampanie dacă n-o să cîștigăm!

În semn de deplin acord am ridicat în sus două degete: victorie!

14. Peste trei săptămîni, într-o dimineață, puțin după ora șase, într-o stare de firească agitație, porneam spre un *Eldorado* moral! (cel puțin așa îl numise Andra. Celălalt nume pe care i-l dăduse: *Valea Soarelui,* denumire legată, probabil, de amintirea unui film pe care-l văzuse cu puțin timp în urmă la cinematecă: „Serenada din Valea Soarelui" cu Sonia Henje). Luasem cu noi doar strictul necesar, ce rost avea să ne mai încărcăm cu fel de fel de fleacuri. După ce ne vom fi aranjat mai ca lumea Andra sau eu aveam să ne aducem cele de trebuință.

Erau ultimele zile ale lui martie, cerul era curat, un albastru fragil de-ți era frică să nu se destrame, pe cîmp răsărise, obraznică, iarba verde, copacii se treziseră și ei din amorțire, undeva pe un deal am văzut chiar un arbust înflorit, era un galben violent de-ți obosea ochii, pădurea, cîmpul, oamenii se trezeau la viață, ici-colo se spoiau deja casele. La Sibiu am oprit pentru două ore: era un oraș în care, ori de cîte ori fusesem, ne simțisem teribil de bine. Ne-am plimbat îmbrățișați pe vechile străzi, unele atît de înguste încît abia de puteai să te strecori unul lîngă celălalt, i-am cumpărat Andrei ghiocei și viorele, iar mai apoi înghețată. Am întîlnit cîteva cunoștințe, le-am mărturisit direcția în care mergeam precum și ceea ce speram să facem acolo; unii ne compătimeau pentru imprudență, alții n-aveau nici o părere, ultimii ne invidiau curajul. Cuvintele acestora din urmă ne-au făcut plăcere, de fapt pe ele le așteptam.

După douăsprezece am pornit mai departe, se făcuse cald între timp, am zvîrlit de pe noi cojoacele, am deschis geamurile, la un moment dat am oprit lîngă o pădurice, alături

era un cîmp plin de păpădii, am cules un braţ întreg de flori galbene apoi, reîntorşi la maşină, am împletit coroniţe. Mai îndemînatic, am izbutit să confecţionez trei bucăţi spre deosebire de Andra care nu reuşise decît două, după care, fixîndu-ni-le pe creştet, am devenit împăratul şi împărăteasa păpădiilor! La sfîrşit de tot, de nebuni ce eram, dînd la maximum aparatul de radio de la bord, am dansat în şosea pe ritmul lasciv al unor tangouri cîntate de Nat King Cole. Într-un tîrziu, extenuaţi, ne-am oferit cîte o sticlă cu pepsi din care ne aprovizionasem din belşug, apoi am pornit din nou la drum.

— Munţii! strigă la un moment dat Andra, brusc emoţionată.

— Munţii, cărunţii, prietenii mei munţii! am confecţionat, plin de entuziasm, versuri.

Pe nesimţite ne-am descoperit înghiţiţi de o coloană fără de început şi fără de sfîrşit de macarale, cisterne, motopompe, gredere, autocamioane uriaşe ce transportau utilaje, materiale de construcţii, piese de schimb, tot ce Dumnezeu inventase pentru construcţia de drumuri. Şi, mai cu seamă, oameni. Pînă şi oamenii se porneau primăvara mai uşor la drum deşi acolo sus n-avea să fie cine ştie ce uşor. Dar cînd afară e primăvară şi pe deasupra mai eşti şi tînăr, totul e frumos şi lipsit de greutăţi!

Apropiindu-ne de munţi aerul a devenit brusc mai rece, am ridicat geamurile, ne-am reîmbrăcat cojoacele (noroc că nu le aruncasem în drum!), vîntul a început şi el să bată tot mai puternic. După un timp s-a pornit să ningă, fulgii erau mari, în cîteva minute au acoperit şoseaua făcînd-o greu de circulat. Apoi a coborît întunericul. Cînd am ajuns la capăt de drum, viscolea!

— Aici ne lăsăm pielea, spuse Andra pentru a ne îmbărbăta. Dacă mă lăsam după tine, veneam în pardesiu!

Am parcat maşina printre un şir de camioane şi am coborît primul. Vîntul m-a prins din faţă, s-a învăluit în jurul meu şi m-a îngheţat pînă la os încît de-abia am fost în stare să articulez două vorbe:

— Îl caut pe inginerul Marcu Morega ...

Dintr-o baracă de lemn tocmai ieşiseră cîţiva bărbaţi.

— Cine mai ştie pe unde e! ... Inainte de a porni mai departe, necunoscutul pe care-l oprisem, mă chestionă: Cine întreabă de el?

— Inginerul stagiar Manea... Urmează să lucrez aici. E și soția mea cu mine... Ea e medic...

— Dumneavoastră sînteți?! Vă așteptam... Sînt inginerul Radulian... Nu vă mai amintiți de mine, nu-i așa?... Eram mai mare ca dumneavoastră cu doi ani...

— Îmi pare rău, stau destul de prost cu memoria...

— Eu vă știu de la meciuri... Chiar și-aci, oriunde m-aș afla, am portativul cu mine și aflu pe moment ce face echipa noastră... Chiar ați renunțat de tot? De ce?

Asta era o întrebare care mi s-a pus și avea să mi se mai pună de cel puțin un milion de ori. Îmi venea să-l dau dracului pe ăl de mi-o punea sau să-i răspund complet idiot: „uite-așa, de kiki!"

— Credeți să găsim unde să dormim în noaptea asta? Soția mea e obosită... E și foarte frig...

— Frig? întrebă sincer mirat Radulian. Vai de mine, atunci se vede că nu știți ce este frigul... Ei, nu face nimic, aveți tot timpul să vă învățați.

Bravo, viitorul se anunța cum nu se poate mai frumos. Și sosisem abia de cinci minute în *Valea Soarelui!*

— În seara asta o să dormiți la camera de oaspeți. Dacă aveți puțin noroc, n-o să mai fie nimeni altcineva. Cu toate că la noi unul vine, altul pleacă...

— Ei, o noapte trece repede... Inginerul Morega m-a asigurat că problema locuinței e ca și rezolvată...

— Ce v-am zis: e ca și rezolvată...

M-am dus după Andra, a coborît, s-a vîrît speriată în blană cînd a văzut ce iad e afară, am închis mașina, i-am făcut cunoștință cu Radulian, amîndoi au fost bucuroși de cunoștință, apoi am pornit la drum; din fericire camera de oaspeți nu era prea departe.

— Ei, nu e chiar Peleșul!... i-am spus în chip de consolare Andrei după ce Radulian binevoi să ne lase singuri. Nu e nici măcar palatul domnului Onasis de pe insula Scorpios... Oricum, e un loc unde poți pune capul jos... Și cu puțin noroc, s-ar putea să nu mai vină nimeni.

Las' că o scoatem noi la cale, se arătă încrezătoare chiar din prima clipă Andra. Ia să văd eu care e situația pe-aci, și ieși să inspecteze clădirea.

După vreo jumătate de oră cineva bătu în ușă, am deschis, în prag era un bărbat în pufoaică. Pe o tavă înflorată aducea,

în gest naiv de bun venit, o cană cu lapte cald, cîteva ouă și o bucată sănătoasă de pîine.

— Ce-i cu astea? l-am întrebat. N-am comandat nimic...

— Doamna doctor le-a trimis... Dumneaei o să mai întîrzie cîteva minute... Cei doi băieți ai mei sînt niței bolnavi...

— Da, sigur... Bine, o aștept... Mulțumesc...

— Ei, băiatu', ce părere ai? Își dădu ea mai tîrziu aere. De-abia am sosit și m-am și pus pe lucru... Asta da meserie! Și ți-am mai și procurat de-ale gurii, altfel mureai de foame din chiar prima zi.

— Ia nu te mai grozăvi atîta! Știi ce m-a întrebat Radulian de cum am coborît din mașină?

— Știu. „Nu cumva dumneavoastră sînteți celebrul fotbalist Manea de la *Universitatea*?"

— De unde știi?

— Auzi întrebare! E suficient să se uite omul la tine pentru a-și da seama ce hram porți! Presimt că o să pui repede pe picioare o echipă de fotbal.

— În seara asta ai chef de ceartă? Eu zic să te potolești...

— Bine, bine... Bea laptele ăsta cît mai e cald și valea în pat! Fiecare în patul său... Aici e cameră comună, băiatu', mă refuză categoric, nu sîntem acasă!

Dimineața ne-au sculat zgomotele orășelului născut cu abia doi ani în urmă: fornăit de camioane, scrîșnet de buldozere, claxoane de mașini, explozii ale țevilor de eșapament... M-am trezit buimac, am privit în jur — din fericire rămăsesem singuri (o altă atenție a administratorului, am bănuit pe dată). Am deschis larg geamurile dar le-am închis imediat și m-am repezit în pat. Rușinat, am coborît din nou, am scuturat-o zdravăn și pe Andra apoi, în aerul înghețat al dimineții, ne-am executat programul de înviorare.

— Cine se scoală de dimineață, departe ajunge! i-am spus în timp ce, încălziți de suita de exerciții, ne îmbrăcam. O să ajungem foarte departe, ai să vezi!

— Mie-mi spui, băiatu?

Ce dimineață de basm se zărea prin împrejurimi!... Brazii, imenși, încărcați cu zăpadă, coborau pînă aproape de case. Sus, deasupra lor, pe cerul sticlos, se profilau siluetele obraznice ale munților. Printre ei, peste ei, prin ei trecea sau avea

să treacă în curînd *Valea Soarelui* sau, mult mai prozaic, *Transmontan doi!*

— Băiatu', de-acum fiecare la treabă! Ne vedem mai tîrziu, după-masă sau pe seară... Dacă nu mă găsești, întreabă de mine la administrator... Am să-i las lui vorbă pe unde sînt.

— Îmbracă-te gros să nu răcești, i-am spus grijuliu înainte de a ieși.

— Gata, aici nu mai ține dădăceala. Fiecare pe pielea lui. Salut și succes! Și, pentru a-mi face plăcere, ridică două degete în semn de victorie.

Mi-a trebuit ceva timp pînă să dau de inginerul șef al șantierului, Marcu Morega. L-am prins tocmai cînd se arunca într-o mașină.

— Ce vrei, domnule? Spune repede ce e și gata!

— Sînt inginerul Manea... Am discutat acum cîteva zile cu dumneavoastră...

— Prin urmare dumneata ești... Nu mă așteptam să vii atît de curînd... Ai venit singur?

— Nu, e și soția mea aici.

— N-am înțeles foarte exact motivele pentru care ai renunțat la serviciul dumitale din Cluj... Mă rog, se mai întîmplă și astfel de cazuri, deși asta nu mă face să le pricep mai bine... Bănuiesc că trebuie să ai motivele dumitale...

N-aș putea spune că mi se făcuse o primire cine știe ce; inginerul Morega promitea să fie un tip cît se poate de scîrbos — cel puțin în relațiile cu mine. Nu face nimic, găsesc eu un prilej să clarificăm lucrurile, să nu se creadă el atît de grozav!

— Da, am motivele mele. Vreau să lucrez!

— Nu ți-am cerut să-mi răspunzi pe dată... Și dacă vrei s-o faci cîndva, nu-mi veni cu lozinci, aici nu ține... Aici muncești sau nu muncești, nu există altă soluție, pricepi dumneata?

— Da, pricep.

— Bine, atunci urcă în mașină. Vii cu mine. O să ai prilejul să vezi totul; dacă o să te îngrozească ceea ce vezi, n-am să fac capăt de țară dacă o să-ți iei pe urmă geamantanul și ai să te urci în mașină! Și cu asta gata instructajul! Bine ai venit!

Mi-a întins mîna, mi-a strîns-o cu putere, mi-a întins un pachet de țigări, m-am servit cu un *Snagov*, a ținut să mi-o

aprindă el, apoi a urcat primul în mașină. Am urcat și eu, înăuntru mai era un bărbat, am dat mîna, a mormăit un nume, nu l-am înțeles, spusese Murgu sau Murgan, tot aia e, apoi mașina a zvîcnit din loc.

— Ține-te bine, mă avertiză Morega care era și șofer, drumurile nu sînt grozave... Le mai lipsește doar stratul de asfalt, glumi el, în rest e cum nu se poate mai bine...

— Sper să pot face față.

— Nu te simți obligat să-mi dai de fiecare dată explicații... Nu suport așa ceva. Am să te văd cum muncești și cu asta basta! Mai bine mi-ai spune ce e nou în lume, nu prea am timp să urmăresc ziarele... A propos, cine a rămas în locul dumitale? Luca?

N-o să-mi spuneți că viața nu e frumoasă cînd pînă și în vîrful munților, la capătul lumii, departe de orice așezare civilizată, lumea știa de mine! Treaba asta m-a făcut să-i iert toate vorbele grele, toată neîncrederea arătată și, drept răsplată, l-am servit și eu cu țigări: semn de împăcare! *Kent!*

— Vreau să-ți mai spun un singur lucru: încearcă să uiți ce-ai învățat la facultate... Ori să selectezi ceea ce trebuie... Una e ce înveți acolo, alta ce trebuie să știi aici... Voi ați învățat să faceți un drum, ce mare lucru, pe planșă e ușor, în imaginație e și mai ușor — dar aici sînt munții, aici nimic nu se mai măsoară cu vechile unități... Aici constructorul trebuie să fie și pasăre, și șarpe...

— Cum e viața pe-aci? am întrebat cu totul idiot. Pentru că nu suportam tăcerea care se întindea peste măsură.

— Cum să fie: grea! Dacă era ușoară, năvăleau cu toții ca lăcustele!

Din spate ne ajunse o altă mașină după ce, pe ultimii metri, claxonase în disperare; ne dublă, apoi, prin ușa deschisă în spre noi, cel de lîngă șofer țipă un singur cuvînt:

— Avalanșa!

Am recunoscut cuvîntul din prima clipă, din felul în care fusese strigat, din spaima din glas.

— Unde? tună Marcu Morega.

— La gura tunelului... La *Căprioara*...

— Ce fac oamenii?

— Închiși înăuntru... Am dat alarma!

— Ține-te bine, bobocule! îmi strigă Morega. Ori dacă ți-e frică, coboară!

— Nu i-am răspuns, orice cuvînt ar fi fost stupid. Chiar să-mi fi fost frică — ceea ce nu era cazul, n-aș fi coborît: ia să văd cîtă lume avea prilejul să vadă la viața lui, pe viu, o avalanșă!

Viscolul azvîrlea cu furie fulgii mari cît banul pe geamul mașinii încît ștergătoarele parbrizului nu răzbeau să-i mai dea deoparte. Inginerul Morega coborî de cîteva ori să șteargă geamul cu mîna, apoi m-am angajat să fac eu treaba asta.

— Îmi placi. Știi să te adaptezi împrejurărilor!

Nu știu dacă ceea ce-mi spusese era un compliment sau, ca adineaori, își bătea joc de mine...

— Se întîmplă des? am întrebat într-un tîrziu cînd, din cauza viscolului și a zăpezii ce creștea într-un ritm amenințător, abia de ne tîram la pas.

— Ce să se întîmple? De țigări, de furie, de oboseală, vocea devenise metalică, dură, ca de glaspapir!

— Vreau să zic avalanșele... Se întîmplă des?

— Da. Des. Și împotriva lor stai cu brațele deschise. Tot ce poți face e să aștepți să treacă!

Ne-au trebuit trei ore pentru cei douăzeci de kilometri cît îi avusesem de străbătut pînă la gura tunelului. Echipele de salvare sosiseră înaintea noastră, cînd am coborît noi, se lucra de zor. Morega frînă brusc și în clipa următoare sări din mașină.

— Trăiesc? urlă spre cei care veniseră în întîmpinarea lui. Cît ați înaintat?

— Da, trăiesc...

— Se lucrează de o oră... E greu... adăugă altul.

— Nu v-am întrebat dacă e greu, le strigă el. Știu că e greu...

Se lucra strîns, oamenii își sincronizaseră mișcările; lopețile, sapele, tîrnăcoapele mușcau din platoșa înghețată.

— Hai, oameni buni! îi îndemnă Marcu Morega, trebuie să ajungem la ei pînă mai sînt în viață...

— Dacă e necesar, aș putea lucra și eu, i-am spus lui Morega. Mi-e rușine să stau așa fără să fac ceva...

— Nu ești echipat de lucru, cînd ai pornit încoace te-ai crezut pe bulevard, nu? Vrei să îngheți, să te mai am și pe tine pe conștiință?

Jignit, m-am dat îndărăt cîțiva pași.

— Dacă te-ai supărat, du-te și plimbă ursul! strigă spre mine.

— Asta am să și fac! i-am replicat pe dată, deși nu-mi pot da seama dacă viscolul nu mi-a purtat cuvintele în altă parte.

Altfel îmi imaginasem eu primirea care urma să mi se facă: în fața mea se deschidea o șosea largă, mărginită de palmieri (!), undeva în dreapta se prelingeau valurile oceanului, în stînga erau munții acoperiți de nea, pe cele două margini ale șoselei stăteau sute de tineri și tinere care, cu toții, purtau pancarte cu fotografia mea, baloane colorate lansate de prin preajmă susțineau eșarfe pe care erau scrise urări de bun sosit, mergeam așa june și ferice cînd în fața mea am zărit un tron împodobit cu pietre scumpe pe care ședea, cu niște planșe în mînă, inginerul șef al șantierului. La vederea mea se ridică în picioare, coborî grăbit treptele și alergă în întîmpinarea mea, în timp ce mulțimea aceea de tineri și tinere intona cîntece de slavă...

— Avalanșa! un strigăt neomenesc sfîșie din nou spațiul.

Pentru o fracțiune de secundă — pentru o miime dintr-o secundă, cred — am încremenit, am simțit un gol în creier, devenisem pur și simplu un obiect apoi, din instinct de conservare, urmînd pilda celorlalți, fără să-i văd sau fără să mă vadă, m-am aruncat la pămînt. Cerul explodă deasupra noastră, o explozie de alb care acoperi spațiul și, dintr-o dată, m-am trezit zburînd; senzația era stranie, neobișnuită. Atunci, imediat după cele întîmplate sau mai tîrziu, cînd am încercat să reconstitui momentele acelea de nebunie, am perfecta convingere că zburam, îmi vine greu să explic, e absurd, poate, să susții așa ceva, omul calcă, pășește, se tîrăște, fuge, dar nu zboară, zborul e al păsărilor, al gîndului, al visului... Eu zburam, totul în jur: cerul, brazii, nemărginirea, erau albe... Dintr-o dată mi-am dat seama că voi muri, cu un gest reflex am închis ochii, strîngeam pleoapele, așteptam sfîrșitul, moartea, acele clipe căpătaseră în închipuirea mea proporții nebănuite, brusc m-am trezit acasă, eram acasă, mama pregătea la bucătărie cozonac cu nuci, se apropiau sărbătorile Crăciunului, Toni tocmai adusese un brad mare, argintiu, cu un spray pe care îl cumpărasem la Zagreb sau la Viena pulverizam pe crengile groase, parfumate zăpadă artificială, era seară, era vară, alergam cu Andra prin cîmpii înflorite, alergam fericiți

și credeam că vom trăi o veșnicie, ajunseserăm pe malul mării, pescărușii țipînd sălbatic ne urau bun sosit, pe plaja multicoloră, încinsă de soare ne sărutam fericiți, viața era atît de frumoasă, atît de plină, niciodată nu mi-aș fi imaginat că viața poate fi și astfel, Doamne, de mi-ar fi dat să fiu fericit o viață întreagă, apoi mi-am revenit și mă întrebam de ce durează atît de mult căderea, de ce eram singur, unde erau toți ceilalți, cînd avea să se termine zborul, ce era albul acesta atît de orbitor, gerul acesta nemilos care-mi tăia carnea, mi-era frică să deschid ochii, strîngîndu-i cu groază mai aveam șansa unei dispariții liniștite, frumoase, cine știe ce mi-ar fi fost dat să văd dacă îmi luam inima în dinți și-i crăpam măcar, pluteam, zburam și totul era atît de frumos... Probabil în clipa aceea m-am izbit de ceva și mi-am pierdut cunoștința.

M-am trezit nu știu cînd, nu știu peste cît timp, într-un spital, cel puțin așa bănuiesc, era o cameră cu pereți albi. cu paturi albe, era liniște, cumplit de liniște încît mi s-a părut din nou că visez, albul camerei putea fi o proiecție a albului zăpezii, poate visam, poate halucinațiile mă orbeau în continuare, atunci am auzit alături o mișcare, m-am întors în partea aceea, spre surprinderea mea am reușit să mă întorc fără să simt vreo durere, de fapt îmi era foarte bine, nu mă apăsa nimic, nu mă chinuia nimic.

— Ce faci, domnule, mă mai lași mult să mă plictisesc de unul singur?

Era Marcu Morega. Stătea în capul oaselor și pufăia nervos.

— Bineînțeles! Domnul e băftos, domnul în afară de spaimă n-a pățit nimic!

— Nu cumva trăim?!

— Sper să nu începi să-mi behăi ca o oaie! Mi-a servit porția drăgălașa dumitale soție...

— Andra? Unde e Andra? Și unde ne aflăm?

— Ești enervant cu atîtea întrebări! Bănuiesc că ai atîta perspicacitate ca să-ți dai seama că te afli într-un spital. Sau, mă rog, un fel de spital... Iar soția dumitale și-a și început munca... Dealtfel iat-o, în rest are să-ți explice dumneaei... Pe mine mă iertați, am de dat un telefon...

— Nici vorbă! strigă la el Andra. Salut, băiatu', se mulțumi să zică, apoi trecu mai departe. Aici eu sînt șef, în acest salon sînteți în grija mea. Iar dacă nu vă astîmpărați, voi fi nevoită să-l chem pe director...

— Crezi că doctorul Tătaru va îndrăzni să-mi zică ceva? Aici nimeni nu se ia de piept cu mine!

— Pînă astăzi! ţinu să-l avertizeze Andra, de astăzi se schimbă unele lucruri...

— Asta o s-o mai vedem... Oricum, telefonul trebuie să-l dau... Uite, îţi promit că în noaptea asta n-am să fug... Tot am de consultat nişte reviste, măcar aici o să găsesc puţină linişte.

Marcu Morega, cu un turban caraghios din pansamente, ieşi trăgîndu-mi cu ochiul.

— Vă las singuri zece minute... Să fiţi cuminţi!

Ţinîndu-ne de mîini ne-am privit minute în şir şi nu găseam ce să ne spunem.

— Spune-mi măcar că sînt întreg... Dacă n-am ceva rupt, crăpat, spart, fisurat... Eu nu-mi pot da seama...

— Nu, băiatu', eşti întreg ca în noaptea nunţii! Pesemne ai tras lozul cel cîştigător!

Prin urmare mă dovedisem şi de astă dată, vorba lui Morega, băftos! O ştire din asta e de natură să-ţi ridice tonusul moral. Atunci la naiba cu patul alb, cu camera asta cu miros imposibil de dezinfectant, la naiba şi cu spitalul ăsta în care nu puteai vorbi decît în şoaptă! La drum! Măcar s-o pot săruta cît vreau pe Andra, să pot ţipa de bucurie cît mă ţineau plămînii să simt cu toţi porii că trăiesc!

— În noaptea asta nu pleci „acasă"... E mai bine să rămîi sub supraveghere... Dealtfel şi eu am cerut să fiu de gardă pînă dimineaţă... Ai nevoie de odihnă...

— Aş vrea să mănînc ceva, i-am spus ruşinat, pentru că acestea erau printre primele mele cuvinte. Astăzi n-am mîncat absolut nimic...

— Semn bun! l-am auzit pe Marcu Morega care intrase tocmai atunci. Stimată domniţă, aş zice că şi mie mi-e foame... Dacă nu este imposibil, m-ar bucura să găsim în această minunată unitate de deservire a populaţiei o friptură, cartofiori, ceva acrituri... Poate chiar o sticlă cu vin... (ultimele cuvinte le şoptise doar). Înţelegeţi, după şocul suferit, mi se cuvine un tratament special.

— Am să încerc, se arătă înţelegătoare Andra, apoi ieşi.

— Au scăpat cu toţii... A durat destul de mult pînă i-au găsit... Suflul avalanşei i-a aruncat pe unii la mare distanţă... Au scăpat şi cei ce fuseseră închişi în tunel...

Prin urmare de asta insistase să meargă la telefon, voia să știe, să afle ce se întîmplase cu oamenii lui.

— Nici nu știu dacă m-am speriat cu adevărat, i-am mărturisit. Totul a fost atît de neașteptat...

— Ai avut un noroc chior cu stratul gros de zăpadă din *Căldarea Iezilor*... De nu erau nămeții înghețați, nu știu dacă izbuteau să te mai găsească... Așa nu te-ai afundat mai mult de un metru... Și zici că nu ți-a fost frică?

— Nu... nu...

— Ți-ai făcut botezul! Iar dacă la ziuă nu-ți iei cîmpii, s-ar putea să iasă din tine un tip a-ntîia. Mîine dimineață vii să-ți fac formele și te-apuci de treabă. A propos, tot nu mi-ai răspuns: rămîne Luca în locul tău sau aduc pe altcineva?

— Conducerea *Athenée Palace*-ului își face o plăcută datorie din a oferi distinșilor săi oaspeți renumitele specialități ale unei case fondată cu aproape un secol în urmă! ne întrerupse în clipa aceea Andra împingînd un cărucior pe rotile.

Atît Morega cît și eu ne-am ridicat în capul oaselor pentru a ghici mai repede cu o clipă ce avea să ne ofere.

— Felul întîi: mămăligă cu dulceață...

— Fac ceva pe *Athenée Palace*-ul ăsta, stimată doamnă! Și după zîmbetul dumneavoastră angelic presimt că felul doi e griș cu lapte iar *clou*-ul cinei e ceai de sunătoare! Mersi, așa ceva nu servim! Nici subsemnatul, nici onorabilul dumneavoastră soț! Protestăm! Facem greva foamei! Dacă nu ni se aduce de îndată mîncare ca lumea, fugim în lume! Cum vreți să lucrăm cu mămăligă?

Andra transmisese unde trebuie protestele noastre vehemente pentru că în mai puțin de un sfert de oră ni se servi o cină ca în povești: niște cotlete cît două palme la un loc, cartofi prăjiți și niște gogonele... Cînd nu ne mai făceam nici o iluzie, Andra ne oferi cîte un pahar de vin roșu.

— Nici nu vă imaginați ce remușcări am pentru toate aceste ilegalități, zise Andra. De mîine însă, gata, la regim sever!

Cam în acest fel a decurs prima noastră zi pe *Valea Soarelui*. Cînd am încercat să pun cap la cap toate cele întîmplate, m-a apucat un somn cumplit încît am simțit fizic cum mă scufund în neant. Poate de asta nu i-am mai răspuns lui Morega care (mare viciu, domnule, fotbalul!) mă întreba pentru a treia oară dacă Luca...

15. Am coborît din *Valea Soarelui* abia după opt săptămîni cînd, acolo sus în munţi, de-abia sosise primăvara. Jos, pe cîmpie, vegetaţia îşi făcea de cap: era atîta culoare, atîta parfum, atîta frumuseţe încît pur şi simplu îţi venea rău.

Ceea ce m-a nemulţumit a fost faptul că pentru prima dată m-am simţit străin în oraşul meu: eram *în trecere!* Sentiment pe care, cred, îl împărtăşea şi Andra.

— Tragem la hotel! am decretat fără drept de apel. Aşa se cuvine unor milionari!

— La hotel, John! porunci ea şoferului. Şi vom pretinde să fim serviţi la pat, iar apa din baie să nu depăşească nici măcar cu o linie 36 de grade Celsius!

— Iar pe măsuţa din hol să se afle în permanenţă viorele de Parma...

Am parcat în faţa hotelului *Continental* şi am închiriat un apartament cu două camere. Băiatul de la lift m-a recunoscut de îndată:

— Jucaţi mîine, domnule Manea?

Am simţit ghiontul Andrei care voia să-mi spună: „Eşti grozav, băiatu', lumea nu te-a uitat încă!..." de aceea am răspuns cît am putut de grav:

— Io sono siciliano di Palermo... Claro?!

Băiatul a căscat nişte ochi cît cepele şi era gata-gata să sară din lift.

— Vrei să facă un infarct? mă certă Andra.

Ne-am împrăştiat boarfele prin cele două camere ca să nu se pună la îndoială faptul că eram nişte milionari cum scrie la carte, veniţi în distracţie tocmai din gheţurile Alaskăi, apoi am coborît să bem o cafea la bar.

— Doamne sfinte, dacă nu visez cumva, am de-a face cu însăşi familia Manea?!

Era Sir Stanley Mathews!

— Ce faci, Sir! Zău că ţi-am dus acolo sus dorul...

— De asta m-am temut, mărturisi Andra după ce se îmbrăţişă cu antrenorul. N-ar fi trebuit să revenim decît peste cîţiva ani, cînd n-o să ne mai cunoască nimeni.

— Cînd omul n-are prieteni, să-şi pună ştreangul de gît! spuse Sir Stanley, servind proverbul potrivit la momentul potrivit. Hai, staţi cu mine, spuneţi-mi ce-aţi făcut, cum e pe acolo...

— Ei, cum să fie...

— Nu v-aţi îndurat să-mi scrieţi măcar cîteva rînduri... Chiar nu v-aţi gîndit la mine?

— Ei, Sir, se poate una ca asta? încercă să-l împace Andra. Dar ştii cum e, pînă te aşezi, pînă te acomodezi...

— Cum merge Luca? nu mi-am putut stăpîni curiozitatea. Nu că m-ar interesa în mod deosebit...

Probabil atinsesem o problemă nu dintre cele mai plăcute, pentru că Sir Stanley evită să-mi răspundă, apoi, pe nesimţite, trecu la un alt subiect.

— Bătrîne, hai, fă-ne, te rugăm, cronica oraşului, mi-am permis să mă port cu mai multă familiaritate. Cine s-a mai născut, cine a murit, cine cu cine s-a încurcat, cine a venit sau cine a mai plecat... Noi sîntem acolo la capătul pămîntului...

— E, vă lăudaţi şi voi...

— Nu, Sir, zău... După noi nu mai e nimic... Acolo unde stăm e ultimul oficiu poştal, e ultima zonă unde se pot recepţiona programele de televiziune... După noi munţii... Şi lupii...

— Nu cumva aţi văzut şi lupi... Ţie-ţi era frică pînă şi de cîini...

— He, he, bătrîne, asta a fost cîndva... Înainte de potop! Să-i spun tot, iubito?

— De ce nu, băiatu'? aprobă Andra.

— Să vezi, bătrîne... Se pornise iar o avalanşă... Ştii, matale, ce e aia o avalanşă? mi-am dat aere. Ei bine, nenorocita aia de avalanşă ne-a blocat drumul... Eram cu inginerul şef, unul Morega, Marcu Morega... un tip cam aşa ca dumneata... Cînd a văzut că nu ne putem descurca singuri a plecat pe jos să aducă un buldozer... Stau eu cît stau în maşină, apoi, de urît, cobor şi pornesc preţ de cîteva sute de metri să văd dacă vine sau nu mai bine amărîta aia de măgăoaie... Şi-acum, bătrîne, atenţie, suspens! Cînd mă întorc văd doi lupi dînd tîrcoale maşinii... Se interesau pesemne de mine... Ăla mai mare se săltase pe capotă şi se chiora înăuntru prin parbriz, celălalt patrula în jur... Cînd am văzut ce-am văzut, m-a apucat aşa o spaimă că am luat-o la fugă şi-am tot fugit... Mor de ciudă că nu m-am cronometrat, aş fi avut o medie orară pe doisprezece kilometri a-ntîia!

— O jumătate de oră nu și-a recăpătat graiul, adăugă rîzînd Andra. Atunci, o dată, am avut și eu liniște în casă...

— Ei, ce părere ai, bătrîne?

Precis îl dădusem gata pe Sir Stanley, nu-și găsea măcar cuvintele. Nici n-ar fi avut ce spune.

— Vă simțiți bine? Totul e în ordine? ne întrebă.

— Mai întrebi? i-am răspuns tot cu o întrebare. Dacă nu ne plăcea, le întorceam spatele din prima zi — asta unu la mînă. Pe urmă, dacă n-am fi apărut noi acolo, toată șandramaua se ducea dracului... Nu se mai descurcau fără noi, asta doi la mînă... Nu-ți mai zic de vila care ni s-a repartizat, de felul nemaipomenit în care tratează cu noi, avem un personal de servici de te doare mintea... bucătăresele sînt niște negrese superbe, de le-ai vedea, te-ai topi, nu alta... Apoi, patru sau cinci la mînă, să vezi cînd ni se aduce salarul, pierdem o zi întreagă ca să numărăm banii... Cînd jucăm *poker*, deschiderea o facem pe o sută de lei...

— Este un *șoz!* recunoscu Sir Stanley Mathews. Jos pălăria, copii! A propos, pe cînd o să vă avem din nou printre noi?

— Nu știu... Lucrările se vor termina în cel mult doi ani... Ce vom face după, nu știm!...

— Se pare că am început să ne obișnuim cu acest fel de viață, mă completă Andra. Nu știu cum să-ți spun... Nu o dată am discutat cu băiatu' treaba asta, serile mai avem timp... Adevărul e că ne place... Nu e comod, nu e ușor, nu e totdeauna foarte bine... Dar acolo nu ai impresia aceea detestabilă pe care o avusesem aici, de a te cheltui în gol... Poate ai să rîzi dacă ți-aș vorbi de satisfacție profesională...

— Nu, n-am să rîd, căută să evite Sir Stanley momentul nițel patetic, ușurînd astfel mărturisirea Andrei.

— .... ce e aia satisfacție, la urma urmelor, te poți întreba, e destul dacă zilele trec și banii vin... Ei bine, eu nu pot una ca asta, am făcut și o astfel de experiență, nu e pe firea mea, pe psihicul meu, eu simt nevoia să trag din greu, în acest sens mă aseamăn cu tatăl meu... Uite, să-ți dau un exemplu mai „pitoresc": tot timpul, înainte de a urca la munte, impresia pe care o aveam despre ceea ce făceam eu era a unui halterofil care ridică o biată greutate de douăzeci de kilograme...

— Ai văzut ce nevastă bravă am? Asta așa, de-a dracului, să-și dea seama Sir Stanley cu cine stătea de vorbă.

— ... iar acolo sus ...

— Gata, gata, pînă la urmă Sir Stanley va crede că noi sîntem buricul pămîntului! am întrerupt-o. Ne facem fiecare, aici, acolo, munca ... Cum o facem, ei bine, asta o s-o aflăm la sfîrșit! Dar pînă atunci mai e vreme ... Și-acum o să ne ierți, Sir Stanley, e tîrziu, vrem să ajungem cît mai curînd acasă la ai mei ... Nici nu știu că am sosit ...

— Cît rămîneți pe-aci? Mi-ar face plăcere să veniți pe la noi ...

— Regret, mîine la prînz plecăm înapoi. Oricum, îți mulțumim pentru invitație ... Rămîne pe data viitoare ...

— Cum credeți ... A propos, voiam să-ți spun ceva ... Andra, vrei să-l lași două secunde cu mine?

— Bineînțeles. Am să mă duc pînă sus să-mi iau pardesiul ...

Ne-am retras într-un colț feriți de privirile unor intruși.

— Sper că nu ești supărat pe mine ...

— De ce să fiu supărat? l-am întrebat, deși bănuiam despre ce era vorba.

— Înainte de a pleca voi de-aci, am avut o discuție mai aspră cu tine ... Mi-a părut rău de ea mai tîrziu ... Vreau să fii încredințat că am făcut-o bine intenționat ...

— Ei, Sir și dumneata! ... N-am fost supărat o singură clipă ...

— Cu atît mai bine ... Mi-am reproșat că din cauza mea ai plecat din oraș ...

— Așa mă cunoști, Sir? Dar uite-o și pe Andra ... Sîntem aici, iată-ne ...

— Sir Stanley, la revedere ... Ne-a făcut plăcere compania dumitale ... Și dacă vreodată o să-ți fie tare urît, vino la noi acolo sus ... Ne promiți?

— Da. Mulțumesc pentru invitație ... Pe mine mă iertați, eu mai rămîn ...

Ne-am îmbrățișat din nou de parcă n-aveam să ne mai vedem vreodată, apoi am ieșit.

— N-am chef de mașină, i-am șoptit Andrei. Crezi că are să ne facă rău puțin mers pe jos?

— Hai, băiatu', dacă așa dorești ... Știu eu prea bine că vrei să-ți vezi pațachinele! Te-a apucat dorul de ele de cum ai mușcat puțin asfaltul! Hai!

Orice s-ar zice, orașul era al naibii de frumos! Tăcut, închis în mine, ascunzîndu-mă de oricine, acolo sus îi dusesem dorul. Pentru că aici, pe străzile astea, printre casele acestea vechi, fastuoase, cu alese podoabe, aici mi-am trăit niște ani nespus de frumoși. Aici era catedrala, parcul, Cetățuia, grădina botanică, aici era Matei pe calul său, aici era Someșul, stadionul... Aici erau toți oamenii, sau o bună parte dintre cei alături de care, pre vremuri, mă simțisem nespus de bine... Și-atunci, în clipa asta, cum să nu simt o dureroasă strîngere de inimă?

— Salut optimiștii! ne strigă din fața *Pelișorului* Tatulici. Ce-i cu voi aci? Nu cumva ați dat bir cu fugiții?

— Am întins-o, amice, i-am spus. Și-acum căutăm prin lume vreun sistem de a scoate bani și din piatră seacă...

— Bani și iar bani... Dacă aveți nevoie de ceva, cred că aș putea găsi eu ceva... Dar hai să discutăm la o vodcă, așa în picioare n-are nici un chichirez...

— Altă dată, Tatulici, sîntem grăbiți, ne așteaptă ambasadorul din Katmandou! M-a invitat să joc într-o echipă a lor...

Tatulici nu se schimbase și nici nu-și părăsise cartierul general! De era ploaie, de era soare, la ora prînzului Tatulici păzea zidurile *Pelișorului*, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbușească.

— Nu trage cu ochiul! se răsti Andra la mine. Crezi că nu văd cum îți fug ochii după fetițele astea de optsprezece ani? Ți s-a făcut de prospătură...

— Ascultă, lungano, eu n-am să te părăsesc nici să pice bomba atomică, clar?

Argumentul, orice s-ar zice, era categoric!

— Ei da, așa da! acceptă Andra. Am trăit ziua în care mi-ai făcut și tu o declarație de dragoste!

— Vorbe, vorbe, vorbe, cum spunea maestrul Shakespeare! am avertizat-o. Nu te lua după vorbe. Dar uite-l pe bătrînul Manea, eram sigur că-l voi găsi în grădină... Cît despre Magda, ea o fi stînd cu cărțile în față, să afle dacă venim sau nu...

— Te rog să nu te legi de Magda sau de Toni... Individ ce n-ai nimic sfînt!

Bătrînul Manea se cruci și el cînd ne văzu: ce naiba se întîmplase cu noi de stîrneam atîta panică printre cei din jur?

Pînă să mă mai gîndesc ce şi cum, Andra era deja în braţele lui Toni şi torcea fericită.

— Salut, domnule! i-am spus profund jignit în amorul propriu şi m-am dus s-o caut pe Magda.

— Azi-dimineaţă am dat în cărţi şi mi-a ieşit c-o să veniţi... îmi explică dumneaei după ce ne-am îmbrăţişat. Aţi venit de tot? îndrăzni să rostească.

— Da, ne-au dat afară... mi-a venit nu ştiu de ce să le joc o farsă. Măcar de-aş fi avertizat-o şi pe Andra, să fie jocul cît mai hazos...

— Atîta necaz, nu se arătă din cale afară de surprinsă Magda, de parcă pasienţele i-ar fi prezis treaba asta. Vă ţin eu, n-o să vă las să muriţi de foame... Şi chiar v-a dat afară de tot?

— De tot, de tot... Ne-au zis să nu ne mai vadă pe acolo...

În clipa aceea, ca doi îndrăgostiţi, îşi făcură apariţia Andra şi Toni.

— Ce părere ai? o întrebă pe Magda. Dumnealor vor să pornească înapoi mîine la prînz...

Prin urmare n-am avut noroc cu păcăleala.

— Îţi baţi joc de mine! mă certă Magda. Nu meriţi să-ţi mai fac prăjitura preferată...

— Iartă-l, interveni în favoarea mea Andra. Nu te-ai învăţat să-l cunoşti încă? Aşa e el, tip glumeţ...

— Bine, îl iert. Cu o condiţie: să rămîneţi măcar pînă luni...

— Nici vorbă. Au strîmbat din nas chiar şi-acum, dar trebuia să ne luăm de-aci nişte lucruri... Nu vă mai faceţi griji, încercă să-i îmbuneze apoi, azi-mîine se fac unsprezece luni şi venim în concediu la voi.

— Nu se poate, nu se poate, acceptă bătrînul Manea. Vă e foame, copii, vreţi să beţi ceva? Hai, aşezaţi-vă şi povestiţi-ne...

Doamne, de fiecare dată, aici ca şi în altă parte, eterna obligaţie de a te povesti! De parcă noi, acolo sus, am fi făcut ceva deosebit! Şi oricîte le-ai spune, tot nu le-ar ajunge...

— Hai s-o lăsăm pe mai tîrziu... Spuneţi-ne voi ce faceţi, ce s-a mai întîmplat prin lume...

— Ce să fie? Toni nu face altceva decît să bodogănească... Se vaietă că l-aţi lăsat singur la bătrîneţe... A devenit ursuz, de-abia îi scot vorbele cu cleştele...

— Nu-i adevărat, sări ca ars bătrînul Manea, n-o credeţi, a dat în mintea copiilor... Toată ziua nu face decît să pîndească poştaşul... A devenit o cicălitoare de-ţi vine să fugi în lume...

— Ba tu eşti cicălitor... Nimic nu-ţi place...

— Cine vorbeşte... Dacă n-aţi scris, că de ce n-aţi scris, dacă aţi scris, de ce aţi scris numai două pagini... Şi de ce n-aţi amintit dacă nu vă e frig, dacă mîncarea e bună, dacă n-aţi fost răciţi şi mai ştiu eu ce... Ferească Dumnezeu de o soacră ca ea!

— Păi cum nu... Dumnealui se duce în grădină şi nu-i pasă de nimic... Dacă n-aş fi eu...

Din prea mare dragoste bătrînii s-au luat la harţă şi poate ar fi trecut la de-a serioaselea dacă nu i-am fi potolit noi. Mai precis Andra.

— Dacă nu vă astîmpăraţi, eu una mă ridic şi plec. Şi n-am să mai vin la voi niciodată! Şi am să spun peste tot ce oameni ursuzi şi certăreţi şi imposibili sînteţi!

Ameninţarea îşi făcu efectul şi amîndoi îşi cerură de îndată iertare, promiţînd o bună înţelegere veşnică.

— Profesorul e plecat de vreo două săptămîni în Peru, zise la un moment dat bătrînul Manea. A scris la ziar... se explică fîstîcit sub privirea interogativă a Andrei.

Pe drum, venind încoace, i-am sugerat Andrei că venise momentul să se împace cu *profu'*. Să-i facă o vizită...

— Poate... Să văd în ce chef am să fiu mîine dimineaţă... Dacă am s-o fac, va fi numai pentru că nu suport să fiu certată cu cineva... Dar felul în care s-a purtat cu mine, condiţiile pe care mi le-a pus, încăpăţînarea şi orgoliul său fără de margini, meritau o pedeapsă... Chiar dacă, uneori, mi-a venit şi mie greu să mă ţin departe de el...

— Ca făcut, tocmai acum *profu'* nu e acasă... Dacă ştiam, veneam mai curînd...

— Nu-ţi fă griji, băiatu', nu-mi duce el cine ştie ce lipsa... Ei, ce se poate mînca astăzi în casa asta, mi-e foame! schimbă apoi discuţia cu 180 de grade. Deocamdată nu ţin cură de slăbire, mai am timp...

— Nu știu, poate mi se pare mie, dar ai slăbit de cînd nu te-am văzut, se arătă grijulie Magda.

— Așa-i plac mai nou dumnealui! Și Andra făcu un gest explicativ spre mine. De cînd a văzut-o în poze pe *Veruška*, nu visează decît lungane slăbănoage și fără țîțe...

— Așa sînt eu, tip subțire! le-am aruncat hotărît. Rafinament în toate. Iar dacă dumneaei ține cît de cît la mine, trebuie să-mi dea ascultare...

— Te-a căutat mai demult la telefon o fată, îmi spuse Magda, după ce rămăseserăm singuri. După voce părea Eva... Ți-a și scris, dealtfel... Mă duc să-ți aduc scrisorile...

— Nu, nu vreau să mi le aduci... Aruncă-le pe foc după ce plecăm...

— Cum vrei tu.

A urmat o masă regească din care n-a lipsit absolut nimic. Cînd m-am ridicat de pe scaun, de-abia mă mai puteam mișca. Asta era principiul Magdei: să mîncăm chiar de-ar fi să crăpăm! Dacă mă arătasem supus în ziua aceea, nu se făcea gaură în cer!

— Seara sînteți invitații noștri la operă, spuse Andra înainte de a ieși din cameră. Trebuie să ne menținem condiția intelectuală, nu-i așa, băiatu'?

Prea mare chef n-aveam de *Traviata*, era un spectacol plictisitor, prăfuit, cu interpreți de mîna a unsprezecea... Ți-ai găsit să te prostești cu Andra, nici vorbă! Am acceptat și gata!

— Mergem la *Traviata*... Arta înnobilează pe om! Trăiască arta și frumosul! Trăiască Andra!

— Bufonule! îmi reteză ea entuziasmul. Ai merita să rămîi acasă și să-ți vîri nasul în televizor, cap de fotbalist ce ești... Începi să devii un tip nesuferit...

— Bine, mă duc... Gata, nu mai țipa la mine! Dar dă-mi voie să închid și eu ochii vreo oră...

— Bravo, veniți abia pe-o zi și în timpul ăsta vreți să mai și dormiți, să și mergeți la operă...

— Și nu știți încă totul, îi avertiză Andra. Stăm la hotel! La *Continental*!

— Ei, asta nu! se opuse Magda. Nici gînd de așa ceva. Nu putem accepta... Spune și tu, omule, ceva, îl îmboldi pe bătrînul Manea. Tu taci și gîndești la ale tale...

— Ce-ar fi să mă duc și eu cu voi, răspunse el la o mai

veche întrebare a mea. Chiar dacă nu mîine, dar într-o zi tot o să vă treziți cu mine acolo...

— Cu voi n-am s-o scot la capăt, se văietă în continuare Magda, voi o să faceți ce-o să vreți voi... Mai bine nu veneați!

Ne întoarse spatele și fugi afară. Cîteva clipe am rămas toți fără grai, apoi bătrînul Manea îmi făcu vînt pe ușă afară.

— Hai, nu sta. Du-te de o împacă...

— În capul meu se sparg toate, le-am spus. Prea ați devenit și voi suspicioși... Apoi am ieșit.

Seara am fost la *Traviata*, m-am surprins de cîteva ori căscînd, acolo *sus* mă obișnuisem să mă culc devreme, nu mă mai simțeam prea bine în costum și cu cravată, nu mai purtasem așa ceva de cînd părăsisem orașul. În pauză am vrut să rămîn în sală dar Andra m-a tras după ea, voia să întîlnească lume, voia să mai stea de vorbă cu unul, cu altul... De asta mi-a și spus în timp ce ieșeam:

— Băiatu', ai devenit un tip josnic! Ești leneș, comod, sastisit de toate... Eu zic că e bine să-ți revezi atitudinea! Vrei să-mi fie rușine azi-mîine să mai ies cu tine?

Tii, ce m-am mai înfuriat:

— N-aveai decît să-l fi luat pe Totorașcu! Eu trag din greu acolo sus, eu nu mă joc!

— Stați, copii, nu vă certați... încercă să ne aducă Toni la numitor comun.

— Nu e nimic... minți cu seninătate Andra, dar, mi-am dat seama, se atacase teribil. Pe bună dreptate, mi-am zis chiar în clipa următoare. De fapt nici nu știu ce-mi venise să-l amintesc de Totorașcu... Dar prea mă călărea și ea... Fă și salahorie, mai fă și operă și literatură, fii și cult, mai poartă-te și manierat!...

— Oricum, Todirașcu nu s-ar fi purtat așa cum te porți tu, îmi spuse mai tîrziu.

Și uite așa, dintr-o joacă ne-am stricat extrem de scurta vacanță; n-am mai reluat discuția, dar între noi s-a mentinut o stare de surdă ostilitate.

— Ești un mîrșav! își vărsă ea obida, mult mai tîrziu, atunci cînd, pornind îndărăt, am zărit munții. Apoi, spre surprinderea mea, începu să plîngă. N-ar fi trebuit să te porti așa cu mine...

— Vezi!...

Ce altceva să mai spun... Am tăcut: eram vinovat și gata!

16. — Uite, s-a făcut un an de zile de cînd ați sosit aici și tot n-am izbutit să-mi dau seama ce anume v-a determinat să faceți acest gest!

Era seară, mă aflam în biroul lui Morega și o așteptam pe Andra care plecase cu o salvare la Sibiu încă de dimineață, însoțind un băiat ce se accidentase.

— Ce vrei să-ți răspund? Ce-aș putea să-ți răspund? Așa ne-a venit pe chelie și gata! Dacă nu ești mulțumit de ce-ți spun, te privește!

— Pentru bani? se încăpățînă Morega.

— Nu, nu cred, vezi bine că aici n-avem ce face cu ei... Nicodată n-am fost ahtiat după bani...

— Ei, nu e vorba de acum, ci de *după*... Cînd lucrarea o să fie gata și o să vă reîntoarceți la oraș cu suma gata făcută... O să vă puneți cu burțile la soare și o să vegetați, nu-i așa?

— Zău că mă plictisești cu toată pisălogeala asta! Pînă la urmă am să cred că nu-ți convine de noi... Dacă-i pe-așa, spune-ne și plecăm în altă parte... Doar n-o fi șantierul ăsta singurul loc de pe lume unde se poate munci... Cînd a plecat Andra?

— Iar?! Ți-am mai spus de cîteva ori: imediat după zece... Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta...

— Bine, atunci să așteptăm.

— Ai fost un tip celebru, toate ușile îți erau deschise, ai avut un post bun, comod, fără bătaie de cap. Andra se aranjase și ea cum nu se poate mai bine, probabil la mijloc era și mîna profesorului Cantuniari...

— Domnule, ești periculos cu toate întrebările dumitale, zău așa! Dealtfel nu-mi pot da seama la ce îți pot fi ele de folos... Ce rost au: fă-mă să înțeleg...

— Mă ajută să cunosc oamenii, răspunse surîzînd larg Morega. Am ambiția de a-i mirosi din primul moment... Pe voi n-am reușit încă să vă descopăr...

— Mult succes în activitatea de viitor! i-am urat în bătaie de joc și cu asta am considerat discuția încheiată.

— Ascultă, nu știu dacă trebuie să-ți spun...

— Ce mai e?

— Nu-mi place cum arată Andra... Poate nu-i prieste muntele, înălțimea... S-a mai auzit de așa ceva... N-ar strica să consulți un medic...

— Ţi-ai găsit să accepte ea sfaturile cuiva...

— Mă rog, cum crezi... Se pare că azi de dimineaţă nu s-a simţit tocmai bine...

— De asta a plecat la Sibiu?

— Nu ştiu. Am ţinut doar să te previn... E mai bine să vezi din timp...

— Da. Mulţumesc... Am să văd...

Dintr-o dată nu mi-am mai găsit locul în biroul lui Morega. Iar absenţa Andrei mi se părea că lua proporţii de nepermis.

— Trebuia să mă fi sunat de îndată... În seara asta am coborît cu totul din întîmplare...

— Unde era să te găsesc?

— Da, e adevărat, nu prea stau într-un loc...

De cînd ne mutasem „cartierul general" la *Cascada albastră*, în clădirea viitorului hotel turistic („trei stele"!), lipseam destul de mult de acasă, uneori treceau chiar cîteva zile pînă să ne vedem cu Andra. Bineînţeles, nu uitam să-i telefonez în fiecare seară sau să-i trimit bileţele prin şoferii care coborau la vale.

Prins de neliniştea mea, n-am dat nici o atenţie telefonului care sunase adineaori, sunase doar de atîtea ori de cînd venisem în biroul lui Morega.

— Da, da... Deci totul e în ordine... Da, bine, înţeleg... Ne vedem mîine... Salutare!

— Cine era? am întrebat presimţind că era vorba de Andra. Şi nu mă înşelasem.

— Şoferul de pe salvare... Adineaori a sosit...

— Atunci te-am lăsat, mă duc să văd de Andra...

— Stai, nu pleca... Să vezi, Andra a rămas acolo...

— Cum adică a rămas acolo? am întrebat fragmentînd întrebarea parcă pentru a-i pricepe mai bine sensurile.

— Nu ştiu mai mult decît tine... Cînd să pornească înapoi, Andra i-a comunicat şoferului că rămîne la Sibiu cu nişte treburi... Are să găsească mîine o ocazie pentru a veni acasă...

— Ce treburi are? am izbucnit iritat şi neliniştit în acelaşi timp. Îmi dai voie să dau un telefon, da?

— Unde vrei s-o cauţi la ora asta? Hai, las-o, ştie ea ce face... Pînă mîine n-o să ţi se întîmple nimic dacă ai să rămîi singur... Vino la mine, găsim noi cum să ne omorîm timpul...

— Nu, mulțumesc, mă duc să mă culc. Noapte bună.

Am plecat acasă fără prea multă tragere de inimă, nu-mi făcea plăcere traiul de unul singur, prea mă obișnuisem cu Andra alături încît mă deranja chiar și o singură noapte fără ea. E drept, aici, în cămăruța noastră de trei pe patru, cu o mică chicinetă drept bucătărie, ne loveam unul de celălalt în fiecare minut; cu toate astea nu mi-a fost dat să încerc nici măcar o dată un jenant sentiment de promiscuitate... Am deschis televizorul dar l-am închis imediat, de unul singur n-avea nici un farmec! M-am vîrît în pat, dar mai mult m-am chinuit decît am dormit. Și am visat atîtea prostii încît dimineața m-am sculat mai obosit de cum mă culcasem.

A doua zi am urcat din nou la *Cascada albastră*, dar am făcut în așa fel încît să mă reîntorc cît de curînd: asta a însemnat ora șapte. Am văzut de departe lumină la geamul de la camera noastră: prin urmare Andra sosise.

— Atît de tîrziu? mă certă ea în chip de bun sosit. Ai vrut să mă lași singură și în noaptea asta?

De ce spusese *și în noaptea asta?* m-am întrebat pe dată. Ce avea să-mi ascundă, ce se întîmplase?

— Te rog să mă ierți, mi-a fost imposibil să cobor mai curînd... Nu voiam în nici un chip să-și dea seama că o prinsesem cu minciuna. Tu ce-ai mai făcut de ieri, de cînd am plecat?

— Ce să fac, toată ziua cu bolnavii...

Jocul pe care și-l propusese începea să devină periculos, se prelungea peste măsură. Dar eram hotărît să nu intervin, voiam s-o las să se tragă ea singură la suprafață. Mai mult decît asta, m-a izbit însă paloarea, fragilitatea ei.

— Ce e, ce te uiți așa la mine de parcă nu m-ai mai fi văzut de ani de zile? se răsti la mine. Iartă-mă, sînt nervoasă, nu știu ce e cu mine...

— Nu e nimic. Ce-ar fi să ne așezăm la masă?

— Da, ai dreptate... Tu ești flămînd, iar eu te necăjesc cu prostiile mele...

M-am așezat la masă, Andra a adus cina, m-am servit, mi-am tăiat felia de carne, am înghițit cîteva bucăți, apoi am dat farfuria la o parte.

— Spune-mi și mie ce este, ce se întîmplă de fapt?

— Ce se întîmplă cu ce? Apoi se așează lîngă mine: Ai aflat și tu? Trebuia să mă fi așteptat la una ca asta.

— Da, am aflat, deşi nu-mi era foarte clar la ce anume se referea ea.

— Nu ştiu, nu-mi dau nici eu seama cum s-a întîmplat... Nu trebuie să-ţi faci însă griji, nu e absolut nimic... De asta am şi fost la doctorul Tămaş...

— Te-am aşteptat aseară... Am coborît mai curînd decît a fost vorba...

— Speram să nu afli... Ce să-ţi mai faci probleme şi cu mine... Hai, băiatu', se răceşte mîncarea dacă mai stai mult... Apoi reveni: Morega ţi-a spus?

— Are vreo importanţă?

— Ai dreptate, nici una.

— Cine e doctorul Tămaş?

— Doar n-ai devenit gelos dintr-o dată... Pentru că am rămas peste noapte acolo? Dacă tot eram la spital, m-am gîndit să-mi fac nişte analize... Abia azi de dimineaţă am primit rezultatele... E aşa cum m-am aşteptat: o simplă astenie de primăvară...

— Poate nu suporţi altitudinea... aerul rarefiat... S-a mai auzit de astfel de cazuri, am reluat fără să vreau cuvintele lui Morega.

— Prostii, nu e nimic... Nu trebuie să-ţi faci griji. Tămaş mi-a recomandat nişte medicamente, am şi început să le iau, de pe acum mă simt deja mult mai bine... Doar n-o să faci din asta caz!... Ziceai că ţi-e foame...

— De ce nu mi-ai spus din prima clipă? De ce te-ai ferit de mine?

— Pentru că eşti pisălog... Pentru că eşti un analfabet care habar n-are de medicină şi care, pornind de la o simplă ameţeală, şi-ar fi imaginat cine ştie ce grozăvie... Hai să nu mai discutăm, vrei?

— Să nu mai discutăm, i-am promis şi am tras din nou spre mine mîncarea sleită între timp. Am înghiţit-o cu noduri, fără a mă fi liniştit de asigurările pe care mi le făcuse Andra. Cu atît mai mult cu cît, înaintea lui Morega, mama remarcase şi ea paloarea şi fragilitatea ei, observaţii pe care mi le reaminteam de-abia acum.

Obosit, seara m-am culcat primul. În aşteptarea Andrei care strîngea lucrurile prin casă, am răsfoit teancul de ziare şi reviste care se adunase în ultimele zile. După ce Andra stinse lumina mare din tavan, ascunzîndu-mă pe jumătate după pagi-

nile deschise ale unui ziar, am urmărit-o în timp ce se dezbrăca. Poate m-a simțit după intensitatea privirii:

— Ce-i băiatu', nu poți dormi? Ți s-a făcut de *strip-tease*-ul de odinioară? și-și strînse în jurul corpului capotul vișiniu pe care i-l cumpărasem, pare-mi-se la Istambul.

— Te surprinde? În ultima vreme am lipsit cam mult de acasă... Ți-am dus dorul, am mințit cît mai convingător.

Mi-au fost destule cele cîteva secunde în care am văzut-o dezbrăcată pentru a-mi da seama că Andra slăbise, corpul îi devenise mai fragil, culoarea pielii mai mată.

— Linguşitorule! îmi dădu un bobîrnac. Vezi-ți mai bine de ziarele tale, știu bine că m-ai schimba oricînd cu un ziar proaspăt!

Peste două zile, fără a-i spune ceva Andrei, am plecat cu un elicopter de servici la Sibiu. Simțeam nevoia să-l întîlnesc pe acel doctor Tămaș, să-mi confirme ceea ce Andra afirma cu atîta ostentație.

— V-am așteptat, îmi spuse doctorul Tămaș după ce i-am spus cine eram.

— N-am știut...

— O rugasem pe soția dumneavoastră să vă transmită invitația mea... Voiam să vă vorbesc... Nu sînteți grăbit, nu? Doriți poate o cafea... un coniac...

Acest joc al lui de-a v-ați ascunselea mă intriga, mă neliniștea. De ce nu dădea odată cărțile pe față?!

— Nu era nici o grabă, evident, astăzi, mîine e același lucru... Pînă la urmă v-aș fi căutat eu...

— N-ați vrea să-mi spuneți...

— Ba da, domnul meu... Numai pentru că vă văd nițel speriat... Nu trebuie... Dealtfel tot nu se rezolvă nimic cu asta...

— Trebuie să înțeleg că soția mea e bolnavă?...

— Toți sîntem într-un fel bolnavi... se eschivă doctorul Tămaș, neputîndu-se hotărî să spună lucrurilor pe nume.

— Uite ce e, domnule doctor, eu nu mai sînt copil, nu am nevoie de atîta pregătire...

— Într-adevăr, soția dumitale e bolnavă... Mi-e teamă că foarte bolnavă..

— Cît de bolnavă? am întrebat crispat. Vreau să știu cît mai exact.

Cîteva clipe — sau doar pentru mine durata acestei pauze

primise proporţii atît de mari — doctorul Tămaş se închise în sine. De asta l-am biciuit nemilos.

— V-am mai spus: vreau un răspuns precis.

— Ei bine: să zicem trei luni. Eventual patru!

— Dar nu se poate! ... am răbufnit violent neaşteptîndu-mă la acest răspuns. Acceptam boala ei, chiar gravitatea bolii, dar nu şi acest sfîrşit de neînchipuit. Vreau să cred că exageraţi ...

— Aş vrea să fie aşa ... Dar nu, nu mă înşel ...

— Prin urmare dumneavoastră afirmaţi că Andra ...

— Nu eu: analizele ... Am reţinut-o în spital pentru a le repeta ... Rezultatul a fost de fiecare dată acelaşi ...

— Bine. Şi în acest caz înseamnă că peste o bucată de vreme ea ...

Mi-era imposibil să rostesc termenul fatidic pe care mi-l indicase anterior.

— Dacă nu există minuni ... Deşi în meseria mea nu cred în aşa ceva ...

— Ea ştie? am izbutit să întreb după ce mi-am reprimat violent un acces de plîns.

— Mai mult ca sigur, da. Este medic, nu i se pot ascunde anumite fenomene alarmante ... Pe de altă parte n-o puteam minţi prea vizibil: s-ar fi alarmat mai mult decît era necesar ... Am încercat s-o conving că e vorba de o anemie generalizată ... Deşi, sînt convins, nu m-a crezut ... Oricum, mi-a acceptat diagnosticul ...

— Prin urmare ea ştie ...

— Trebuie să accepţi realitatea ... Şi nu e numai asta ...

— În această situaţie ce e de făcut?

— Nimic. Sau aproape nimic. Mi-aţi spus adineaori că sînteţi un om suficient de tare ... Arătaţi-vă acum această tărie ... Nu lăsaţi să transpară nimic din ceea ce ştiţi ... N-o lăsaţi să vadă că secretul ei e şi secretul dumneavoastră ... Înconjuraţi-o cu foarte multă afecţiune ... Are *enormă* nevoie de asta ...

— Da, desigur ... Dar vreau să ştiu: nu i se poate face un tratament? Chiar nu există nimic?! ... Doctorii descoperă în fiece moment un ser nou, poate s-a găsit între timp un remediu şi împotriva acestei boli ... Nu se poate să stăm aşa, cu braţele în sîn ... Nu e drept ...

— Da, ştiu. Într-adevăr nu e drept ... Din păcate nu putem face nimic. Cel mult vă pot recomanda să coborîţi de la

munte... E bine să fiţi lîngă un spital, nu se ştie în ce moment lucrurile se pot complica... Deşi nu ştiu dacă nu va refuza pînă şi asta...

— Am să fac tot ce trebuie, l-am asigurat, deşi în clipa aceea nu ştiam ce aveam de făcut. Doar să plec cît mai repede din cabinetul acela alb, rece, să ies la aer, să fiu undeva singur, să-mi urlu disperarea. De animal rănit. De om rănit de moarte!

— Nu te sfii să mă cauţi oricînd e nevoie... O cunosc pe soţia dumitale de cînd era fetiţă. . Sînt prieten cu profesorul Cantuniari... În această situaţie, îţi dai seama, nici mie nu mi-e prea uşor... Mă gîndesc dacă n-ar fi necesar să-l anunţi şi pe el...

— Pe cine, pe el? am întrebat distrat.

— Am aflat de neînţelegerea intervenită între profesor şi fiica lui... Dar în astfel de cazuri trebuie să trecem peste toate neînţelegerile...

— Da Desigur Poate ar fi mai bine să nu-i spuneţi nimic... Am s-o fac eu mai tîrziu... Da? Îmi promiteţi?

— Cum doreşti... Îmi întinse mîna: să ştii că îţi invidiez stăpînirea de sine... În locul dumitale nu ştiu dacă n-aş fi început să urlu...

— De unde ştiţi că n-o fac? i-am aruncat vorbele, apoi am ieşit în fugă din cabinet fără a-mi lua măcar rămas bun.

În stradă, ridicînd ochii, am zărit munţii. Înalţi, reci, încrîncenaţi. Şi, mai cu seamă, haini! Pentru că voiau să mi-o răpească pe Andra. Pentru totdeauna. Şi de asta, pentru prima dată în viaţă, i-am urît. Aşa cum poţi urî numai un om!

— Andra!... i-am rostit numele de parcă ar fi fost lîngă mine. Andra!... i-am cîntat numele de parcă ar fi fost alături. Andra!... i-am urlat numele pentru că nu era nimeni lîngă mine. Şi nemaifiind obligat să-mi reţin lacrimile, am început să plîng. Cine şi-ar fi imaginat că am să fiu în stare de una ca asta... Dar cine-şi poate măcar imagina prin ce-i va fi dat să treacă în viaţă?

— Ce faci, bătrîne? m-am auzit interpelat. Nu mai vezi lumea pe stradă? Ce e cu tine, ţi s-a întîmplat ceva?

Îl deosebeam destul de greu prin ceaţa lacrimilor. Era o cunoştinţă vagă, jucasem cîndva la aceeaşi echipă, apoi plecase cine mai ştie unde.

— Am nevoie de o mașină, i-am spus, trebuie să ajung imediat în munți. E problemă de viață și de moarte...

— Îmi pare rău... Te-aș servi cu plăcere, dar trebuie să mă întîlnesc cu cineva, se scuză el.

— Plătesc oricît... Îți dau cinci sute de lei...

— Vino, acceptă el la auzul sumei. Am să dau un telefon, apoi plecăm imediat.

N-am scos nici un cuvînt pînă cînd n-am ajuns sus între munți. Am coborît, i-am întins cunoștinței mele cinci bancnote de cîte o sută, apoi am luat-o la fugă.

— Oricînd ai nevoie de mine, l-am auzit în urma mea, dar n-am răspuns.

După doi pași m-am oprit, apoi m-am reîntors din drum. În starea în care eram nu puteam intra în casă, Andra și-ar fi dat seama din prima clipă că aflasem totul. De asta m-am dus mai întîi la Morega.

— Dă-mi să beau ceva, i-am spus de cum am intrat. Și nu mă întreba nimic...

Scoase din dulap o sticlă, îmi întinse un pahar:

— Poftim, bea. Eu nu vreau...

Mi-am turnat în pahar, am băut dintr-una totul, am mai umplut o dată paharul, l-am golit din nou, apoi l-am împins de o parte. Nimic, nici chiar asta, n-avea nici un rost.

— Ascultă, dacă am să plec de aici, ai să mă condamni? Andra e foarte bolnavă, vreau să încerc pentru ea imposibilul...

— Dacă trebuie, n-am să te opresc... Nici altfel n-aș putea face asta... Ești sigur?

— Da. Doctorul îi mai dă cîteva luni de viață... Nu știu ce trebuie să fac, dar vreau să fugim de-aci... Deși poate asta nu schimbă cu nimic situația...

M-am ridicat să plec apoi m-am așezat din nou.

— Mi-e pur și simplu groază de scena care o să urmeze acum. Va trebui să-i mint ceva... Dă-mi o idee, spune ceva...

— Ce vrei să-ți spun?

— Ai dreptate, ce poți să-mi spui... Mulțumesc pentru buna primire, acum plec...

Dacă ai nevoie de ceva, îmi spuse la despărțire, sînt gata în orice clipă să te ajut...

În drum spre casă am încercat să-mi reamintesc cîteva glume, voiam să-mi provoc hohote de rîs, îmi simțeam chipul desfigurat și mi-era teamă de privirea iscoditoare a Andrei,

mi-am spus cele mai deșuchiate glume dar n-am schițat nici măcar un zîmbet, am încercat să rîd la comandă dar mi-a fost imposibil.

— Ei, băiatu', de unde vii la ora asta? mă luă la rost Andra. Se pare că ți-ai cam făcut de cap, trăsnești a băutură de la o poștă...

— Să vezi... am bîiguit neajutorat.

— Nu te chinui să inventezi acum ceva, tot n-am să te cred... Dacă ți-a căzut bine, să fii tu sănătos! Măcar vino și mănîncă ceva, cred că friptura s-a făcut scrum de cînd te aștept cu ea.

— Imaginează-ți, l-am întîlnit pe Sergiu Anastasescu, m-am trezit inventînd fapte și întîmplări, nu știu dacă ți-l mai reamintești, de fapt voi doi nu v-ați întîlnit niciodată, cu el eram atunci în Franța cînd am avut nemaipomenita fericire de a te cunoaște... De punea atunci mîna pe tine, praf te făcea, te arunca în ocean... Ai uitat că din cauza ta era să intrăm într-un stîlp?

— De ce nu l-ai chemat aici, mi-ar fi făcut plăcere să-l cunosc, mă întrerupse Andra. Egoistule...

— Ia-mă încet că-ți spun tot... Ei bine, am continuat minciuna, acest nebunatic domn Sergiu Anastasescu a călcat pe bec! Imaginează-ți că n-a găsit altceva mai bun de făcut acolo decît să se încurce cu o cucoană măritată, nevasta unui fabricant de brînzeturi... Ca de fiecare dată, s-a aflat de amorul lor extraconjugal iar tipul, adică negustorul, a făcut un scandal enorm, provocîndu-l pe bietul Sergiu la duel... Îți dai seama că Sergiu habar n-avea ce-i aia spadă sau duel, de asta, pentru a salva situația și a liniști lumea, și-a făcut degrabă bagajele și a venit acasă... Iar aici, drept „felicitare" pentru cele făcute, l-au numit la un ziar județean... Îți dai seama, cătrănit cum e, numai de cucoane nu-i mai ardea...

Andra rîdea cu hohote de toată tîmpeniile pe care i le debitam, prea zgomotos și prea colorat pentru a fi convingătoare. Ne minteam amîndoi, crezînd fiecare că eram niște actori desăvîrșiți!

— Imaginează-ți urmarea, am continuat să inventez, pentru că îmi era frică de tăcerea care avea să urmeze. Cred că aș fi fost dispus să povestesc toată noaptea numai pentru a nu fi obligat să tac, să las gîndurile în voia lor. Să las să mă cuprindă din nou spaima. Într-o dimineață, la vreo două săptămîni, Sergiu Anastasescu aude niște bătăi puternice în ușă,

aştepta poştaşul cu nişte bani, de asta nici nu s-a mai uitat prin vizetă cine era, dacă s-ar fi uitat, s-ar fi dat mort la fund, dar aşa n-a putut evita ciclonul care s-a abătut peste el, sare, deci, domnul din fotoliul în care-şi făcea lectura presei şi deschide uşa... Era madam Camembert (era singurul nume, care, pe moment, mi-a venit pe limbă), cucoana lui, franţuzoaica care-i mîncase capul... Sergiu schimbă feţe-feţe, nu ştie ce să facă, afară pe palier n-o putea lăsa, în două secunde toate vecinele şi-ar fi scos curioase capetele, o vîră, zic, pe madam Camembert în casă şi vrea şi el să zică ca tot omul „bonjour, dragă, bine ai venit" c-avea timp s-o ia pe urmă la întrebări că, „de ce şi pentru cine ai venit?", dar degeaba îşi făcea dumnealui probleme că nici una, nici două, cucoana, sînge galez fierbinte, îi rade amicului meu două palme de l-a năucit pe moment şi i-a strigat de-a răsunat tot blocul, dacă nu şi întreg cartierul: „mizerabile, eşti un laş!... Ţi-a fost frică să duelezi cu bărbatul meu... Ei bine, de-acum înainte să nu-mi mai apari în cale. Adieu, monsieur!" Şi dusă a fost... Ei, ce zici?

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc...

— Era grăbit... Mi-a promis că mai vine luna viitoare sau mai încolo... Nu e nici o grabă.

Rostind aceste cuvinte mi-am reamintit pe dată de vorbele doctorului Tămaş: trei sau patru luni... Oare ştia şi Andra cît de numărate îi erau zilele?

— Of, m-ai făcut să rîd în seara asta cum n-am mai rîs de mult... Nici nu te ştiam atît de glumeţ, îmi mărturisi înainte de culcare. Ştii, am citit undeva că dacă rîzi în fiecare dimineaţă cinci minute, îţi prelungeşti viaţa cu nu ştiu cîţi ani...

Doamne, ce gafă îngrozitoare... Cred că nu-şi dăduse seama nici ea cînd rostise aceste cuvinte. Ori le rostise cu bună ştiinţă pentru a mă înşela, pentru a desfide soarta. Spera ea într-o salvare miraculoasă?

— Tu nu trebuie să-ţi faci griji, oricum, tipa care ţi-a ghicit în palmă ţi-a dat optzeci de ani... Eventual eu ar trebui să urmez cura de rîs, eu sînt cel ameninţat...

— Da, aşa e... Of, dar m-a apucat somnul... Vreau să mă culc... Tu, dacă mai vrei să citeşti, nu te deranja din pricina mea...

— Nu, am să mă culc şi eu, azi am alergat foarte mult. Hai, vino lîngă mine, am întins mîna spre ea, mai ţii minte cum

dormeam pe vremuri? ... Mai ţii minte vara aceea petrecută la Malurile?

— Nu vreau amintiri, mă fac să-mi dau seama că sînt foarte bătrînă ... Şi eu nu vreau să fiu foarte bătrînă ...

Am întins mîna în căutarea mîinii ei. Era extrem de rece, am schiţat, sper nesesizabil, un gest de retragere, apoi mi-am înfrînt spaima şi repulsia.

— Ce? Ţi-e frică să nu fug la noapte de lîngă tine? mă luă la rost Andra. Ar trebui să mă legi de pat, aşa cum se făcea pe vremuri ...

— Ei, ei, cine ştie dacă nu e nevoie să te leg de pat, să nu pleci de lîngă mine niciodată ... Cine ştie dacă într-o bună zi n-ai să te saturi de un tip ursuz şi neurastenic ca mine şi n-ai să-ţi cauţi unul mai tinerel ...

— Am să mă mai gîndesc, spuse Andra, apoi închise ochii.

I-am făcut pe plac, apoi m-am întins uşor lîngă ea, atent să-i surprind respiraţia. Întorcîndu-mi brusc capul spre ea i-am zărit ochii mari, deschişi.

— Ce e, lungano, de ce nu dormi?

— Indiscretule! Spionule! Nici măcar noaptea nu pot să fiu singură?! şi Andra izbucni necontrolat în lacrimi.

— Te rog să mă ierţi ... Am fost nesimţit ... Nu trebuie să pui totul la inimă ... Zău, iartă-mă ... Vrei să mă pun în genunchi în faţa ta?

— De la o vreme nu mă laşi o clipă singură ... Tot timpul mă supraveghezi ... mă urmăreşti ... Te uiţi tot timpul în ochii mei ... Îmi cercetezi fiecare cuvînt de parcă ţi-aş face ceva rău ...

— Nu e vorba de asta, iubito ... Am făcut o glumă, nu credeam să te supere într-atît ... Ai dreptate, am spus pe urmă, de la o vreme sîntem amîndoi extrem de nervoşi, cred că sîntem foarte obosiţi. Poate n-am făcut bine venind încoace ... Poate trebuia să fi rămas în vale ... Noi nu sîntem obişnuiţi cu înălţimile ... Ce-ar fi să coborîm? Nu e strict obligator să ne legăm numele de acest drum ...

— Iar să plecăm? Părem caraghioşi ...

— Asta-i bună! Faţă de cine?

— Faţă de noi înşine! De bine plecăm, de rău plecăm ... Şi ce să facem? Eu nu suport călduţul, starea de mijloc, limita medie ... Oricît de greu ar fi drumul, noi ni l-am ales, mergem pe el pînă la capăt.

— Dormi, Andra, e tîrziu, în curînd se luminează de ziuă... Mîine ai să fii obosită...

— Nu, nu sînt obosită, dealtfel dormim prea mult... Mai mult de jumătate din viaţă omul doarme... E nedrept... N-are timp de atîtea lucruri pentru simplul fapt că doarme... Dintotdeauna mi-am spus că de la o anumită vîrstă n-am să mai dorm nopţile, sau am să-mi reduc la minimum numărul de ore astfel pierdute... Îţi dai seama cîte lucruri grozave am putea face în timpul astfel cîştigat?

— A fost odată ca niciodată un împărat mare şi o împărăteasă, amîndoi tineri şi frumoşi... am început fără să-mi dau seama cum basmul lui Ispirescu despre tinereţe fără bătrîneţe şi viaţă fără de moarte.

Andra se ghemui în braţele mele şi, ascultîndu-mi povestea, adormi imediat.

17. La vreo săptămînă şi ceva, într-o seară, ajungînd acasă, Andra mă întîmpină cu o veste, după părerea ei, cu totul senzaţională. Aşa trebuia să fi fost pentru că faţa ei trăda o bucurie fără de margini.

— Te-a căutat Marcu Morega... A alergat în căutarea ta toată ziua... Mîine vă vine ministrul sau vice-ministrul, nu mai ştiu care dintre ei... Trebuie să...

— N-are decît să vină, ce am eu cu el?

— Ai, tocmai asta e, că ai! Zicea Morega că se vor da cu acest prilej o serie de decoraţii... Se pare că şi tu eşti printre cei ce o să primească... Eşti un tip brava, băiatu', zău aşa!

— Nu mai pot eu de decoraţii! mi-am dat aere. Nici nu mă gîndesc să mă duc, n-am chef să-mi pierd o zi cu fel de fel de treburi! Dacă mă mai caută, spune-i că nu m-ai găsit...

— Ce, nu ţi-e bine? Te duci, ţi-am pregătit şi costumul, ţi-am lustruit pînă şi pantofii...

— Zău, Andra, te-ai transformat într-o nevastă pisăloagă și care face pe ea de emoție cînd aude de o decorație... Poate sînt basme, ce mai încoace încolo! După cît am muncit, crezi c-o să-mi dea tocmai mie? Eu sînt un chiulangiu, he-he!

— Ia nu mai fă pe nebunul! Mîine dimineață să mi te prezinți, la *Cascadă*, da? S-a înțeles?

— Am să mă mai gîndesc, i-am promis. Să văd ce visez la noapte.

Să-mi pierd o duminică întreagă pentru o amărîtă de decorație! Nu zic, vestea pe care o aflasem nu mă lăsa cu totul indiferent, dar nu voiam, nu aveam dreptul să-mi pierd o duminică întreagă fără Andra, acum cînd începuse marea cursă inversă! Oricum, chiar dacă în loc de trei luni vor fi patru sau cinci sau șase luni (maximum șase! îmi precizase doctorul Tămaș) această cursă începuse deja. Nu știu care era cifra exactă, ne aflam la zeci de mii sau doar la mii, dar punctul zero începea să se întrevadă.

— Nu, categoric n-am să mă duc... Uite, chiar acum am să-l caut pe Marcu Morega, ia să mă mai slăbească el cu toate flecurile! Și am plecat după el. Ascultă, i-am spus după ce l-am descoperit, tot n-ai cine știe ce imagine strălucită despre noi... Tot nu ești foarte în clar ce anume căutăm de fapt... Ai dreptate, am venit aici așa, de șmecheri, știam că se cîștigă ca nicăieri altundeva și să ne putem lăuda mai tîrziu cît de grozavi am fost... Ca să-ți dau încă un argument: mîine n-am de gînd să mă duc la festivitate sau ce naiba aveți de gînd să faceți... Nu vreau și basta, nu e pentru mine, eu sînt un filfizon și jumătate!...

— Ce vrei? mă întrebă Marcu Morega, ridicîndu-și privirile de pe planurile pe care le avea în față. Iartă-mă, te rog, n-am fost atent...

— Uite ce e... am vrut s-o iau de la început, dar am renunțat. Nu știu dacă se poate, nu știu dacă se cade, dar eu mîine n-am să mă duc niciunde! Rămîn acasă cu Andra... Și dacă nu-ți convine, n-ai decît să-mi faci referat și să nu-mi dai decorația... Sau să mă dai afară! Vreau să rămîn cu Andra, pricepi?

— Da, pricep. Pentru asta nu era nevoie să năvălești peste mine și să te-apuci să urli... Credeam însă că vestea asta are să-i facă plăcere Andrei...

— Păi tocmai asta e, că i-a făcut plăcere ... Şi-acum trage de mine să fac jocul pînă la capăt ... Ce-ar fi să-mi dai o învoire, mă gîndesc să fugim pentru o zi la Sibiu ...

— Bine, du-te. Dacă vrei să rămîi încă o zi, rămîi, răspund eu pentru tine ... Ascultă, strigă în urma mea, ce-ar fi să-l cauţi încă o dată pe doctorul acela ... Nu strică să mai vorbeşti cu el ...

— Nu-ţi tot bate capul pentru mine, am şi eu unul pe umeri, ştiu să mă descurc şi singur! şi am ieşit trîntind uşa.

— Drum bun! i-am deslușit, pierdute cuvintele.

— Ce ţi-am spus? Nu e decît o aiureală ... Am vorbit cu Morega, te-a păcălit, uiţi că e luna aprilie, după noile cercetări glumele sînt valabile în tot cursul acestei luni şi nu numai în prima zi ca şi pînă acum ... Ce festivitate, ce decoraţii?! Tocmai pe mine ţi-ai găsit să mă decoreze, care am un unchi miliardar în Brazilia, unul aţîţător la război şi încă unul chiabur! Cătinel, cucoană, nici chiar aşa ... Pînă la urmă Marcu Morega şi-a cerut scuze şi drept semn de împăcare mi-a oferit o zi liberă. Prin urmare mîine de dimineaţă plecăm la Sibiu. Tragem la *Împăratul romanilor*, ne bramburim prin tîrg, bem bere, ascultăm muzică de fanfară ... Meritäm şi noi puţină destindere, nu-i aşa?

— Cam suspectă amabilitatea asta a lui Morega. Dar ai uitat că eu nu sînt de capul meu, că nu pot pleca cu una, cu două ... Trebuie să-mi cer voie de la doctorul Tătaru ...

— Las' pe mine, aranjez tot eu treaba asta.

Cînd să ies, m-am lovit nas în nas cu Marcu Morega.

— Ei, unde alergi? mă întrebă el. De mare grabă ţi-ai uitat cartea asta la mine, şi-mi vîrî în mînă un volum gros.

— Da, ai dreptate, am uitat-o ... am înghiţit minciuna. Şi aveam mare nevoie de ea ...

— Venind spre voi m-am întîlnit cu doctorul Tătaru ... Mi-am permis să-i spun în numele tău că aş dori să se dispenseze pentru o zi de Andra ... Ai să recuperezi ziua altă dată, da, domniţă?

— Da, desigur ... Altă dată ... murmură Andra. Îţi mulţumesc, eşti foarte drăguţ ...

— Nu vrei să bei ceva cu noi? l-am întrebat. Un pahar cu coniac nu strică ...

— Mulţumesc, sînt grăbit, se scuză Morega. Salutare, drum bun! şi înainte de a-l mai putea opri, ieşi.

— Cred că are să-mi facă bine călătoria asta... am zis într-un tîrziu, aici în munți m-am sălbăticit cu totul... Sînt convins că te vei simți și tu bine...

— Da, posibil, se mulțumi Andra să-mi zică.

Dar dacă n-aveam să ne mai întoarcem vreodată? m-am întrebat după ce, culcat, am auzit respirația ușoară, egală a Andrei, semn că adormise. În ce fază se afla boala? Dacă de pe o zi pe alta boala se va declanșa cu violență? Dar dacă, prin absurd, era totuși o boală a înălțimilor?! În acest caz, poate acolo jos, la cîmpie, boala avea să dea înapoi... De cîteva nopți îmi reproșam ușurința cu care acceptasem propunerea Andrei de a veni în *Valea Soarelui*... Totul începuse aici, boala se dăduse pe față în acest loc... Poate altitudinea, poate efortul făcut, condițiile de viață nu tocmai ușoare, poate ritmul în care trăiesem aici, toate au favorizat, au declanșat boala... De ce n-am rămas acasă unde totul era atît de frumos, de liniștit, unde n-aveam probleme sau frămîntări? Mai mult decît atît, acolo erau clinicile, erau atîția doctori renumiți care ar fi sesizat boala din chiar primul moment... De ce am persistat în dușmănia cu profesorul Cantuniari, el și-ar fi dat seama înaintea oricui de semnele bolii, dacă tocmai ar fi fost vorba de o boală... Am căzut din greșeală în greșeală, orb la ce se întîmplă în jurul meu, pînă în momentul în care era prea tîrziu. Într-adevăr nu mai exista nici o scăpare? Totul fusese hotărît în ceea ce o privea pe Andra? Aici sau în altă parte nu se mai putea face nimic? Clinicile lumii gemeau de mii de medici, ziarele scriau fără încetare de senzaționale descoperiri, anual se acordau premii Nobel pentru medicină și alte multe distincții, dar ce naiba se tot descoperea dacă pentru Andra nimeni nu era în stare să facă ceva?! Pe ce se aruncau milioane de dolari, de ruble, de lire, de franci, de tot ce valută-forte mai există în lume dacă nu se putea face nimic pentru Andra? Totul era o mare, o imensă șarlatanei... Puțină iuțeală de mînă, puțină nebăgare de seamă din partea spectatorilor și bolnavul era mort... Iar Andra, și ea, peste cîteva săptămîni n-avea să mai fie... Acum, în momentul acesta, e lîngă mine, o aud respirînd, îi aud bătăile inimii, îi percep mișcările din somn, îi simt însuși somnul, femeia asta tînără există, este, trăiește, dar peste cîteva săptămîni nu va mai fi... Nu, nu poate fi adevărat, nu este permis... De ce totul trebuie să se termine atît de curînd? De ce nimeni nu are un pic de milă, de înțelegeri? Cine conduce destinele noastre,

ale fiecăruia, cine, cine permite să se întîmple tragedii cum sînt cele ce se petrec atîtea în lume, de ce Andra trebuie să sufere, apoi să dispară? Unde e dreptatea, unde e înţelegerea? Andra a muncit pentru viaţa ei, a fost cinstită, harnică, sîrguincioasă, a învăţat foarte bine, a fost un student excelent, a făcut întotdeauna ce a trebuit, nu s-a dat în lături de la nimic greu, i-a ajutat şi pe alţii, nu a minţit, nu a rîvnit la bunul altuia, păcatele ei sînt mici, neînsemnate, faptul de a fi rupt trandafiri din parcul oraşului nu poate fi considerat păcat, de fapt făcuse ceea ce făcuse doar pentru a avea noroc a doua zi, nici cearta cu tatăl ei nu era cine ştie ce păcat, deşi erau certaţi Andra îl iubea, suferea din pricina acestei despărţiri temporare, nu-şi putea ierta că ei doi nu izbutesc să se înţeleagă, dar ce altceva rău mai făcuse Andra? nu minţise, nu înjosise pe nimeni, nu rănise pe nimeni, pe mine mă iubise, mă iubea, îmi oferise zile frumoase, îmi făcuse zilele frumoase, pline, alături de ea am cunoscut foarte frumoase momente, ea făcuse din mine ceea ce eram, alături de ea învăţasem să fiu drept, bun, cinstit, atunci dacă tot ce făcuse Andra era fără greş, ce anume plătea?! Sau pentru cine plătea?! Se revoltaseră oare domnii cei mari şi mîndri din familia Cantuniari, cei pe care dezertarea Andrei îi făcuse să se răsucească în morminte?! Ceruseră ei pedepsirea Andrei? Dar ei erau de mult praf şi pulbere, ce mai puteau ei pretinde? Nu erau decît praf şi pulbere pe cînd Andra, femeia aceasta caldă de lîngă mine era vie, îmi era destul s-o ating pentru a-i simţi umărul moale, coboram mîinile mai jos şi îi simţeam sînii mici, tari, de fată tînără, era destul să-i privesc şoldurile rotunde, pîntecul elastic, picioarele puternice, pentru a-mi da seama că femeia aceasta era vie, mai era încă vie... Şi cine, pentru ce, îndrăznea să mi-o răpească? De ce peste cîteva săptămîni Andra avea să rămînă doar o amintire? O durere?

Dimineaţa, cînd am coborît şoseaua dintre munţi, am încercat un sentiment de eliberare, presimţeam că jos totul are să se schimbe, că izbutisem să mă smulg dintr-un blestem; Andra trebuia să fi fost o jertfă, dacă pentru fiecare efort uman era nevoie de aşa ceva, muntele nu se dădea bătut dacă nu i se oferea o fiinţă vie, dacă nu i se jertfea o fiinţă vie, mă interesasem peste tot şi am aflat că, de la începerea lucrărilor, acolo sus nu se întîmplase nici un accident mortal,

de aceea muntele rău și crud își pusese ochii pe Andra, muntele știa unde să lovească, știa să-și caute cu perfidie victima, în ultimul moment izbutisem s-o smulg pe Andra din ghearele sale, acolo jos ne vom elibera, totul avea să se schimbe, minuni erau oricînd posibile, eu nu eram obligat să mă țin de logică precum doctorul Tămaș care nu admitea minuni, eu voiam minuni și le admiteam! Andra avea să se facă bine, boala avea să dea înapoi, nu o singură dată s-a întîmplat așa ceva, boala era omenească, prin urmare totul era posibil, John Wayne suferise de aceeași boală și pentru faptul că avusese o voință de fier, pentru că a vrut să trăiască, boala a dat îndărăt, cine se cramponează cu disperare de viață nu poate să moară, dar, Doamne, Andra vrea mai mult ca oricine să trăiască, vrea și are acest drept, cine, pe ce considerent vrea să i-l smulgă, hai, oameni buni, încercați s-o ajutați pe această femeie tînără, am reușit s-o smulg munților haini, acum e rîndul vostru să faceți ceva pentru ea... Ce vreți în schimb? Mă vreți pe mine? Poate mie mi-ar fi mai ușor să suport... Sau ce altceva vreți în schimb? Cineva tot trebuie să poată face ceva pentru ea... Viața nu poate fi atît de nedreaptă încît un om tînăr, o femeie care ar trebui să fie de-acum înainte fericită...

— Aș fi vrut să am un copil cu tine, îmi spuse la un moment dat Andra.

— Ce tot vorbești acolo? am repezit-o intenționat. Viitorul ne e în față... Și-o să facem nu unul, ci patru-cinci...

— Mi-ar fi ajuns și unul... Să nu te știu singur...

— Dar tu unde ai să fii, iubito? Ce prostii îți tot plutesc prin căpățînă?

— Te-aș ruga să mergi mai încet, mașina scutură prea tare... Mă obosește *enorm*...

Îmi venea să mă pălmuiesc pentru atîta nesăbuință, trebuia să-mi fi dat seama de starea în care era Andra și să fi cerut elicopterul, drumul cu mașina era de nesuportat.

— Ajungem în curînd... Iar de la Sibiu luăm avionul. Plecăm la Cluj, e mai bine să fim acolo...

— Da, ai dreptate, acolo va fi mai bine, acceptă ea neobișnuit de ușor.

— Mașina o las la trust, o să trimit mai tîrziu pe cineva după rablă... N-o să-mi fac probleme din cauza ei!

— Nu știu dacă am să mă mai întorc în munți... Deși aș vrea nespus de mult să-i mai văd...

— Ai să te întorci, nu-ți fă probleme... Nu e nimic, ești slăbită, atîta tot... Ai să rămîi acasă cîteva zile, te vei odihni, vei dormi cît e ziulica de lungă, eu am să-ți citesc cărți cu povești...

— Ai să rămîi tot timpul lîngă mine? Are să te lase Morega?

— Ce, merge după el? Dacă are nevoie de mine, trebuie să-mi accepte toate dorințele!

— Dacă ai să rămîi cu mine, atunci e bine, n-are să-mi mai fie frică...

— Ție nu ți-a fost frică niciodată, lungano, ți-am invidiat de nu știu cîte ori curajul...

— Acum e altceva... Acum e nevoie de foarte mult curaj... Și singură nu cred să-l mai am... L-am consumat tot pînă acum...

— Nu-mi fac eu probleme în ceea ce te privește... Ascultă, am o idee fantastică, de-a dreptul senzațională... Ce-ai zice să plecăm? Zău că meritățm și noi o mică vacanță... Avem acest drept... Cred că ție ți-a intrat pur și simplu în cap ideea acestei boli și i-ai dat proporții alarmante... Crezi că n-am auzit ce se șoptește despre voi: să te ferească Dumnezeu de boala doctorilor și a țiganilor! Prea vă faceți voi multe probleme... Ai ajuns o ipohondră, ăsta e adevărul... De fapt acolo sus aveai tot timpul să construiești basme, n-aveai altceva mai bun de făcut... Am sfîrșit cu asta, cel puțin pentru moment... De astăzi sîntem în concediu, bani avem destui, am muncit din greu pentru ei, n-am stat cu mîinile în sîn, am lucrat cîte zece, cîte douăsprezece ore pe zi, zile de lucru și nu de împins hîrțoage de pe un birou pe altul, am muncit și avem bani, pot cumpăra orice, pînă chiar și fericirea noastră... Plecăm acasă, te odihnești cîteva zile...

— Unde acasă? mă întrerupse Andra. Ai uitat că noi n-avem casă? Peste tot am fost în trecere, niște toleraţi... Mai întîi în casa vărului tău, apoi acolo sus, în căminul familiștilor... Noi sîntem ai nimănui, băiatu'...

— O să avem și casă, nu mai dramatiza totul! Sîntem tineri, avem viitorul în față. Dar să-ți spun mai departe: ne odihnim, zic, cîteva zile, apoi, doar cu o valijoară în mînă, dar cu buzunarele doldora de bani și cecuri, pornim în lu-

me... Să ne mai permitem și noi o hoinăreală fără griji, nu numai alții! Luăm la rînd mai întîi orașele de pe Dunăre, stăm cîteva zile la Belgrad, urcăm în sus spre Budapesta, sărim de acolo pînă la Praga, apoi ne reîntoarcem urmînd cursul Dunării albastre pînă la Viena... De acolo rămîne la alegerea ta: pornim în Africa sau ne căutăm urmele tinereții, la Mont Saint Michel... Africa mă fascinează... căldura de acolo mi-ar stinge tot frigul pe care l-am strîns în oase... Africa: cămile... case cu pereții foarte albi... cerul albastru sfîșiat de zborurile păsărilor... oceanul care-i scaldă malurile... palmierii... oazele etc. etc. Pe urmă din Africa trecem prin Portugalia și Spania în Franța, o luăm în sus pe la Bordeaux, ajungem pe valea Loirei, luăm la rînd castelele, nu trebuie să omitem Chenonceaux, Chambord, sînt cele mai frumoase, tu le-ai văzut, nu-i așa?

— Da, le-am văzut, răspunse cu o abia perceptibilă bucurie în glas.

— ...de acolo urcăm și mai sus pînă ajungem la Mont Saint Michel... O să alergăm cît ne țin puterile pe faleza aceea de piatră, printre oameni și mașini, vom urca pe străduțele înguste strecurîndu-ne printre turiștii cărora în loc de mîini le-au crescut aparate de fotografiat și filmat, vom intra într-una din micile cafenele și vom bea *calvados*... Apoi vom cere să ne facă o omletă mare, o să ne-o facă din zece, ba nu, din douăsprezece ouă, deasupra o să presare cimbru, plante de mare, o să mai toarne și rom, ai să vezi ce mîncare strașnică are să fie, pe urmă vom bea vin roșu, seara vom dansa și ne vom săruta în jocul mic de umbre al lumînărilor de pe mese.

— Teamă mi-e, băiatu', că n-o să se aleagă nimic din planurile tale... Sau o să le duci la sfîrșit cîndva, fără mine... Eu sînt foarte obosită, recunoscu cu o voce extrem de slabă. Deși aș vrea nespus de mult să plec cu tine...

— Totul e treabă de voință, i-am spus scrîșnind din dinți, trebuie să fii convinsă că nu ești bolnavă și că poți să te faci bine, dar trebuie să crezi, să crezi, pentru că altfel teama, murdăria asta de teamă te va birui, te va îngenunchea, și omul n-are voie să se plece sub nici o greutate, hai, lungano, mai multă voință, ce naiba, uite, ia-o gradat, în fiecare zi un plus de voință, mai mult, tot mai mult, trebuie să se poată, tre-

buie să încerci, vom pleca în lume, vom cînta şi vom dansa, vom uita de toate necazurile şi vom începe viaţa de la început, uite, vom pleca la Vancouver, în Massachusets, la Cairo, în insula Paştelui, vom pleca la Manilla, la Las Vegas, la Rio de Janeiro şi Mar del Plata...

Pentru prima dată, înşirîndu-i lista nesfîrşită de oraşe nebune, aveam o stranie impresie că vorbesc în gol, că alături de mine nu era nimeni, că Andra nu era decît o imagine care mai persista în imaginaţia mea; de fapt eram singur, în maşină nu mai era altcineva, coboram singur pentru că Andra rămăsese prizonieră pentru totdeauna în munţii aceia blestemaţi care avuseseră nevoie de jertfa ei, eram singur şi tot ce vorbisem eu de mai bine de o oră, înşiruirea aceea de fantezii stupide nu era decît o halucinaţie a mea, vorbeam în neştire pentru a-mi alunga prea multa durere strînsă în mine, vorbeam pentru a nu hohoti, vorbeam pentru a uita că în viaţa mea a existat o femeie care se numea Andra, pentru că ştiam că Andra n-avea să se mai facă bine niciodată, avea să mai existe o săptămînă, două, poate o lună, cel mult două luni, apoi încet, pe tăcute, se va stinge şi nu va mai rămîne decît o amintire... Dar nu e drept, nu e drept...

— De ce-ai tăcut? mă întrebă Andra. Vreau să-mi mai povesteşti, mai *fantazează*, spune-mi ce vom mai face...

— Totul e treabă de voinţă... Nu trebuie să faci altceva decît să repeţi în nebunie acelaşi lucru. Vrei să încerci cu mine? Începem: am să mă fac bine!...

— Am să mă fac bine...

— Nu, o spui fără convingere... Din simplă obligaţie. Încearcă să crezi în ceea ce spui: am să mă fac bine!

— Am să mă fac bine...

— Ai văzut, dacă vrei, dacă îţi impui asta, se poate... Încearcă să spui aceste cuvinte de zece, de o sută de ori, de dimineaţă pînă noaptea tîrziu...

Pentru prima dată Andra recunoştea că era bolnavă, accepta faptul că şi eu ştiam de boală! Şi nici nu încerca să se mai ascundă de mine. Nu mă pricepeam nici de doi bani în medicină, dar acest fapt mă întărea în convingerea că boala ei evoluase mai repede decît se aşteptase ea, nu avea rost să mai joace teatru, în curînd, mult prea curînd chiar, totul avea să ia sfîrşit...

— Cînd totul are să ia sfîrșit... îmi spuse Andra de parcă mi-ar fi citit cuvintele.

— Desigur, cînd totul are să ia sfîrșit și tu vei fi din nou sănătoasă, vom lua din nou viața de la început! Nu uita, o mașină, cît de mașină e, tot are nevoie de puțină odihnă. Și noi sîntem niște mașinării, mai evoluate, cu nițel suflet, cu multe vise, dar la urma urmelor, tot niște mașini...

— Cîți ani au trecut de cînd am venit pentru prima oară pe acest drum? Mai ții minte cît de mult ne emoționaseră munții care se vedeau semeți în depărtare?

— A trecut abia un an... Un an și ceva...

— A fost un an frumos... Nici nu mi-am dat seama că a trecut deja un an... Ascultă, băiatu', mă simt bine, nu e nevoie să te mai dai peste cap în căutarea unui avion... Am să suport drumul pînă acasă, nu-ți fă griji...

— Nici gînd, trebuie să găsim ceva.

Din păcate n-am reușit să aranjez nimic, cunoștințele mele care m-ar fi putut ajuta lipseau sau erau plecate în concediu, iar cele două *aviasane* erau în reparație; mi s-a propus să aștept, poate a doua zi mai spre prînz...

— N-are nici un rost, am să rezist, căută să mă convingă Andra. Pornește odată, nu suport să stau într-un loc.

Profitînd de faptul că șoseaua nu era aglomerată, n-am scăzut o clipă sub o sută și astfel, în două ore și ceva, coboram Feleacul.

— În sfîrșit!... am auzit vocea deznădăjduită a Andrei. Sîntem acasă...

— Da. Magda și Toni se vor bucura văzîndu-ne...

— Am să mă odihnesc cîteva zile, apoi am să mă duc să-i fac o vizită *profului*... Trebuie să ne înfrîngem orgoliul... Vine un moment în care nici orgoliul, nici ambiția deșartă nu-și mai au rostul...

— Dacă-i numai pe asta, lasă-l pe *prof*, e timp și pentru el, după ce ne reîntoarcem din călătoria în jurul lumii, abia atunci să-l cauți... Crede-mă, e mai bine așa.

Magda și Toni n-au avut nevoie de prea multe cuvinte: doar văzînd-o și-au dat seama că Andra era foarte bolnavă. În rest au respectat și ei regulile jocului, s-au bucurat de surpriza pe care le-am făcut-o, i-au spus cît de bine arăta, era o adevărată femeie a munților, bronzată și cu trup vînjos, An-

dra a rîs auzindu-le minciunile și n-a protestat nici o clipă, a acceptat chiar să bea un pahar cu vin roșu în cinstea reîntoarcerii noastre...

— Gata, acum e timpul să te culci, drumul a fost lung și obositor, am întrerupt așa-zisa petrecere. Discutăm mai departe pe seară. Sau mîine...

Am condus-o în camera cealaltă, am dezbrăcat-o, i-am șters cu un prosop umed mîinile, picioarele, fața, i-am dat o cămașă de noapte mai veche de-a mea, apoi am acoperit-o cu plapuma.

— Nu pleca de lîngă mine, se rugă Andra. Nu vreau să rămîn singură... Mi-e teamă...

— Vorbești prostii... Dealtfel chiar dacă plec, n-am să lipsesc mai mult de o jumătate de oră... Vreau să-i dau un telefon lui Marcu Morega, să-i spun ce-am hotărît...

— Ce-am hotărît? veniră cuvintele ei ca un ecou.

— Parcă n-ai ști...

— Bine. Am să încerc să dorm pînă atunci...

Am acoperit-o cu sărutări apoi m-am îndreptat spre ieșire.

— Ascultă, băiatu', m-am tot pregătit să te întreb...

— Nu mai întreba nimic, stai și dormi...

— Am timp să dorm... Spune-mi, ce crezi, de ce Tereza n-a încercat să scape?

— Ce Tereza? Despre ce tot vorbești?

Știam foarte bine și cine era Tereza și ce voia să afle. Ceea ce, atunci demult, încercasem și eu să înțeleg, să aflu.

— Femeia aceea pe care au dus-o apele...

— Nu știu, nu-mi amintesc...

— De ce n-a încercat să scape pe cînd apele mai erau mici... De ce n-a încercat să scape cînd apele n-au cuprins încă în întregime casa... Sau prea se zbătuse mult ca să mai încerce ceva? Crezi că s-a dat bătută?

— Dacă mai stau mult cu tine, Marcu Morega are să-mi facă un scandal...

— Nu vreau să mă dau bătută, șopti sfîrșită... Nu vreau să mă dau bătută...

Am ieșit trăgînd încet ușa după mine. Am luat telefonul și am trecut cu el în hol.

— Alo, domnul profesor Cantuniari?... Aici e Radu Ma-

nea... Mă iertați că vă deranjez la ora asta, dar e vorba de Andra ... Trebuie să vă vorbesc chiar acum... Bine, vin...

Și, lipsit de puteri, am lăsat receptorul să alunece pe furcă.

Din pragul ușii mă priveau îngroziți Magda și Toni.

— Poate are să fie bine... am spus încercînd să schițez un zîmbet mincinos.

18. În viața asta a noastră Andra și-a dorit un singur lucru: să fie fericită!

Pentru ea fericirea era sinonimă cu viața, cu dragostea, cu primăvara, cu diminețile albastre, cu păsările care zburau în înaltul cerului, cu munții și cu pescărușii albi ca fulgul...

cu oamenii pe care-i vindeci și cu simfoniile lui Beethoven.

Andra și-a dorit în viață în primul, în al doilea, în al treilea și în toate rîndurile, să fie fericită,

fericirea pentru ea însemna muncă, dragoste, împlinire, cinste, încredere, din nou dragoste, muncă, omenie...

Iar numele Andrei era sinonim cu dragostea.

19. — Te rog să fii scurt, sînt foarte ocupat, se scuză *profu*l. Am cîțiva invitați, colegi din străinătate...

— În acest caz nici n-are rost să mai discutăm...

Și, întorcîndu-i spatele, m-am îndreptat spre ieșire.

— Mă rog, cum dorești, consideră el discuția încheiată. Oricum...

— Din nou: *oricum!* am strigat. Ori de cîte ori vă întîlnesc, nu găsiți altceva să-mi spuneți decît *oricum!* Cuvîntul acesta blestemat...

— Ascultă, tinere, nu știu ce e cu dumneata, nici nu mă interesează... Nu eu te-am căutat, spuneai doar că ai să-mi comunici ceva în legătură cu Andra...

— Da. Doream să vă comunic că în cel mult o lună Andra nu va mai exista!

Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama cît de stîngace erau ele, cît de neinspirate. Dar, la dracu' cu totul cînd e vorba de viața Andrei!

— Da, Andra are să moară! am strigat exasperat, să priceapă odată și *proful* că nu mai e timp de ifose, de gomă... E vorba de Andra *noastră!*

Era primul — și ultimul — element care ne lega pe unul de celălalt. Doar ea, Andra, era bunul nostru comun.

— Ei, ei, ce te tot agiți atîta?! Dacă nu cumva e o glumă de prost gust, și nu cred că este, explică-mi și mie despre ce este vorba... Pari speriat, ești chiar speriat, evident, e reacția tipică a unuia care nu pricepe nimic... Hai, încearcă să te aduni, vorbește...

Uram indiferența asta — voită sau normală, a profesorului; un om avea nevoie de ajutorul lui, iar el se pierdea în considerații stupide.

— Într-adevăr nu știu prea multe... Dar doctorul Tămaș mi-a confirmat faptul că totul se va termina în cel mult două luni... Se pare că Andra nu va mai prinde această toamnă...

— Ești panicard, tinere! Știi măcar despre ce este vorba?

— Are vreo importanță? Andra e aici, cu mine, am sosit acum o oră, am lăsat-o dormind, sper să nu se fi trezit între timp... Tot ce vreau să vă rog...

— Nu trebuie să-mi spui nimic... Deocamdată să mergem la ea... Pe urmă vom vedea ce e de făcut.

— Știți, eu nu mă prea pricep în treburile astea medicale, așa cum ați spus, sînt suficient de incult în materie de boli, de tratamente... Dar cred în voința omului de a se face bine, de a vrea să se facă bine... Mi-am spus tot drumul că am s-o salvez pe Andra sfidînd soarta... Vreau să plec cu ea în lume, să ne facem de cap, să ne îmbătăm ochii cu toate frumusețile lumii, să cîntăm și să dansăm de dimineață pînă noaptea... Poate așa boala va fugi din ea...

— Lasă prostiile, bolile nu se vindecă cu bune intenții... Așteaptă-mă două clipe, trebuie să mă explic...

Reveni în fugă, l-am surprins gîfîind ușor de efortul făcut, apoi am coborît.

— De ce nu m-ai anunțat din vreme? îmi spuse după ce urcă în mașină. În astfel de cazuri contează fiece minut...

— Domnule profesor, am venit la dumneavoastră trecînd peste tot ce a fost între noi pentru că sînt convins că dacă există cineva în stare să o salveze pe Andra, acela sînteți dumneavoastră...

— Ești un mare naiv, băiete, de cînd ai venit n-ai făcut altceva decît să-mi îndrugi povești de adormit copiii! Mă mir, un inginer ar trebui să fie mult mai lucid, mai...

— Dar e vorba de o viață, nu de un compresor! am strigat revoltat. Dacă nici chiar asta n-o înțelegeți...

— Uite, ar trebui să ne menajăm amîndoi... Să încercăm să lăsăm orice dispută deoparte, măcar pînă cînd Andra se va face bine...

— Vă mulțumesc pentru acest gînd. Eu aș fi spus: pînă cînd Andra va mai fi între noi... Eu sînt un înfrînt; pentru că nu știu cum se poate lupta cu moartea...

— Prostii, nimeni nu știe, de fapt... Cu toții încercăm... Și uneori mai reușim!

În drum am depășit un cortegiu funebru; în față fanfara intona zgomotos și fals un marș; încolonați, cîteva sute de oameni își trăgeau, obosiți, pașii.

— Nu suport înmormîntările, am spus. Cînd eram copil, am locuit un timp nu departe de cimitir... În fiecare după-masă treceau prin fața casei oameni vii și oameni morți... În acele momente viața mi se părea nespus de tristă și nespus de nedreaptă...

— Sper să rămîi aici o vreme... E mai bine pentru amîndoi... Nu am certitudinea că Andra mă va accepta lîngă ea.

— Ba, da, l-am asigurat, am discutat înainte de a veni la dumneavoastră despre asta...

— Asta?! zîmbi ciudat *proful*. Viața mea și a Andrei s-a transformat într-un singur cuvînt: *asta*...

— Ce-ați dori? am strigat. Să vă ceară iertare?

— S-o lăsăm... Tot nu mai schimbăm nimic...

Pînă acasă am tăcut amîndoi... Am oprit, am coborît, eu am luat-o înainte; probabil Magda îmi pîndise sosirea pen-

tru că ieşi în întîmpinarea noastră. În spatele ei, suferind vizibil, stătea Toni.

— Bună seara, se înclină *proful.* Ne este dat să ne cunoaştem în momente nu dintre cele mai fericite ...

— Ce face, doarme? l-am întrerupt.

— Cred că da. N-am îndrăznit să intru, spuse Magda.

— Să îndrăznim noi, băiete, propuse *proful.* Dar încearcă să te stăpîneşti ...

— Ce credeţi că fac de cîteva săptămîni de cînd am aflat? Nu mă tot stăpînesc?!

— Tu eşti, tată? am auzit de cum am deschis uşa. Puteam să jur că ai să vii ... Băiatu' ăsta nu s-a lăsat pînă nu ne-a adus faţă în faţă ... Întinse mîna spre *prof:* Vino lîngă mine, tată ...

— Ei, ei, ce mi-a fost dat să aud? Nu face nimic, în cîteva zile te punem pe picioare, încercă *proful* să glumească. Înainte de toate cred că ar fi bine să vii acasă ... Aici, vezi şi tu, spaţiul e mic ... strada e gălăgioasă ... Tu ai nevoie de linişte, de odihnă ...

— Are vreo importanţă unde o să ... Andra lăsă fraza neterminată. Dar dacă tu vrei ... Sper că va putea veni la mine şi băiatu', nu-i aşa?

— Semn bun, surîse *proful.* Dacă îţi arde să-mi plăteşti poliţe, lucrurile merg spre bine. Cred că e nitică ipohondrie la mijloc ... Ştii, acum pot să-ţi mărturisesc, cînd făcusem boala aia de inimă, mai mult era spaimă ... Fleacuri ... Ascultă, colega, ce zici: ne facem bine?

— Ţi-a împuiat şi ţie băiatu' capul cu terapia prin autosugestie?

— De ce nu? Dar acum să mergem, e tîrziu ...

— Ce atîta grabă, tată? De-abia am venit ...

— Eu am un principiu, Andra: nu amîna cu nici o clipă ceea ce trebuie să faci. Tu trebuie să te faci bine, pricepi? Iar eu trebuie să ştiu cu absolută precizie ce ai ... Şi asta acum, imediat, nu mîine sau într-o altă zi ...

— Şi dacă ai să afli, ai să fii mai liniştit? Eu ştiu ce am, nu e nevoie să-ţi mai pierzi şi tu vremea ... Mai bine mi-ai vorbi despre tine, e atîta vreme de cînd n-am mai stat împreună ... M-am gîndit deseori la tine ...

— Te rog să te îmbraci, n-are rost să stăm la poveşti ca babele ... Noi te aşteptăm dincolo.

Îi priveam pe cei adunați la un loc: într-o parte Magda și Toni, de cealaltă parte — *profu'*. Nu găseau ce să-și spună, se priveau stingheri; eu, cel care puteam să-i aduc la numitor comun, n-aveam chef de așa ceva... Într-un tîrziu în cadrul ușii își făcu apariția Andra, era înaltă, subțire, extrem de subțire, fața îi era palidă, ochii, adînci, erau suferinzi. Cu toate astea zîmbea, dacă jocul ușor al feței ei se putea numi așa. *Profu'* și cu mine am întins spre ea mîinile în același timp, pentru o clipă Andra a ezitat, nu știa pe cine să aleagă, în ea se lovea glasul sîngelui și glasul inimii, apoi pentru a nu ne jigni pe niciunul, a întins mîinile spre amîndoi.

— Acum mă simt mult mai bine, ne spuse. Cele cîteva ore de somn mi-au făcut extrem de bine... Am să mă fac bine, o să vedeți, am să mă fac bine...

Lecția mea își făcuse efectul!

— Am să mă fac bine, continuă ea, prin urmare n-are rost să faceți figurile astea de înmormîntare. O să vă spună și profesorul aici de față, el este un diagnostician excelent! Hai, tată, să mergem... Vii și tu cu noi? mi se adresă apoi mie.

— Da, desigur.

— N-are rost să ne așteptați, îmi spune *profu'* după ce ajunsesem în fața clinicii. Nu se știe cînd terminăm... Du-te acasă, am să-ți telefonez mai tîrziu. Sau dacă vrei, du-te la mine, am să-ți dau cheile...

— Nu, nu e nevoie, am să aștept aici. Oricît va fi nevoie...

Probabil tonul pe care rostisem aceste cuvinte l-au convins pe *prof* că n-avea rost să insiste: n-aveam să accept nimic. După ce de săptămîni mă luptam de unul singur, încrîncenat și de neînvins, acum să fiu împins dintr-odată la o parte?

— Bine. Așteaptă-ne.

— Ține-mi pumnii, băiatu'! strigă Andra înainte de a intra. Dacă ai să mi-i ții zdravăn, totul va fi în ordine!

Stăteam nemișcat la volan, cu ochii pe porțile mari ale clinicii, tresărind de fiecare dată cînd cineva ieșea, stăteam nemișcat deși, mai degrabă, aș fi vrut să fug cît vedeam cu ochii, cît mă țineau picioarele... Să fug astfel ore în șir, zile în șir, pentru că fugind nu mă mai puteam gîndi la nimic, să fug astfel în neștire pînă cînd frînt, gîfîind de moarte, să mă prăbușesc la pămînt...

De ce tocmai mie a trebuie că mi se întîmple asta? m-am întrebat stupid. De ce tocmai mie și de ce tocmai Andrei? Ne dorisem să facem atîtea lucruri frumoase în viață, ne propusesem o viață marcată de intense bucurii, uite, plecasem acolo unde era greu, nu ne fusese frică de nimic, eram tineri și aveam puteri cît zece la un loc, voiam să avem copii cît frunza și iarba (cît nisipul mării, ne urase într-o vară fără pereche domnul Semiramidis), voiam să ne știm fericiți la casa noastră, voiam să-i învățăm pe copiii noștri să fie drepți, cinstiți, harnici... Trebuia să dovedim că nu trăisem degeaba...

Uite, eu, Radu Manea, inginer de meserie, uite, aș fi în stare să fac orice s-ar cere cu singura condiție ca Andra să se însănătoșească... E nevoie întotdeauna de temerari: indiferent dacă e vorba de a zbura cu o navă cosmică, de a experimenta o nouă mașină sau un medicament, orice mi s-ar cere, aș înfăptui. Fără ezitare, fără un moment de reținere... Hai, încercați-mă, puneți-mă la un efort, doar ați văzut foarte bine, n-am dat înapoi acolo sus în munți, am făcut tot ce mi s-a cerut și încă ceva în plus, de ce dacă eu singur mă ofer, prin urmare fără să mă forțeze nimeni, fără să mă șantajeze nimeni, dacă deci, eu cer asta, de ce nu se poate? Doar nu vă cer în schimb un lucru atît de imposibil... Poate n-ați fost atenți la ceea ce v-am spus... E simplu de tot: vreau ca Andra să se facă bine. Nu încercați să-mi explicați că nu se poate, că sîntem supuși unui destin biologic, tot n-aș înțelege nimic, nu-mi vorbiți nici despre gene, despre predispoziție, despre celulele bolnave, nu mă interesează toate aceste celule nesățioase, nu vreau să știu de ele, am surprins-o de cîteva ori pe Andra, noaptea, cînd credea că dorm și se bănuia neobservată, am surprins-o, zic, pipăindu-și obrajii, mîinile cu degetele subțiate și ele de boală erau pline de spaimă, de groază, își cercetau ca niște adevărate sonde dimensiunile feței, bănuiam că încerca senzația fizică a morții lente, mi s-a părut groaznic, mi s-a părut inuman, își pipăia obrajii fără de culoare întrebîndu-se pînă cînd avea să reziste... Nu, nu sînt lipsit de înțelegere, nu cer viața Andrei pretinzînd în schimb moartea altcuiva, nu vreau ca altcineva să se sacrifice pentru ea, cu toții sîntem oameni, fiecare om înseamnă foarte mult pentru altcineva, vreau doar atît ca Andra să-și trăiască viața pînă la adînci bătrîneți așa cum s-a hotărît la

începutul zilelor ei, nu-mi pasă nici de explozia demografică, nici de malthusianism sau de neomalthusianism, nici de faptul că trebuie să murim ca să lăsăm loc urmaşilor noştri — eu ştiu un singur lucru: sîntem tineri, trebuie să muncim, trebuie să ne ducem viaţa. În rest nu mai există nimic. Şi eu vreau ca Andra să trăiască! Acum! Nu altcîndva! Nu pe altă lume! Pentru că nu vreau să rămîn *singur* . . .

Cred că e pentru prima dată de luni de zile cînd pronunţ acest cuvînt şi, firesc, îl asociez cu absenţa pentru totdeauna a Andrei. Încerc să-mi imaginez această absenţă, îi caut dimensiunile exacte dar nu pot să cred. Îmi vine greu să accept că de-acum înainte am să trăiesc singur, că, plecînd dimineţile, n-am să las pe cineva în urma mea; „la revedere, cumpără pentru la prînz carne pentru şniţele . . ." spuneam ieşind pe uşă, sau „fă-te frumoasă, diseară mergem la teatru". Nu voi avea pe cine deranja cu telefonul, nu voi avea pentru cine să fur flori dintr-un parc . . . Venind acasă, niţel obosit şi poate chiar iritat, nu voi avea lîngă cine să-mi găsesc liniştea, cine să-mi spună ce s-a mai întîmplat în jumătatea cealaltă de oraş, să-mi ceară bani pentru un covor persan, pentru un servici *Rosenthal*, serile nu voi avea cu cine ieşi la plimbare pe stradă, sau chiar dacă am să ies, totuşi, cu cineva, nimeni nu va avea ce are Andra . . . Am să mă culc serile şi locul de lîngă mine va fi gol, un gol pe care n-are să-l poată umplea nimeni, n-are să mai fie cine să-mi spună: „salut, băiatu'" aşa cum mă saluta ea de obicei, sau „eşti un individ mîrşav, băiatu', dar numai pe tine te iubesc" — cum sunau declaraţiile ei de dragoste, aşa cum nu voi avea cui spune: „uite ce e, lungano, dacă nu te astîmperi, am să te arunc în ocean. . ." Viaţa are să-mi fie mult mai goală, o dimensiune a ei are să se piardă — şi de ce asta?

— Hei băiatu', ce-ai înţepenit aşa?

Fusesem atît de prins de ale mele încît nici n-am observat cînd au ieşit pe poartă.

— Cît vrei să mai aşteptăm? se răsti apoi la mine.

— Să existe oare, cu adevărat, minuni? Vocea Andrei îşi recăpătase cu adevărat vigoarea sau doar mie mi se părea asta?

Am sărit din maşină, le-am deschis portierele, i-am lăsat să urce — în tot acest timp ferindu-mă să-i privesc. Dacă vestea

pe care aveau să mi-o dea era rea, voiam s-o amîn pentru cît mai tîrziu. Iar dacă veştile erau bune, chiar dacă aveau să întîrzie cu cîteva secunde sau chiar minute, ei bine, nici un necaz. Măcar de-ar fi aşa...

— Ce spun doctorii? nu m-am putut stăpîni pînă la urmă. E vorba de un surmenaj, nu-i aşa? am încercat să le sugerez, pentru cazuri extreme, o motivaţie. Presimt că lucrurile evoluează spre bine...

— Da, totul evoluează, mi-a spus Andra. Depinde cum...

— Ei, Andra, nu trebuie să fii panicată, o certă *profu*l, cu blîndeţe, ai fost şi tu acolo, n-am încercat să-ţi ascund nimic.

Cum mai mintea *profu*l — doar în faţa mea dăduse telefon la clinică pentru a-i avertiza pe cei de acolo de apropiata lui sosire. Apoi, coborînd tonul, le ceruse maximă „diplomaţie", trebuiau să creadă cu toţii într-o posibilă minune.

— Am fost doar între colegi, oamenii au spus lucrurilor pe nume... E adevărat, există boală tot aşa cum există şi vindecare... Îmi vine să cred în intuiţia soţului tău ca şi în tratamentul propus: trebuie să crezi, Andra, trebuie să crezi că ai să te vindeci. Şi-atunci pe jumătate eşti vindecată... Iar restul vom încerca să-l suplinim cu medicamente...

— Aşa, în acest fel, totul e foarte simplu... Dar dacă nu pot să cred?

— Ştii ce, tu ai fost veşnic o căpăţînoasă! Chiar simplul fapt că ai stat aproape doi ani departe de mine... În loc să ai încredere în ce îţi spun eu, tu baţi cîmpii...

— Bine. Am să fac cum vreţi voi, se dădu învinsă Andra. Aşa e bine, da?

— Cît? l-am întrebat pe *prof* după ce am rămas numai între noi. Andra se retrăsese în camera ei de odinioară care — a avut delicateţea s-o spună *profu*l — nu se schimbase cu nimic de cînd plecase ea. Cît? am repetat întrebarea.

*Profu*l încercă un imens efort în clipa în care îmi răspunse, pesemne gîndurile lui erau extrem de departe.

— Foarte curînd... Înainte chiar de venirea toamnei.

O primă toamnă fără Andra...

— Ea ştie? Îşi dă seama?

— Cred că da. Sînt sigur... Neamul nostru a fost întotdeauna extrem de perspicace. În bine ca şi în rău. Şi nu se putea ca Andra să facă excepţie... Nu ne rămîne nimic alt-

ceva de făcut decît să încercăm să-i facem cît mai pline ultimele zile...

— Aș vrea... Nu știu dacă e posibil... M-am gîndit să plec cu Andra într-o călătorie... Poate alte imagini, alți oameni au să aibă un efect...

— Ți-am mai spus: nici un efect... Dealtfel Andra este foarte bolnavă...

— Știu asta, nu trebuie să mi-o repetați din două în două clipe...

— Îți spun asta pentru a înțelege că nu este în stare de un efort atît de mare... Oboseala s-ar putea să grăbească procesul evolutiv și sfîrșitul să intervină în orice moment... Nu ai voie să riști... Pentru că nu există nici cea mai mică șansă...

— Are dureri? Am auzit că boala *asta* nu doare... Sau cînd începe durerea, omul e deja mort...

— Andra susține că nu are dureri... S-ar putea să fie așa, cum s-ar putea tot atît de bine să aibă, dar ea refuză să recunoască... Dumneata ce ai de gînd să faci?

— Ce să fac cînd: înainte sau după?!

— Eu nu mă gîndesc atît de departe: eu sînt medic, datoria mea e de a încerca orice... Chiar imposibilul... Pentru rest sînt cioclii!

— Vă rog să mă iertați, am fost lipsit de bun simț... Am să rămîn lîngă Andra — bănuiesc că asta ați vrut să știți...

— Da, asta doream.

— Am să rămîn lîngă ea atît cît va fi nevoie... Am să dau un telefon încă în noaptea asta pentru a informa pe cine trebuie că renunț să mă mai întorc în *Valea Soarelui*... Dealtfel inginerul șef se aștepta la acest sfîrșit... Vreau să știți că am bani destui... Dacă e nevoie, pot să mai fac rost și de alții... Am să vînd mașina...

— Nu, nu e nevoie de nimic... Vreau să știi că aici ești acasă... Simte-te ca acasă...

— Mulțumesc, am să încerc...

Din ziua aceea n-am mai plecat de lîngă Andra. Magda și Toni stăteau și ei mai tot timpul aici. Eram toți la un loc și nu ne vorbeam, de parcă nici unul nu mai aveam grai. Cuvintele nu-și aveau rostul: pentru noi nu mai rămăseseră decît două: *viață* și *moarte!*

— Ascultă, băiatu', îmi spuse Andra într-o seară, am tot stat și m-am gîndit în serile astea afurist de lungi... Cred că am fost o tipă băftoasă...

— Da, așa e, am aprobat-o, deși nu înțelegeam ce voia să spună cu asta.

— Sînt băftoasă pentru că te-am întîlnit! Nici nu știi cît de bine mi-a fost lîngă tine...

— Vorbești de parcă ai pleca cine știe unde... Refuz să te mai ascult...

— Stai liniștit, băiatu', acum mă simt foarte bine... De foarte mult timp nu m-am simțit atît de perfect... M-au lăsat și durerile... De asta te-am chemat, să mai stăm și noi de vorbă... Cine știe ce se poate întîmpla mîine... Dacă va mai exista pentru mine un *mîine*...

— Ce rost are, Andra? și mi-am simțit ochii plini de lacrimi.

— Pentru că vreau să știi că te-am iubit... Că alături de tine am fost foarte fericită... Știi, dacă aș fi trăit pînă la adînci bătrînețe, poate atunci nu ți-aș mai fi spus... La bătrînețe omul uită și de ce a trăit... Nu știu dacă lîngă altcineva mi-ar fi fost viața atît de plină.

— Dar ai să te faci bine... Uite, jur, știu că te vei face bine...

— Of, băiatu', pe ce juri? Hai să nu ne mai amăgim, știm fiecare ce are să urmeze... Peste cîteva zile totul are să fie gata... Presimt... Știu asta... Și tot de asta îți cer acum să vorbim cu toată sinceritatea, să nu ne ascundem în dosul cuvintelor... N-are nici un rost... Tu, băiatu', tu ai fost fericit lîngă mine?

— Te iubesc, Andra...

Ce-a însemnat pentru mine Andra? Omul alături de care am crescut — pentru că fiecare om are un semen alături de care se împlinește. Viața e făcută de fiecare dată din doi oameni, existența e dusă în doi, dragostea nu se poate concepe decît în doi, fericirea nu e fericire dacă n-ai un om căruia să-i mărturisești totul... nici o mare bucurie a lumii n-a fost dusă pe umeri de unul singur... Andra și cu mine am crescut împreună... ne-am sprijinit unul pe celălalt... mînă în mînă am pășit unul alături de celălalt... Fiecare om are în viață un drum pe care trebuie să-l parcurgă... Mai ușor, mai greu, mai plin de hîrtoape sau mărginit de flori... Ce-a

însemnat pentru mine Andra? Omul alături de care am pornit pe un drum... Ce-a însemnat pentru noi viaţa în doi? Ce-am făcut în anii în care am stat unul lîngă celălalt? Ne-am realizat? Prea multe întrebări... Cine ştie cînd şi cine ştie cine va stabili cu exactitate partea noastră de contribuţie la fericirea universală... Îmi vine greu să fac astfel de aprecieri, mi se pare absurd să-mi pierd vremea cu fel de fel de socoteli stupide... Dacă totuşi aş fi silit să răspund, ei bine, noi doi, Andra şi cu mine, tot am făcut ceva în viaţa asta... Uite, *Valea Soarelui* măsoară în jur de o sută de kilometri... asta înseamnă o sută de mii de metri... Dacă împărţim distanţa astfel obţinută la toţi cei care au lucrat pe acest şantier, ne rămîn şi nouă, Andrei şi mie, cîţiva metri buni... Da, asta aş răspunde: în viaţa asta am construit cîţiva metri de şosea... După asta să fiu judecat, după asta să-mi fie calculată porţia de bine şi de fericire care mi se cuvine... Şi-atunci de ce îmi era răpită Andra?!

— Prostuţule, nu cumva ai lacrimi în ochi... Ruşine, băiatu', dintotdeauna am detestat oamenii care plîng... E o lipsă de bun simţ, crede-mă... Uite, acum te iert, ştiu, e pentru prima oară în viaţă cînd ţi se întîmplă, învăţăm greu, mai ales în momente grele... Pe viitor încearcă să te stăpîneşti... Nu de alta, dar mai sînt oameni răi, nesimţiţi, care ar rîde de tine... De un lucru îmi pare rău, băiatu', că n-am izbutit să am un copil cu tine... Astăzi ar fi fost deja mare... Ar fi avut doi ani... poate chiar trei ani... Ciudat, deşi mi l-am dorit atît de mult, tot nu m-am gîndit ce nume să-i dau... Iar acum n-am răbdare să răscolesc printre nume de oameni... Poate ai s-o faci tu într-o zi... După!... Spune-mi ce-ai să faci *după?*... Ai să te reîntorci acolo sus?

— Da, desigur... Vom merge amîndoi după ce te vei face bine... Ieri am vorbit cu cei de acolo, ne aşteaptă...

— Încă un drum care se va sfîrşi fără ca eu să fiu de faţă... Am început în viaţa asta a mea atîtea drumuri şi, culmea, n-am să duc nici unul la bun sfîrşit... Poate doar unul... Dar el nu mai depinde de mine... Să te reîntorci în *Valea Soarelui*, băiatu'... Azi, mîine, acolo se va termina şoseaua... Măcar cît eşti acolo, ai să-ţi aduci aminte de mine... Nu-ţi cer prea mult...

— Nu ai voie să vorbeşti aşa...

— Spune-mi, băiatu', tu ai fost tot timpul lîngă mine, tu eşti un tip lucid, întreg — spune-mi, nu-i aşa că n-am trăit chiar de pripas? Că ceva din ce am făcut va rămîne după mine?... N-aş suporta ca pe lumea cealaltă să mi se reproşeze că n-am făcut nimic... Dacă vreodată ai să te recăsătoreşti...

— Ce rost are...

— Are... Eşti tînăr, de ce să nu-ţi faci şi tu o familie... Omul fără familie, fără soţie şi copii mulţi, e ca un copac care nu e nici uscat, nici cu rod... Care ţine degeaba umbră pămîntului... Însoară-te cît mai degrabă şi fă-i soţiei o groază de copii... Dar măcar unuia dintre ei, dă-i numele meu... Andra... Sau Andrei... Sper ca nevastă-ta să nu fie geloasă... Are să înţeleagă...

— Dacă nu te potoleşti, lungano, am să-l chem aici pe însuşi *profu*l şi are să te pună el la punct... Pare-se că numai de el mai ştii de frică...

— Lasă-l, nu-l chema, nu-l vezi cum se chinuie de cînd sînt eu aici... Mi-e teribil de milă de el, mi-e groază ca nu cumva să i se întîmple lui ceva înainte ca eu să... Băiatu', cînd totul va fi gata, cînd socotelile vor fi făcute, vreau să te rog, băiatu', să rămîi lîngă el... Un timp măcar... Ori chiar dacă pleci acolo sus, cînd vii înapoi din cînd în cînd, aşa cum fugeam noi pe cîte două-trei zile, vino la el... E foarte singur, este bolnav de singur... Va fi... Doar tu, tu singur, tu doar vei izbuti să-i aduci puţină linişte...

— Am plecat, nu te mai ascult nici un minut... Uite, în curînd, da, da, în curînd se vor împlini patru ani de cînd ne-am întîlnit pentru prima oară... Sîntem bătrîni, Andra, încep şi amintirile să se adune duium în urma noastră...

— Numai patru ani?... Aş fi vrut să trăim foarte mulţi ani unul cu celălalt... De-abia patru ani... Eu te-am iubit, băiatu', poate de aici mi se trage... Of, cred că dacă-ţi mai spun mult asta, am să mor de durere... Pentru că n-aş fi vrut să te las nimănui altuia... Dar acum sînt foarte obosită, du-te, vreau să rămîn singură... Mă bucur că am putut să-ţi spun tot ce am vrut, aş fi *plecat* disperată de nu erai acum lîngă mine... Of, ce n-aş da să pot azvîrli acum totul dracului, să arunc totul de pe mine şi, ţinîndu-ne de mînă, să hoinărim aşa prin oraş... Mi-a plăcut grozav să-mi fac de cap... Mai ţii minte cînd am furat flori? Tu te-ai temut

și de asta te-a prins miliționerul... Noroc că erai un tip greu, cunoscut prin toată lumea, altfel o încurcai, băiatu', ascultă ce-ți spun eu... Mi-a mai plăcut teribil să dansez... Din păcate cu tine n-am dansat prea mult... De ziua mea, atunci demult, cînd Totorașcu ți-a spart capul... De cîteva ori la Malurile... aici de cîteva ori la restaurant... Mi-a mai plăcut teribil să călătoresc... Trebuia să mă fi făcut stewardesă, mi-a spus cineva... Poate de nu mi-ar fi plăcut drumurile, nici nu te-aș fi cunoscut... *Proful* avusese o sesiune de comunicări la Paris și atîta m-am ținut de capul lui pînă m-a luat și pe mine... Aș fi vrut să văd lumea toată... Tot ce se poate vedea, pentru că sînt convinsă că lumea asta a noastră e minunată și viața e minunată și ea și merită s-o trăiești cît poți tu mai bine și mai frumos... Păcat!... Dacă nu s-a putut altfel... Auzi, băiatu', asta ți-o spun numai ție... Să nu faceți circ mare... N-am suportat niciodată astfel de spectacole... Dacă tocmai vreți, adunați-vă în jurul meu cei care m-ați iubit, spuneți-i preotului să rostească o scurtă rugăciune la capul meu ca să-mi fie mai ușor la drum și pe urmă plecați fiecare în norocul vostru... Nu vreau să vă știu pe toți plîngînd în jurul meu, nu are rost, băiatu', tot nu se mai schimbă nimic... Vă chinuiți și voi degeaba... Știu că m-ați iubit, știu că ați fi vrut să fiu alături de voi încă foarte mult timp de-acum înainte, dar dacă nu s-a putut... Aș fi vrut să fiu foarte fericită... De-ai ști, băiatu', cîte aveam eu în cap...

20. Andra nu mai există. Există doar amintirea unei fete care purta acest nume. Amintirea unei fete care și-a dorit, mai mult ca orice pe lume, să fie fericită. Și să-i facă și pe cei din jurul ei fericiți... Dar exist eu, există atîția alții care au cunoscut-o, există atîtea lucruri care-i mai păstrează, caldă, prezența, există viața asta din care ea ar fi vrut să se înfrupte ca dintr-un măr roșu... Dar dacă toate acestea există, nu înseamnă că și Andra există?!

Mi-am jurat să nu plîng... Așa cum am dorit ca oamenii care s-au adunat în acea după-amiază de vară tîrzie să-și amintească numai de lucruri frumoase...

N-aș fi crezut vreodată ca Andra să aibă atît de mulți prieteni; pesemne abia în astfel de ocazii triste îți dai seama dacă prin viață ai trecut singur sau nu. Deși eram de o vîrstă cu toate fetele și cu toți băieții aceștia, privindu-i, înțelegînd că durerea nu era una cu ei — știu, aveau lacrimi în ochi, erau sincer îndureraţi, pierduseră și ei pe cineva drag, dar suferința nu era una cu ei, nu era în ei — mă simțeam nespus de bătrîn. Îmbătrînisem în ultimele luni cît alții într-o viață. Îi priveam și nu-mi puteam reprima un sentiment de invidie: dacă toți acești prieteni ai ei i-ar fi dăruit măcar cîte o zi din viețile lor, Andra ar fi fost bogată cît zece... Cîte o singură zi doar...

Peste cîteva luni Andra ar fi împlinit douăzeci și șapte de ani, peste un an ar fi avut douăzeci și opt, peste doi ani... Dar Andra va avea de-acum înainte, pentru totdeauna, vîrsta ei de astăzi.

Sînt atît de multe coroane cu flori încît mă întreb dacă în oraș a mai rămas un singur fir măcar. De fiecare dată cînd dispare un om tînăr, cimitirele înfloresc indecent...

Adineaori au plecat Sir Stanley Mathews cu Hanna și Catarina... Veniseră băieții... Eva a călătorit toată noaptea cu mașina ca să ajungă la timp...

Într-un tîrziu, pe cînd începea să se întunece, n-am mai rămas decît noi patru. Profesorul a îmbătrînit mult. De-acum este un om bătrîn, sfîrșit... Săptămînile petrecute unul lîngă altul mi l-au apropiat mult... Andrei i-am promis că am să rămîn lîngă el, acum cînd el este foarte singur și neajutorat... Cînd știința nu-i mai poate da nimic... Magda și Toni au suferit de parcă Andra ar fi fost copilul lor... Mi-e teamă pentru ei toți, mi-e teamă pentru suferința pe care Andra și cu mine, parcă într-un joc nesăbuit, le-am produs-o. Stăm neajutorați unul lîngă celălalt și nu știm ce să facem. Fiecăruia dintre noi îi e teamă să pornească spre casă: pentru că acasă *totul* va începe de la capăt, pentru că acasă *totul* poartă în sine prezența Andrei... Și Andra nu mai există...

Există doar amintirea unei fete tinere care se numea Andra. O fată care a încercat și a izbutit să mă facă fericit. Nu știu dacă fericirea e un lucru deosebit, dar Andra a fost dintotdeauna convinsă că omul are datoria să trăiască fericit.

Am lăsat în urmă oraşul. În depărtare se văd munţii. Au vîrfurile învăluite în ceaţă.

Aici jos, în cîmpie, e vară, e cald. Ure spre munţi şi aerul devine tot mai rece. Peste puţin timp va începe să ningă... Munţii sînt mari, încruntaţi, reci...

Mă reîntorc singur. În urma mea rămîne Andra. Mi-e teamă de dimineaţa de mîine, de dimineaţa de poimîine, de dimineţile care vor urma, de toate dimineţile cînd va fi să mă scol şi n-am s-o mai găsesc alături de mine pe Andra...

Lector: MIRCEA OPRIȚĂ
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1978. Bun de tipar: 3. IV. 1978. Comanda nr.: 1079. Coli de tipar: 14,5. Hîrtia: Scris I A 63 g/m². Format: 16/54×84. Tiraj: 15 000+90+15 ex. broșate.

Tiparul executat sub comanda nr. 51/1978 la Întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România

Un roman de dragoste. **Un nou Love Story!** se vor grăbi să spună unii. Poate, deși asemănările de situații, de întîmplări, unele chiar voite, nu înseamnă mai nimic. O poveste despre dragoste, despre viață și despre moarte, despre oameni care se întîlnesc sau despre oameni ale căror drumuri se despart, despre oameni singuri și despre oameni care și-au învins singurătatea, despre cer și despre nesfîrșit, despre nori și despre împliniri, despre flori și despre fericire, din nou despre viață și despre moarte — pe scurt, tot ce compune viața noastră cea de toate zilele. Aceeași și de fiecare dată o altă poveste de dragoste.

Lei 8,25

EDITURA DACIA

editura dacia